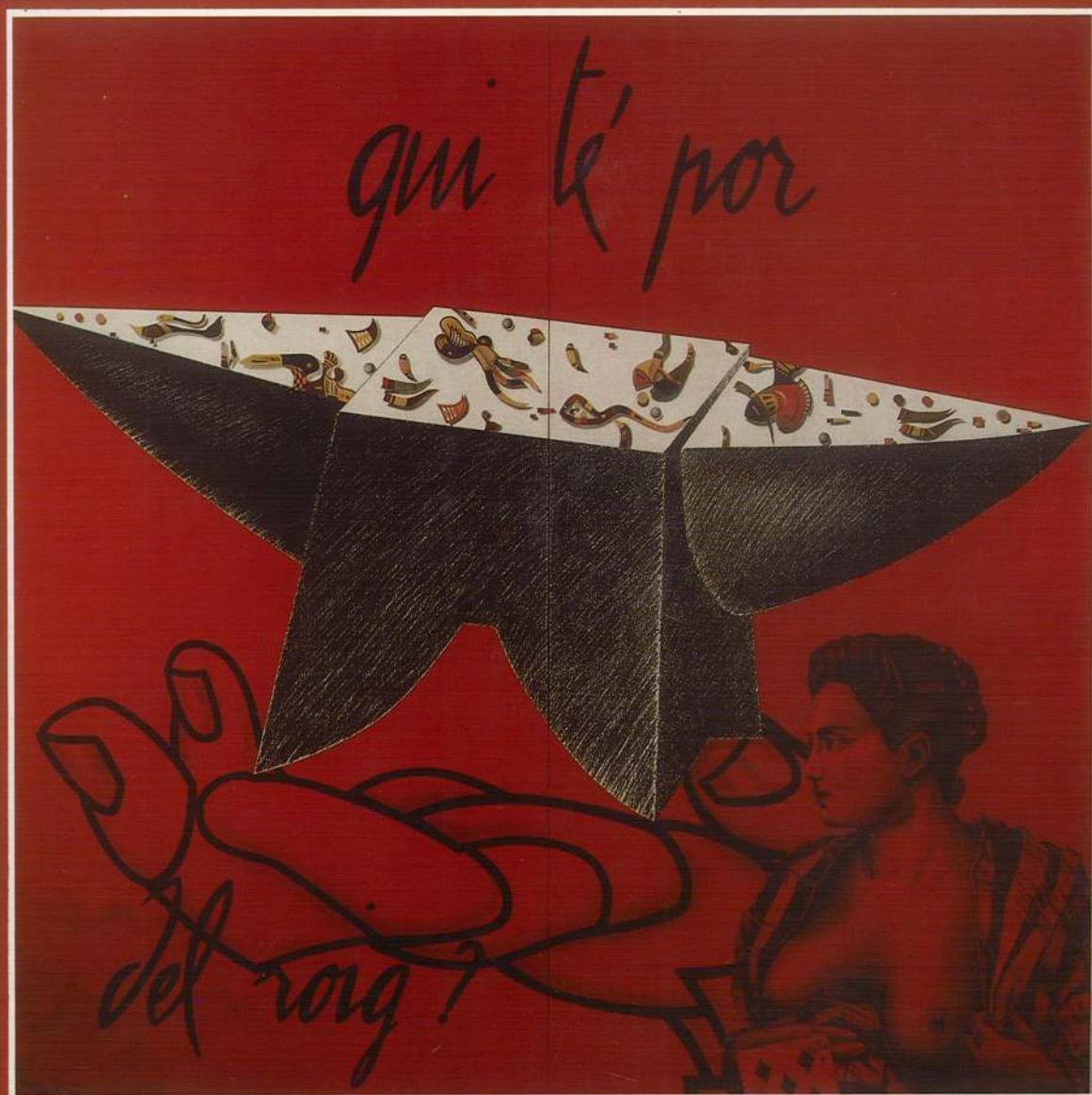

JOAN ÀNGEL BLASCO CARRASCOSA

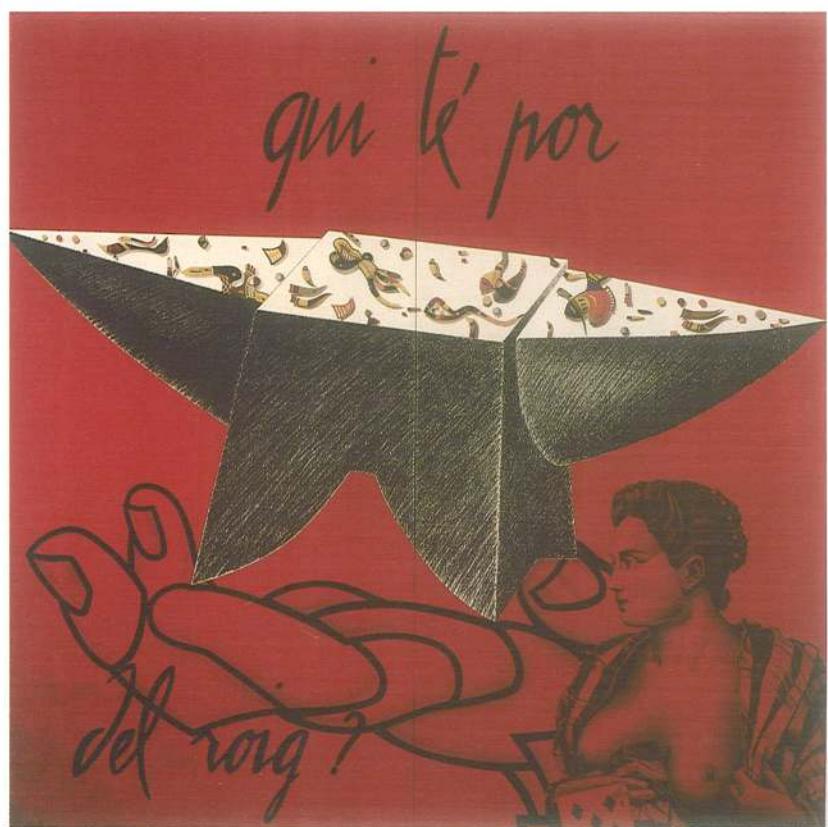
ANTONI MIRÓ

UNA DÈCADA DE PINTEU PINTURA

XXII UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU
SALA EL PESSEBRE / AJUNTAMENT DE PRADA
1990

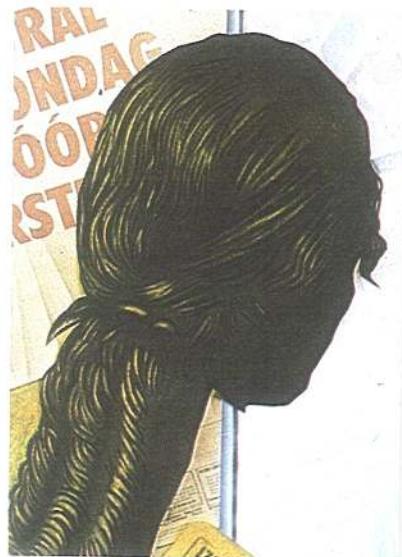
ANTONI MIRÓ

UNA DÈCADA DE PINTEU PINTURA

QUI TE POR, 1988 (PINTURA 200×200, DIPTIC). COL. VICENT MIRO, ALCOI

JOAN ÀNGEL BLASCO CARRASCOSA

ANTONI MIRÓ

UNA DÈCADA DE PINTEU PINTURA

XXII UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU
SALA EL PESSEBRE / AJUNTAMENT DE PRADA
1990

Édition MIROFRET FRANCE

© Joan Àngel Blasco Carrascosa
© Antoni Miró
© Pour la presente édition: Mirofret France
Universitat Catalana d'Estiu
Ajuntament de la Vila de Prada (Conflent)
Dessin: Taller MB - Photos: Grau/Olzina
Relieur: Enegraf, València
Imprimeur: Gràfiques DÍAZ, S.L. Sant Vicent del Raspeig

I.S.B.N. 84-404-7272-2
Dipòsit Legal: A.616-1990

PRESENTACIÓ

Existeix un món on les lleis de la gravitació són diferents de les que regeixen en el nostre món quotidià, un món on les coses s'aguanten per elles mateixes i on les pomes no cauen. Existeix un món on les relacions són senzilles, on tots els elements són essencials, primordials, clars, tots al seu lloc com correspon, i res no és accessori. Existeix un món on els pecats del nostre, on les crualtats del nostre, on les incongruències del nostre queden reduïts a trofeus esquinçats, a parracs, a reminiscències de passats remots. On dels alambins de l'alquimista en destil·len les essències més netes. On tot és amarat d'una llum nova d'una pureza sorprendent i estranya. On l'ordre respon a unes exigències diferents.

*És el món d'Antoni Miró, el comunicador. Voler interpretar l'obra d'aquest pintor només com un llenguatge seria minimitzar-lo: Antoni Miró és el creador d'un món, que empra aquest seu llenguatge tan extremadament expressiu, constituït per una diversitat d'elements contraposats i concordes, dotats cadascun d'ells de vida pròpia, per a descriure, millor, per a bastir aquest món; de fet, un món refringent i dur com el cristall, establert sobre posicions bel·ligerant, un món on res no és gratuït, un món amb un objectiu definit de denúncia i combat, d'affirmació i reivindicació. El lema mateix, *pinteu pintura!*, es un clam en aquest sentit, un clam dels damnats de la terra, d'aquells que sense complexos volen fer allò que saben que s'ha de fer. El pintor veu amb ull amorós, entre de germà gran i de cirurgià, la condició dels vençuts, comprèn el pes de l'opressió damunt de cadascun dels vençuts, damunt de la col·lectivitat dels vençuts, i els exhorta a sobreviure per l'acció: *pinteu pintura!**

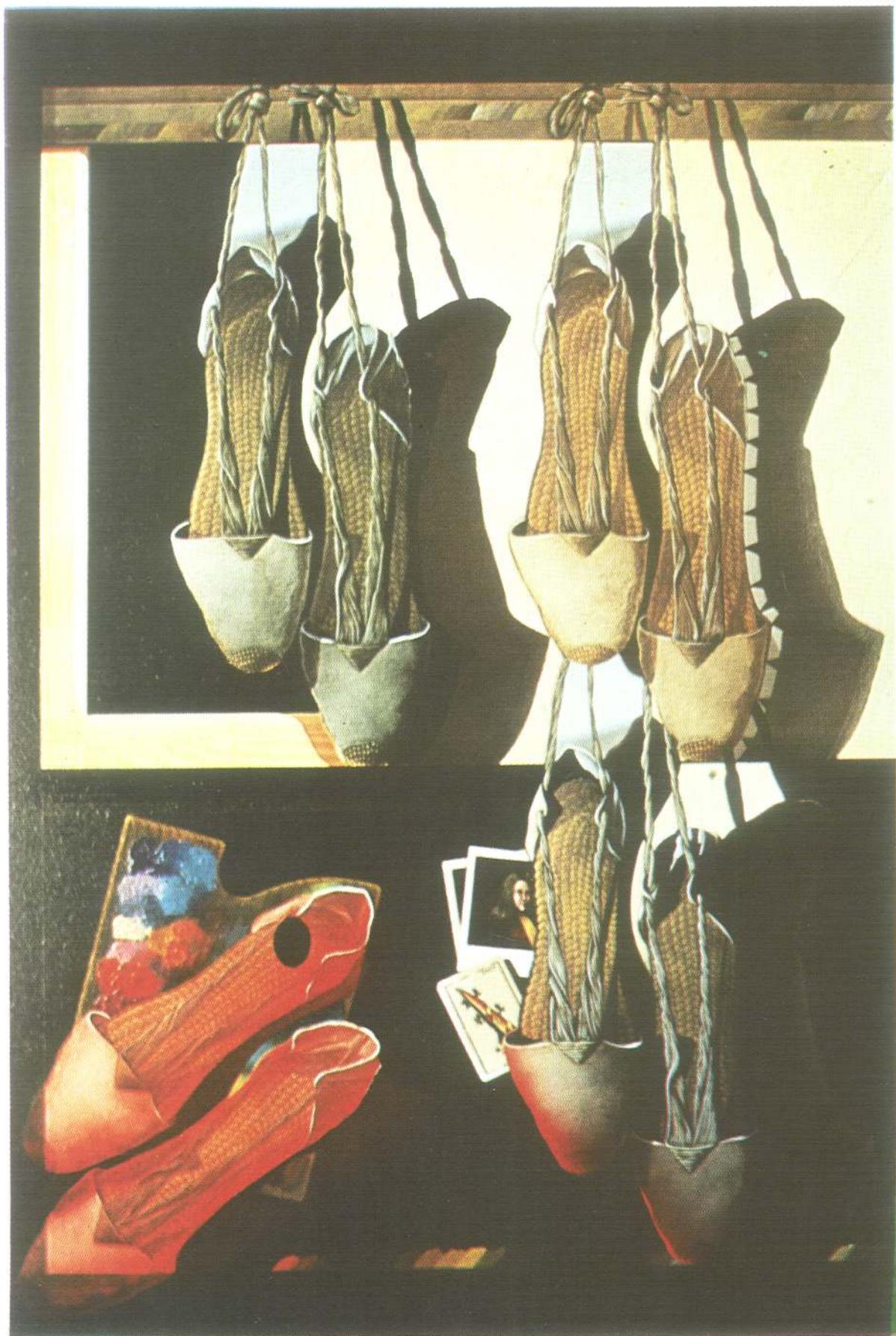
Pocs artistes expressen amb tanta claretat com Antoni Miró, el comunicador, les seves preocupacions sobre la condició de l'home, sobre el destí individual de l'home i el de la nació a la qual pertany, l'un i l'altra objecte d'extorsió; pocs saben com Antoni Miró combinar amb els signes d'avui els signes que ens han arribat del passat per a descriure les violències de les situacions presents —o la poesia de moments fugaços del present que són així eternitzats— amb una intenció tan directa d'incidir en el camí vers el futur.

Es per aquest conjunt de circumstàncies que concorren en l'obra d'Antoni Miró, per aquesta posició d'esperança incomovible, insensible a la caducitat de les modes, per aquest caràcter de la seva obra que mai no és contemplativa i prou sinó sempre activa i inductora a l'acció, per tot això, apart de per les raons pictòriques intrínsgues que fan de Miró un dels mestres més sòlics de les arts plàstiques d'avui, que la Universitat Catalana d'Estiu s'honora i es complau en presentar aquesta exposició.

Enric Casassas

President de la Universitat Catalana d'Estiu

Prada de Conflent, estiu de 1990

LES ESPARDENYES DELS PATRIOTES, 1984 (PINTURA 118x90). COL. AJUNTAMENT D'ALACANT

CROMO DE CARLES V, 1988-89 (PINTURA 100×100). COL. PARTICULAR

Í N D E X

	Pàgina
Presentació:	
Enric Casassas i Simó	
President de la Universitat Catalana d'Estiu	5
Joan Àngel Blasco Carrascosa	
Antoni Miró: Une decade de «Pinteu Pintura»	9
Antoni Miró: Una dècada de «Pinteu Pintura»	33
Antoni Miró: A decade of «Pinteu Pintura»	57
Antoni Miró: Una decada de «Pinteu Pintura»	81
Donées biographiques. Dades biogràfiques	
Biographical notes. Datos biográficos	97
Expositions individuelles. Exposicions individuals	
Individual exhibitions. Exposiciones individuales	100
Prix. Premis. Awards. Premios	102
Expositions collectives. Exposicions col·lectives	
Collective exhibitions. Exposiciones colectivas	104
Collections internationels. Col·leccions internacionals	
International collections. Colecciones internacionales	111
Musées. Museus. Museums. Museos	112

ANTONI MIRÓ: UNE DECADE DE «PINTEU PINTURA»

«J'ai droit d'etre comme je suis, memme si la seule raison c'est que l'on ma acuche comme ça. Et ceci est le probleme si tu as la memme pretention».

JOAN FUSTER

Il a été dit. Antoni Miró a tout le droit du monde a reclamer sa singularité, cette autoexigence morale pour qui, comme lui, sont conscients du devoir de demander pour eux mêmes cette personalisadeure differentiation. La recherche de la réalisation du «Moi» vient president le comportement du cet artist plastique depuis 1944 année qu'il neçut a la vie avec l'indomit propos d'arriver a être Antoni —ou meilleur dit «Toni»— Miró. Depuis lors il s'est forgé une personalité d'accuses traits propres de qui seulement peut être comparé avec lui même. Un homme qui a basé dans l'éthique le fondament de son aspiration vitale; qui a mantenu firmement la fidelité vers des principes aixologiques; qui a déjà laissèderrière lui une ample stèle d'inspiration artistique, pendant qu'il suit engaggè, avec ascétique cotidienne, dont la configuration de sonoeuvre stetique; qui se regard dont lui mêmme avec la autoreclamation que son regard critique dennonce les follies de la sociète de son temps; que avec une attitude inconformiste radicale rompre lances en pro du compromise et de la solidarité; qui s'a ergit, a travers de son art, on chef de non peu justes causes, entre lesquelles détachent commecimmier celle de la libertè... Cet Antoni Miró, obsesionè par l'ordreet le methodisme qui dit beacoup —«Ce que Je doit dire Je le dit atravers de mes oeuvres»— pendands que sa timidité le fait parler peuet tout ecouter, son idée e bien claire: Arriver aux personnes —ceciest son desire de comunication— a travers de son oeuvre artistique.

ALCOI

«Si comme l'enfant qui sait bien aller par sa rue...».

AUSIÀS MARCH

En effet, Antoni Miró connaît bien comment aller par ses rues de «son» Alcoi. On peut seulement aimer vraiment ce que l'on connaît... et on connaît uniquement ce que on a vécu avec intensité, Antoni Miró a vécu toujours à Alcoi, et si l'affirmation de Jean Paul Sartre de que tout viens de l'enfance est vraie, on reconnaît avec lui que la connaissance et l'amour de notre peintre par sa place d'origine se trouve dans la base de ses premières vivences —après suivies de sa précoce allure artistique.

Dans cet Alcoi de rues hautaines tracées par la culture islamique, point de départ du commencement d'une vocation et d'une trajectoire dirigées à suivre l'appel de l'art.

L'Alcoi de maisons groupées et hauts ponts qui palpilént comme ces habitants, avec les «trons» de Sant Jordi au compas pittoresque des «filas» de «moros» et «cristians»; le laborieux Alcoi industriel des jacquarts, les manufactures de papier et les arts graphiques d'une dense histoire sociale; l'Alcoi de veine artistique qui nourrit à peintres ici nés comme Sala, Casanova, Gisbert ou Cabrera; l'Alcoi de l'Alcoia entouré par les montagnes Mariola et Carrasqueta et ridé par les eaux du Serpis, Barxell et Molinar forgeant en Antoni Miró une chaque fois plus profonde idée de sa ville, de sa région de son pays.

Dans cet Alcoi se forge la personnalité humaine et artistique d'Antoni Miró. Il est né dans les seins d'une famille ouvrière du métal. Son père est maréchal ferrant et sa mère couturière. La précocité de ses habilités avec le dessin est connue très tôt par voisins. Notre malsain et silencieux artiste aide à son père au petit atelier de réparation de carrosseries comme son frère Vincent.

Présque sans temps pour jouer, il pratique en se cachant ce que, plus tard, se convertira en sa vraie obsession: dessiner.

LA VOCATION

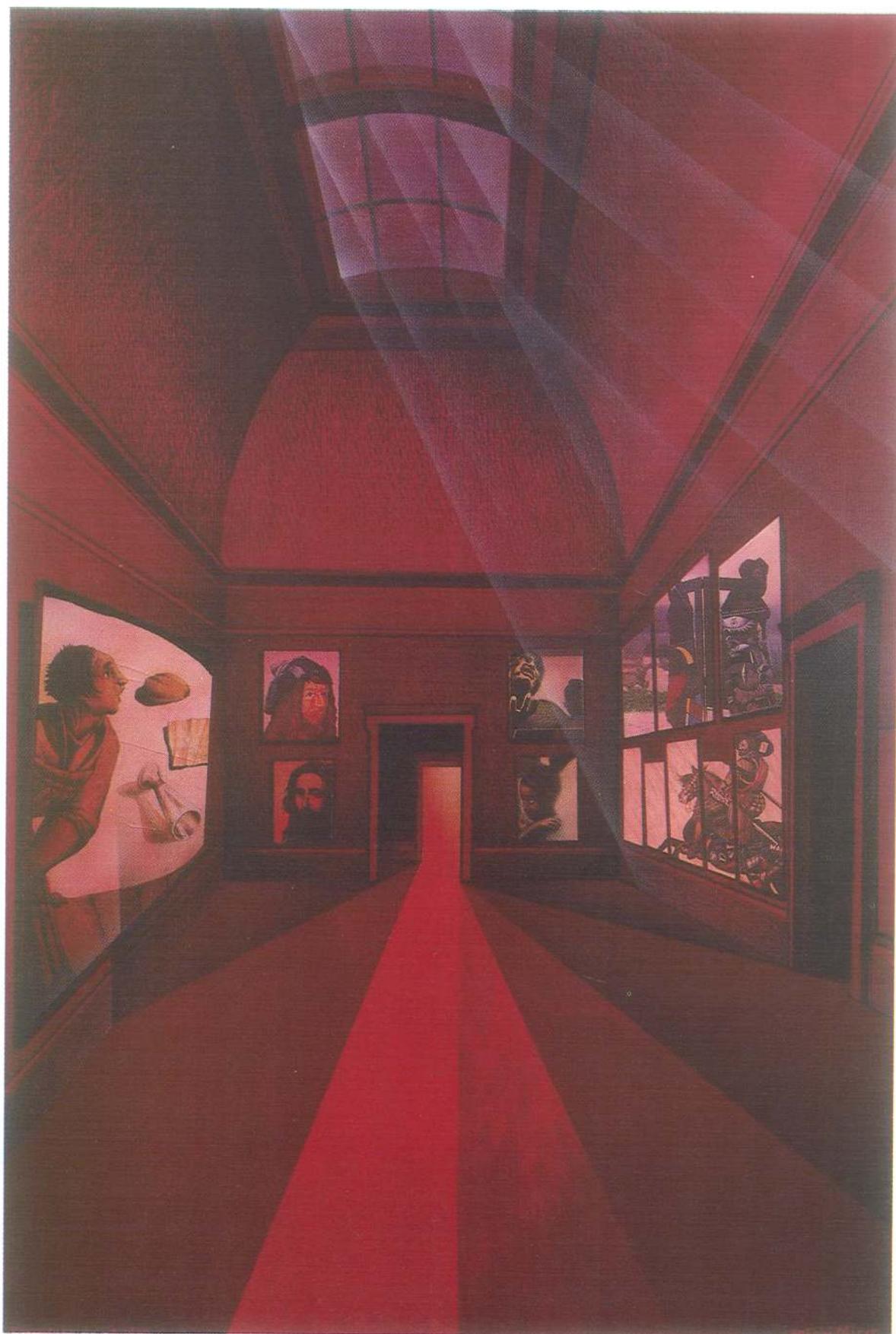
«Deviens ce que tu es».

PINDARO

On peut dire que quelqu'un s'est présenté devant la porte de la sensibilité artistique d'Antoni Miró, et a appellé avec insistéce comme avec urgence —c'est la vocation— précoce reclame qui arrive pressée pour seduire. Notre peintre est pré. Il parait qu'il attendait cette voie imantée. Avec le courage qu'otorge l'effort de tous les jours il a écouté l'ordre —qu'au même temps c'est une prière— du poète grec. Il veut arriver à être celui qui porte dans son intérieur, développer au maximum ses naturels possibilités. Il sait que le meilleur instrument qu'il a c'est son application au travail.

Il est autodidacte. Il n'assiste pas à aucun centre enseignant artistique. Jusq'avoir 16 ans il n'a reçu aucune normative ou canon estétique. Pendant qu'il designe et peint, il connaît à Vicent Moya, un artiste local qui l'oriente vers la pratique de nature morte, paysages et retraits. Mais la qualité de ce qui est académique ne s'adapte pas à la volonté d'Antoni Miró. Il veut suivre sa propre impulsion et il dit non avec rotundité à la routine pour aller vers le chemin de l'expérimentation. Il recherche avec des nouveaux matériaux, écartant les traditionnels, essayant de connecter avec la société industrielle de son temps. Son propos est —«Un art avec le propos d'un service humain»— et dans ce propos il s'apprête décisivement.

On ne peut pas entendre l'activité artistique faite par A. Miró à «L'Alcoiart» sans prendre comme point de partié sa vocation. Cinquante cinq expositions dans le période 1965/72, son tout un exemple de sa promotion artistique. Ses compagnons de groupe Sento Masiá et Miquel Mataix ne lui enlève pas qu'il est le jef dans cette aventure qui commença en Alcoi et arrivera jusqu'au terres et personnes françaises, anglaises et italiennes. Même sans project artistique commun Alcoiart avec sa recherche de l'intégration artistique non seulement pittorique - nous est resté comme témoignage d'un forcé engagement d'une vocation passionnée.

HERMITAGE DE NIT 1990 (PINTURA 98x68)

L'ENGAGEMENT

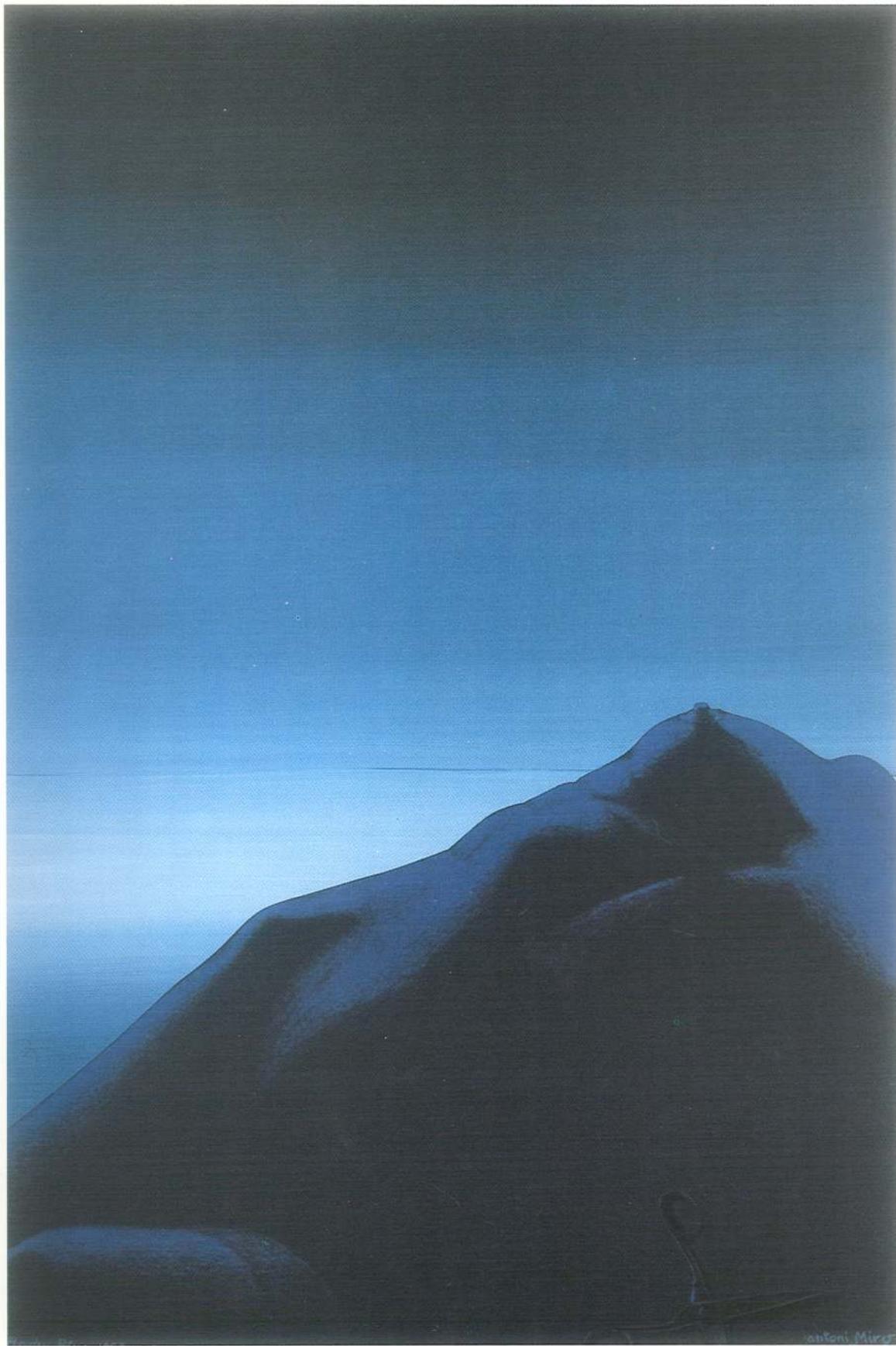
«Non, la peinture na pas été pour decorer les apartements. C'est un instrument de gerre offensive et deffensive contre l'enemis».

PICASSO

Repasons la circumstance vitale de Miró pour nous remettre dans sa jeunesse; né dans une famille ouvrière dans une ville —Alcoi— si promoteur en tension historiques, et dans un Pays Valençia qui pendant le periode franquiste avait peu a peu perdu son identité a travers de l'obscurantisme franquiste. Le reveil de la conscience de classe et national viens d'accord avec les premiers pas de sa poetique plastique. Son interpretation de la vie et de l'histoire iluminaite progressivement son senti de la realité pour finir dans une claire position: l'engagement.

L'etape artistique d'Antoni Miró qui etabli avec coherente evolution le pas qu'il y a entre l'expressionisme au neofigurativisme social que nous montre, déjà, fortement idéologique. Et ses series pictoriques: «La Fam», «Biafra», «Vietnam», «Mort», «Realitats», «L'home», «Amèrica Negra»... Nous montrent serieusement la preoccupation de l'artiste sur les questions sociales. Beaucoup de problèmes latents de l'injustice jusque l'oppression passant par l'insolidarité ocuperont le centre d'interes de son message artistique. Antoni Miró nous l'a dit: «Je reflète la problematice d'aujourd'hui» et cette constatation nous parle de son inconformisme et de son aspiration vers un monde juste et libre.

Ceci est la clée de la poesie d'Antoni Miró. Avoir sut enchaîner l'ethique et estetique par una connaissance dialectique de l'art. Il est consient que l'epoque qu'il doit vivre est dominé par les images, mitificés beaucoup de fois. Il doit procéder a configurer des propots plastiques qui se sirvant d'images d'impact ofrent une alternative d'humanité. Ceci porte necesariamente laisser la tentation d'un art neutre, de la frivolité ou de l'intranscendance. Au contraire avec des images pléthoriques de significat, incomodes non tranquilles, il cherche un art positif, d'un haut potenciel informatif d'une vraie efficacité communicative. Ceci est le compromis d'Antoni Miró après avoir pris conscience de la realité. La defense et exaltations des droits humains.

BODY BLUE, 1990 (PINTURA 98×68)

LA DENUNCIATION

«Je peint précisément ce qui ne me plaît pas».

ANTONI MIRÓ

La thématique choisit pour —avec elle— faire l'art define aussi au peintre. Elle nous fait entrevoir les motivations et intentions qui annoncent ces inventions. Dans A. Miró ses themes nous indiquent ses instincts d'amour mais au contraire. Il s'est decidé a peindre, au commencement, ce qui'l ne lui plaisait pas et lui repelait. Il s'est incliné vers un art de denonciation a travers de ce que l'on a denominé «peinture de conscience». Au lieux de re-presenter des motifs beatifiques ou idylliques, placides ou tranquilles il s'est incliné vers un message direct, contondent, cruel beacoup de fois, transformé en un radicale defense contre les irrationnelles historiques et actuelles.

Comme ceci, il metterait dans son aigu point de vue, les desastres des guerres; les detachées passions originées par la violence, le vestige de la misère individuelle et collective; les aberrations du racisme, les troubles de la alienation; l'urgence de la emmancipation sociale; les troubles propres de la deshumanization; le machiavélisme de qui manipulent les choses; la folie des dictateurs le desir d'indépendance culturelle et nationelle; la barbarie du capitalisme agressif, l'inmoralité de la colonisation imperialiste... Quelques fois avec sarcasme et d'autre fois satiriquement, et toujours a mode de reportage de dennonce, encore si nécessaire, il essaye a traves du choque la libération; la catharsis visuelle de l'espctateur vers ses oeuvres. Cette finalité avait été proclamé, autrefois, par Georges Braque «l'art est fait pour inquieter»; il est vrai, pour perturber, pour aiguillonner tant de facile comodité.

C'est pour ceci que l'on a dit —avec droit— que l'art d'Antoni Miró est politique, soufflé d'haleine critique de significats revulsifs. Mais ni a t'il pas encore beacoup de choses pour nettoyer et balayer encore? Pourra l'hipocresie obscurir la lance convertit en pinceau d'Antoni Miró?

Ni a t'il pas assez d'arguments de poid pour placer après —nous ne savons pas juque quand— l'art de l'innocence et du candeur?

ALL I OLI, 1990 (PINTURA 80×80)

LE REGARD

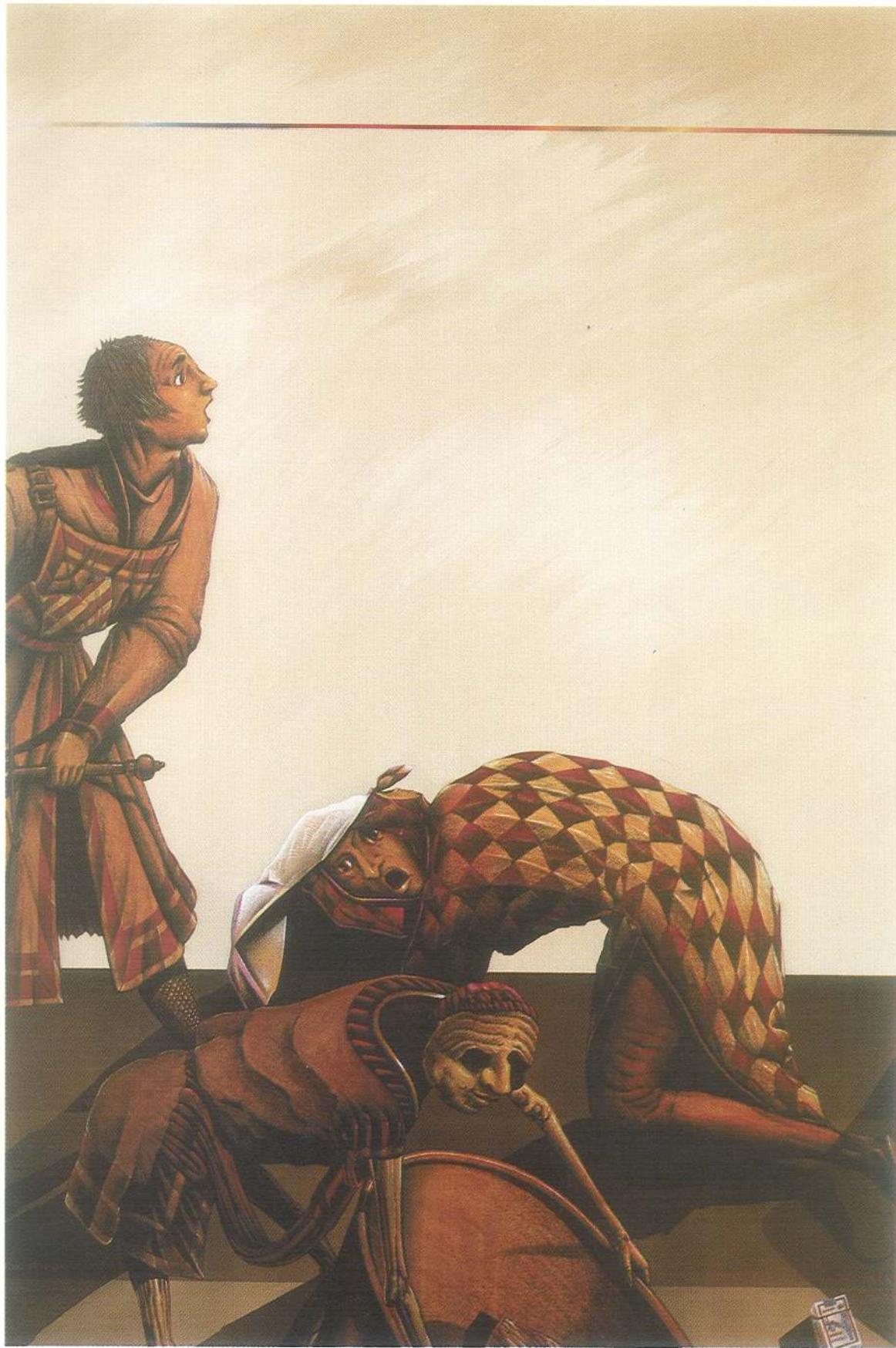
«L'unique acte critique c'est l'art de mon regard».

OLDENBURG

Plus que le «voir» Antoni Miró exerce le «regarder». Il y a, dans la base de son action, une volonté et une recherche, une constante interrogation. Son regard se centre sur la vie actuelle et sur les choses réelles de nos jours. C'est pour ceci que en 1980 il a commencé, il fait une décennie exactement, une aventure plastique, aussi personnelle comme compromis; faire une relecture de l'histoire de la peinture, choisissant des auteurs significatifs et des thèmes similaires avec son intention artistique. Ceci est la base de son «Pinteu Pintura»: la revisitation de témoins symboliques du passé artistique, sous le point de vue de l'utilisation de nouveaux recours expressifs, toujours avec le propos de stimuler la perception du spectateur.

Si on retourne le regard vers le passé, on peut éclaircir l'aujourd'hui et illuminer le demain, on devrait le faire d'un mode non ambigu ou indéterminé, mais si avec clarté informative. C'est pour ceci qu'il a choisi une iconographie figurative, dû à son caractère critique, il reçoit le cliché de «réalité sociale». Son œuvre plastique s'inscrit dans le courant réaliste de la peinture internationale qui fut entre autres valenciennes d'une élevée qualification artistique à Génovés, l'équipe Cronica, l'équipe Réalité et Anzo. Mais telles circonstances sorties sans aucune doute de la chaleur de l'effort de la rupture, d'effet idéaliste, dans les années soixante de l'Espagne de Franco, on permettait pas joindre sans mélanger tous ces artistes plastiques dans une seule poétique. C'est au contraire, chacun d'eux, avec son idiosyncrasie interprétative de la réalité, décentent dans tous les styles propres. Ceci est le cas d'Antoni Miró, qui a manipuler avec intelligence les images de propagandes de la société industrielle-thécnologique, les fait passer par le tamis formel d'un pop-art nord-américain ou aussi d'un opthical et aussi cinétique-art, d'une synthèse et économie expressive. Il surgit le style d'Antoni Miró ses clés définies on peut les suivre non seulement dans ses peintures, dessins, et gravés sinon que le dérivant vers autres genres ou procédés, sculpture, métal-graphique céramique, murel, mobile, etc...

Tout ceci nous offre un témoin irréfutable de la condensation iconique que son regard a provoqué. Un regard maintenant traduit en objets esthétiques fait aussi pour la contemplation.

OMBRA NUCLEAR, 1990 (PINTURA 98x68)

L'IRONIE

«Partout, au bout des sicles de subjectivite triomphal, ce que aujourd'hui nous gette c'est l'ironie de l'object».

BAUDRILLARD

Entre les années 60 et 80 il existe la même difference que entre l'homo politicus et l'homo psicologiques. La substitution des utopies transformateurs par le autorepliment intimiste d'aspect hedoniste et individualiste, il traice le profil de ces temps nouveaux qui portent —il est clair— une autre sensibilité. Antoni Miró connaît bien ces va-et-vient sociologiques et esthetiques, qui nous indiquent les models culturels diferenciés et diversifiés. Et il paraît écouter la sentence de Hegel: «Ce qu'ont doit expresser, c'est tel contenu dans telle situation donnée. Sans brusqueté, mieux dit, sans faire contestation de finesse, on peut trouver dans son oeuvre une croissant acuité dans une clée unique. Progressivement ses rechoisies images de l'histoire de la peinture ou des mass-media se lient en nouvelles images pictoriques d'une plus grande charge polisémique, à mesure qu'avec ingénierie, on élève le point de sagacité métaphorique ou méthonimique. Le regard du peintre nous retourne —maintenant— tamisé avec le complice regard des personnages peints. Donc il existe une différente stratégique qui nous appelle continuellement —comme il est propre en Antoni Miró— sans perdre le degrés de causticité ou de mordacité, et on obtient une sofistiqué pureté.

Dans ce jeu de regards le sélectionné légitime iconographique de l'histoire universelle il est mit honneur de contexte et remis dans le contexte. Le recours à l'allusion et à la comparaison par la cité ou la référence implique une souplesse de connexions que l'artiste doit exploiter au maximum. Parce que l'ironie de l'object nous gette, nous utilisons cette arme si moderne —Antoni Miró nous dit— pour flirtrer notre pensément.

Ce pensément versé en images, provoquera aussi avec le jeu intelligent d'autres regards de nouveaux pensements et d'autres images...

ENCLUSA I MALLAIRE, 1981-88 (PINTURA-OBJECTE 190×150×150)

LE CONTRASTE

*«Aussi beau comme le rendevue casual,
sur une table de dissection, d'une machi-
ne a coudre et un parapluie».*

LAUTRÉAMONT

Non, il ne faut pas confondre au lecteur. La connue frase que nous avons située a mode d'epitaf, ne veux pas faire une syntonie estetique de notre peintre avec les poesies du surrealisme. Oui, par contre, il pretend nous introduire dans ce «royaume» du contraste, basé dans la conception artistique de l'oeuvre d'Antoni Miró. Cet ourdit choque reactiveur de tant de sommeil visuel, lorsque non d'une certaine apathie visuelle. Il est, dans la medule du fond conceptuel de «Pinteu Pintura». En yuxtaposition quelque personages; superposant autre fois des objects; ou bien isoler des fragments, l'auteur de ces inventions plastiques a rendu propice dans le spectateur un jeux, par combination, optionel. Les strategies compositives idées par Antoni Miró, afectent tan la morphology comme la synthaxe de l'image, sont variables: quelques fois quand on reflète les parts d'une image sur elle même, il applique le principe du miroir; dans les autres, ampliant, reduissant ou alongant par les deformations, les objets ou les personages, il nous apporte de nouvelles «interpretations», et enfin, recourrant a la superposition, le paralelisme, la division ou l'inclusion, va derrière de ces contrastes alterés, des assimilées images qu'au pre-mier moment elles ont constituées le —leit motiv— central de la composition.

Si on se remait au repertoire iconographique d'Antoni Miró dans «Pinteu Pintura» pour confirmer ou bien les conjectures ou bien les afirmations: les artistes selectionés sont le noms fondamentels, d'un rang indiscutiblement universelle (El Bosco, Durero, Velázquez, Tiziano, Goya, Gaudí, Picasso, Bacon, De Cirico, Mondrian, Miró, Dalí, Magritte, Adami, etc.). Comme ceci les oeuvres choisies par ces paradigmatisques artistes sont fameuses par sa popularité. Denant sa multiple divulgation: «Las meninas», «Los borrachos», «La fragua de Vulcano», «Inocencio X», «El Conde-Duque de Olivares», «Carlos V en Mülberg», «Carlos III», «Autorretrato de Goya», «La Duquesa de Alba», «El albañil herido», «La lechera de Burdeos», «Las señoritas d'Avignon», «Guernica», etc. ¡Quelle doute avons nous de la simultanization des iconografies des auteurs et des styles diverses que produiront le contraste, estimulé de la retine du spectateur. Ce jeux d'oposition soulige les differences et disconformités, nous mène a etapes preceptives et connues de l'habituel. Une nouvelle beauté emerje de ces melanges, de si estudiées hybridations. On a reusit l'effet de shock et fixé comme ceci, l'attention de l'anonyme «voyeur».

LA LIBERTÉ

«On peint parce que l'on veut être libre».

DUCHAMP

Je crois ne pas me tromper si j'affirme qu'Antoni Miró peint pour être libre et pour que nous soyons libres. Je m'atreviré, a sentencier que pour lui, la liberté c'est un peu plus que la spontanéité ou le connue marge d'indetermination au contraire, c'est plus la realisation d'un besoin. La liberation «en face de» quelque chose ou «pour» quelque chose et non seulement individuel —Je repite— sinon colectif.

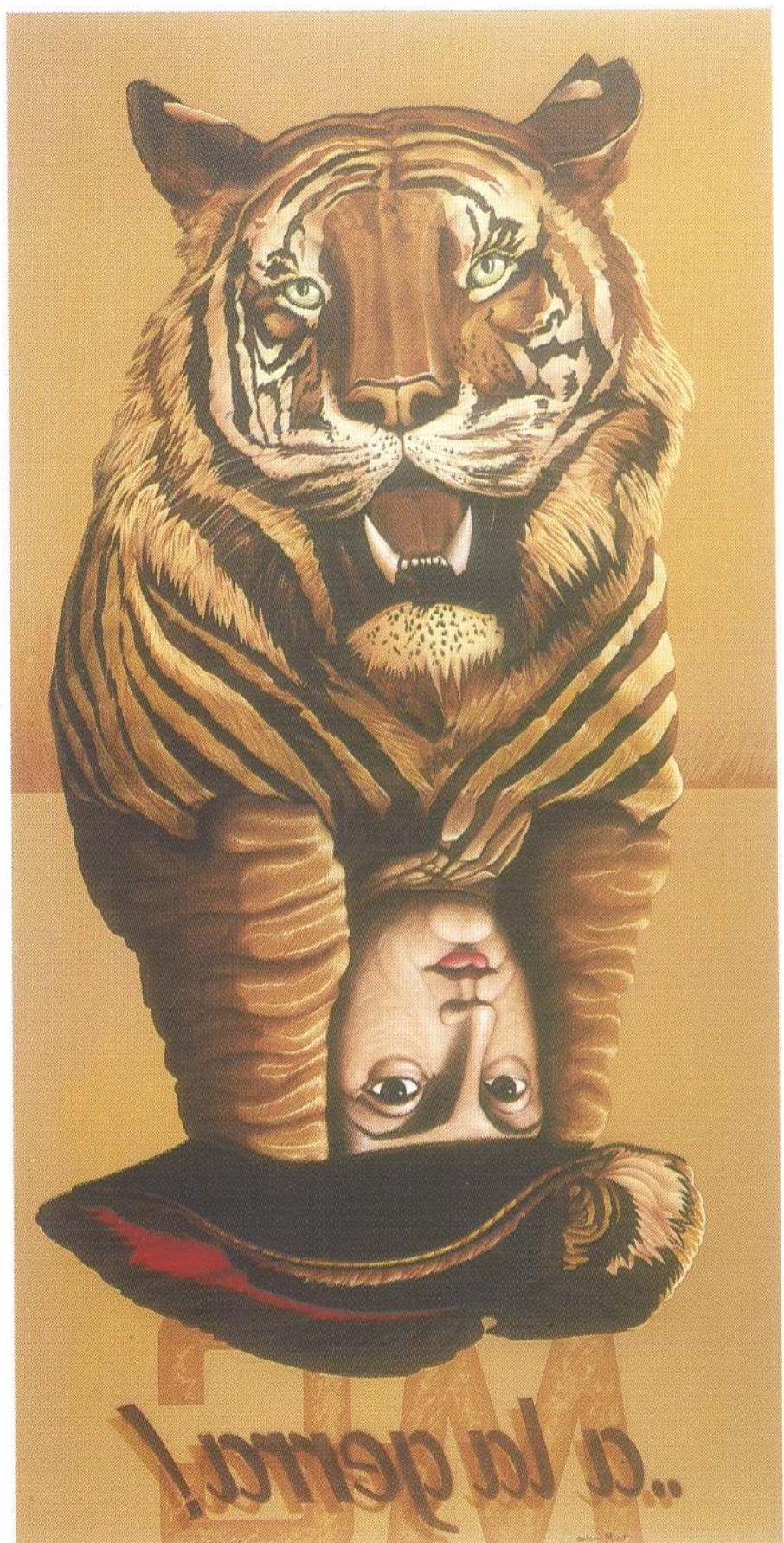
C'est pour ceci que peint Antoni —«Toni»— Miró. Ce n'est pas seulement une question de «non coaction» ou «non contraindrement» même si celles ci sont importantes. Il va plus loin Il pense que l'homme se fait «dans» la liberté et que cette possilitée d'election et la même determination doit s'unir aussi aux pays - Entenderons nous mieux, maintenant son racionalisme militant, dans l'entour de la culture catalane comme le seul chemin possible vers l'internacionalisme?

Antoni Miró —romantique peintre— rêveur de liberté réelement assises dans la justice sociale - a besoin de l'isolation reclamé par Leonardo da Vinci; «Soit seul et tu seras toi même!». Et cette distance que lui donne l'isolation et l'indépendance que la creation a besoin —Il l'a trouvée— comment non, près de son «Alcoi» dans la maison de champ «Sopälmo». La bas, vie et travaille notre peintre. Sufisament loin du mondain bruit pour se ceindre a la cotidienne tâche de l'experimentation plastique (Vicent Andrés Estellés l'a dit): «Mon fils, ce qui crée rest tout seul»... et si prêt de la société de son temps et moment historique, comme pour dennoncer et ironiser. A Sopalmo impère la pulcretè et l'ordre, reflet fiel de la labeur de cet infatigable artiste, l'elite dans lequel l'amitié —toujours fruit de la libre election— se cultive en longues conversations, enlevant heures de sommeil, ambience de la demeure, près de Sofia et Ausiàs...

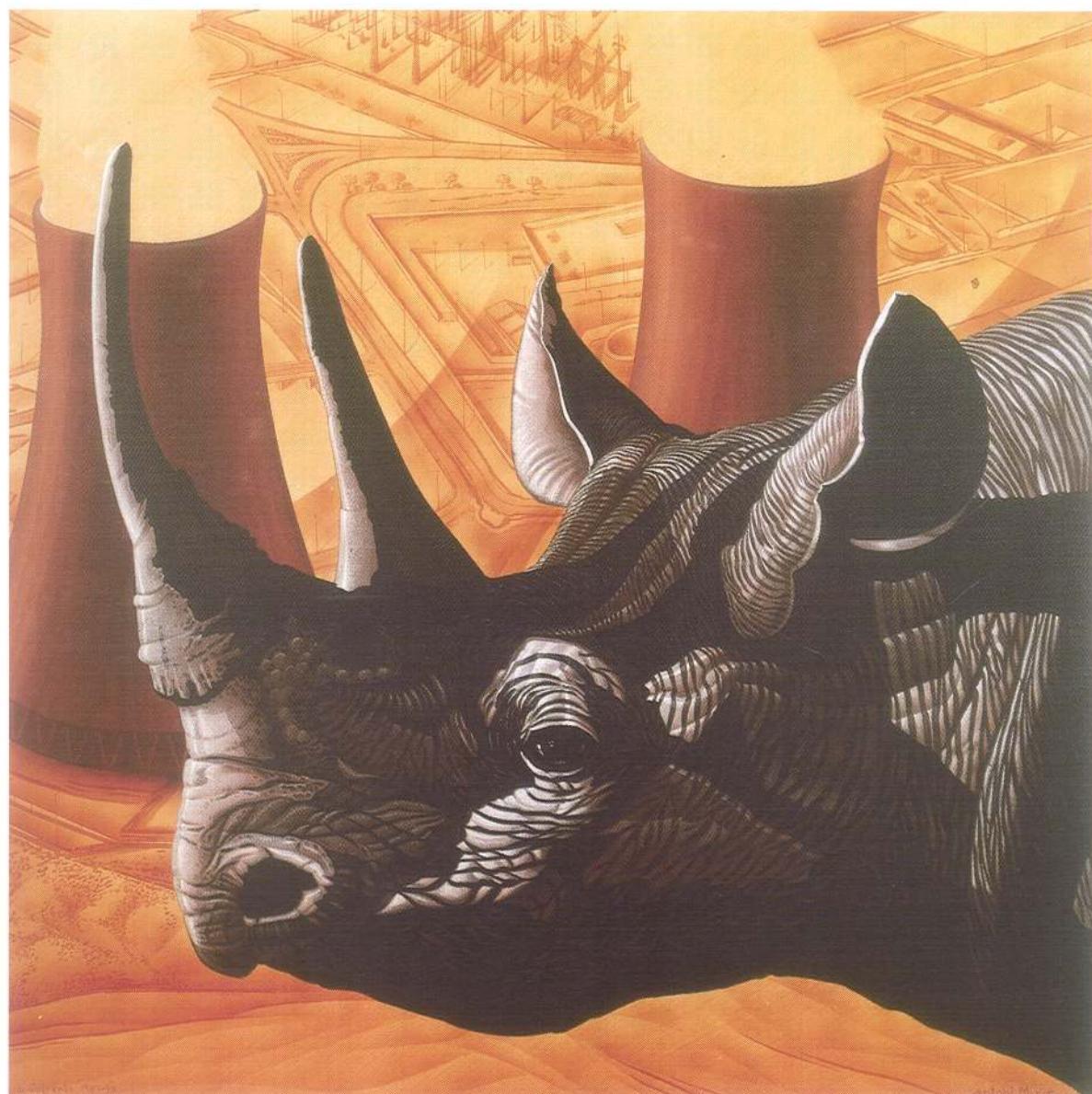
J'ai lu dans «Le compromis dans la literature et l'art» de Bertolt Brecht, que «les artistes realistes voient les contradictions entre les hommes et ses relations entre eux et ils exposent les relations dans lesquelles elles se developpent» Il peut être, qu'a ne pas tarder je vais avoir l'occasion de traiter personnellement avec Toni Miró a Sopalmo, de ces ou d'autres questions. Sure que je le trouverais —très cerebral lui— se documentent ampliant dans un nouveau theme ouachevant un des ses peintures. Il s'est compromi a peindre pour être libre.... —et je redis une autre fois— pour que nous soyons libres...

Joan Àngel Blasco Carrascosa

Professeur Titulaire d'Histoire de l'Art. Membre de l'Association Internationale des Critiques d'Art

FELÍ-FELIP, 1989 (PINTURA 200×100). HOMENATGE A XÀTIVA

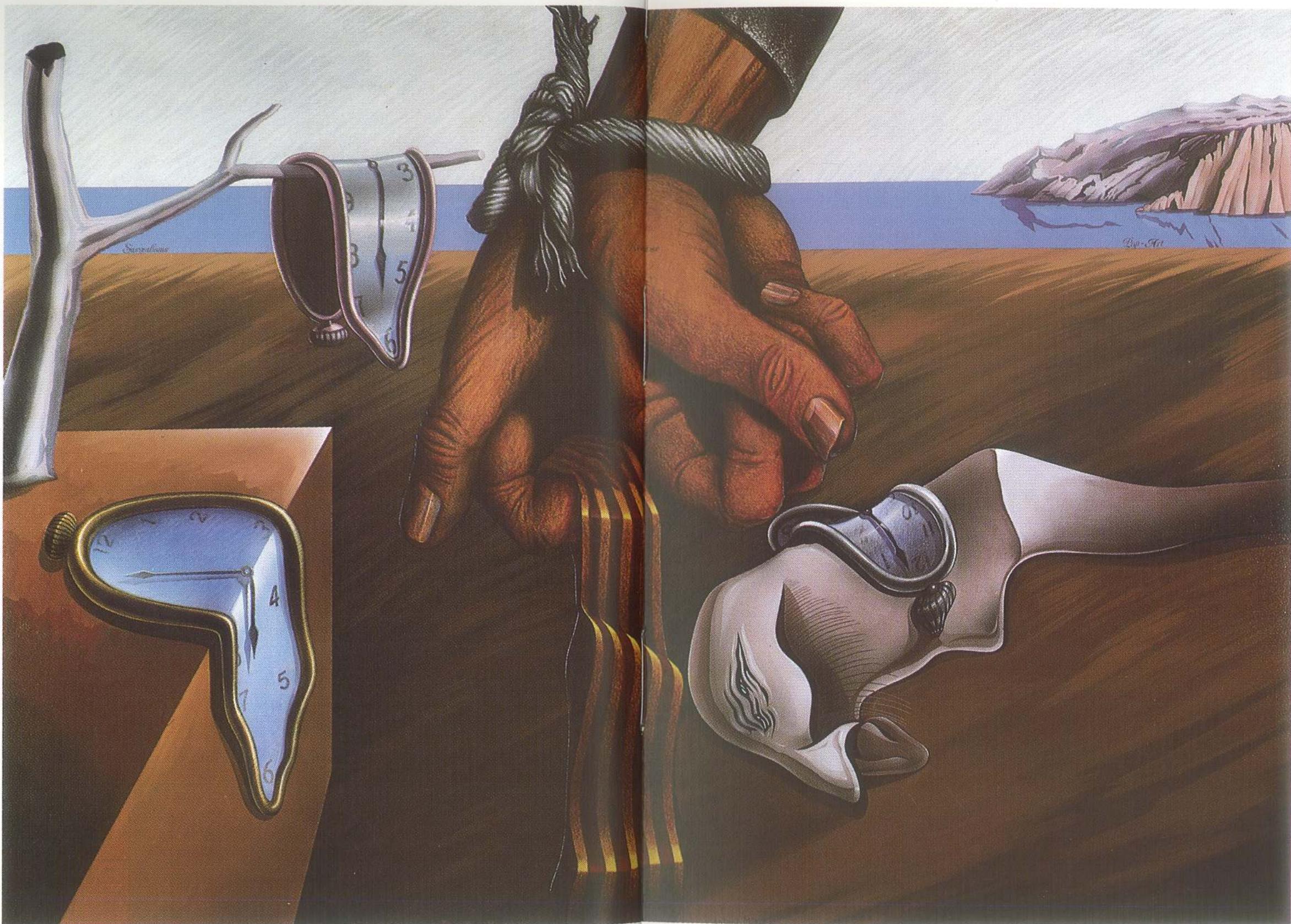
INTRÚS A COFRENTS, 1989-90 (PINTURA 100×100)

PAOR NUCLEAR, 1990 (PINTURA 80×80)

VIGILANTS A L'ALBA, 1989 (PINTURA 100×100). COL. PARTICULAR

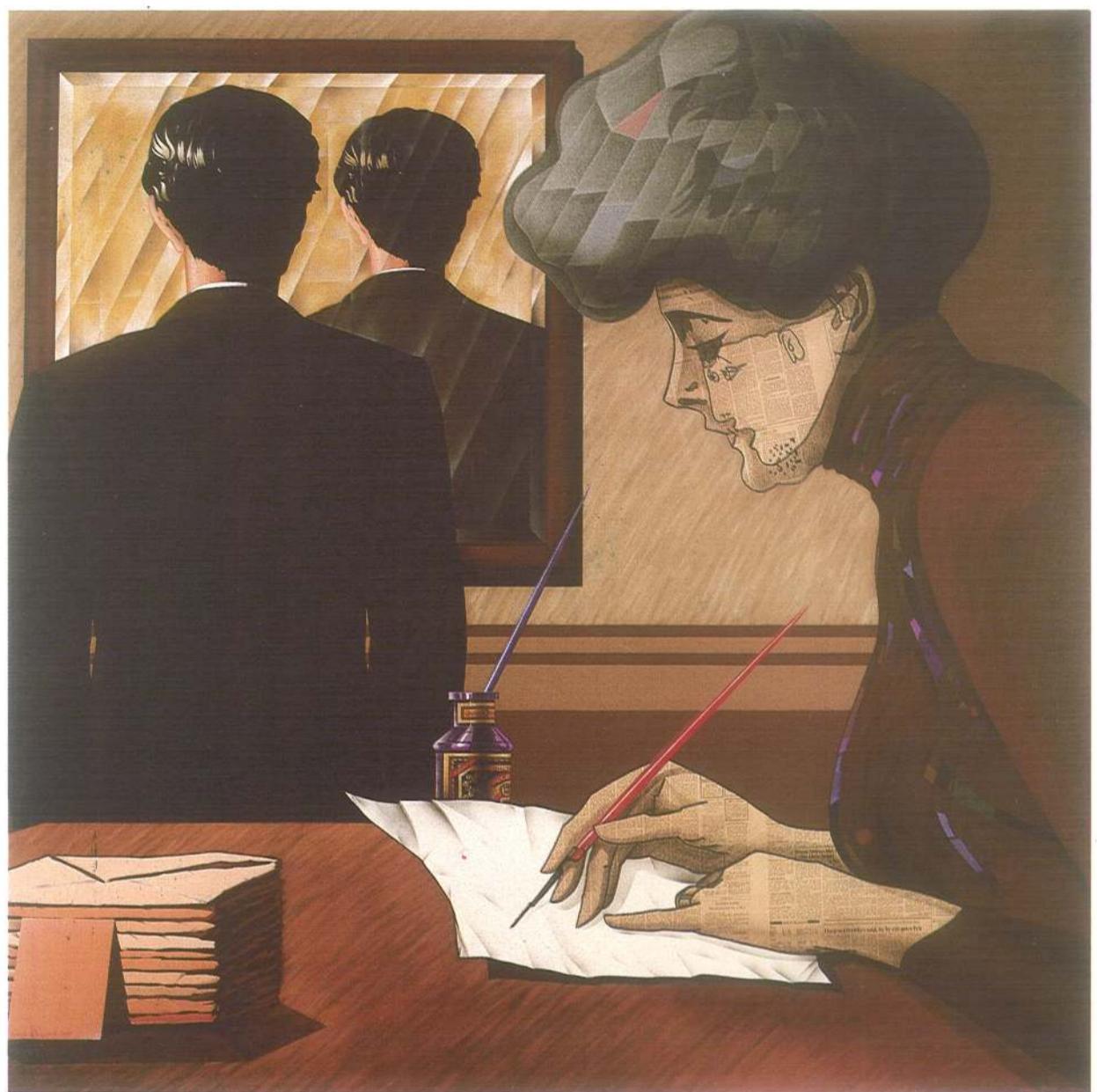

TEMPS D'UN POBLE, 1988-89 (PINTURA 98x136). COL. VICENT MIRÓ, ALCOI

RETRAT EQUESTRE, 1982-84 (PINTURA 200x200, DÍPTIC), COL. PARTICULAR

HOME D'ESQUENA, 1988 (PINTURA 200×200). COL. CLÍNICA PASQUAL-LEONE, VALÈNCIA

ANTONI MIRÓ: UNA DÈCADA DE «PINTEU PINTURA»

«Tinc dret a ser com sóc, ni que només sigui perquè m'han parit així. I aquest és el problema, si tu tens la mateixa pretensió».

JOAN FUSTER

Ja s'ha dit. Antoni Miró té tot el dret del món a reclamar la seu singularitat. Autoexigència moral per als qui, com ell, són conscients del deure de desitjar per a si mateix aqueixa diferenciació personalitzadora. La búsquera de la realització del *jo* ve orientant el comportament d'aquest artista plàstic des del 1944, any en què va nàixer, amb l'indòmit propòsit d'arribar a ser Antoni —o millor Toni— Miró. D'aleshores ençà s'ha anat forjant una personalitat de pronunciats trets propis, senyals que són de qui sols hauria de ser comparat amb ell mateix. Un home que ha posat en l'ètica el pilar bàsic de la seu aspiració vital; que ha mantingut amb fermesa la fidelitat a uns principis axiològics; que ja ha deixat, darrere d'ell, un copiós solc d'invençions artístiques, mentre insisteix, amb ascètica dedicació quotidiana, en la configuració de l'obra estètica; que es mira cap a dins amb la mateixa autoreclamació amb què la seu mirada crítica denuncia les bestieses de la societat del seu temps; que amb actitud inconformista radical romp una llança en defensa del compromís i la solidaritat; que s'ha erigit, a través del seu art, en defensor de no poques causes justes, entre les que sobreix, així com cimera, la de la llibertat... Aquest Antoni Miró, obsés de l'ordre i el metodisme, que diu molt sovint —«el que he de dir ho dic amb les meues obres»— mentre la seu timidesa el duu a parlar poc i escoltar-ho tot, té ben clara una idea: arribar a la gent —heus ací el seu anhel de comunicació— a través de la seu obra artística.

ALCOI

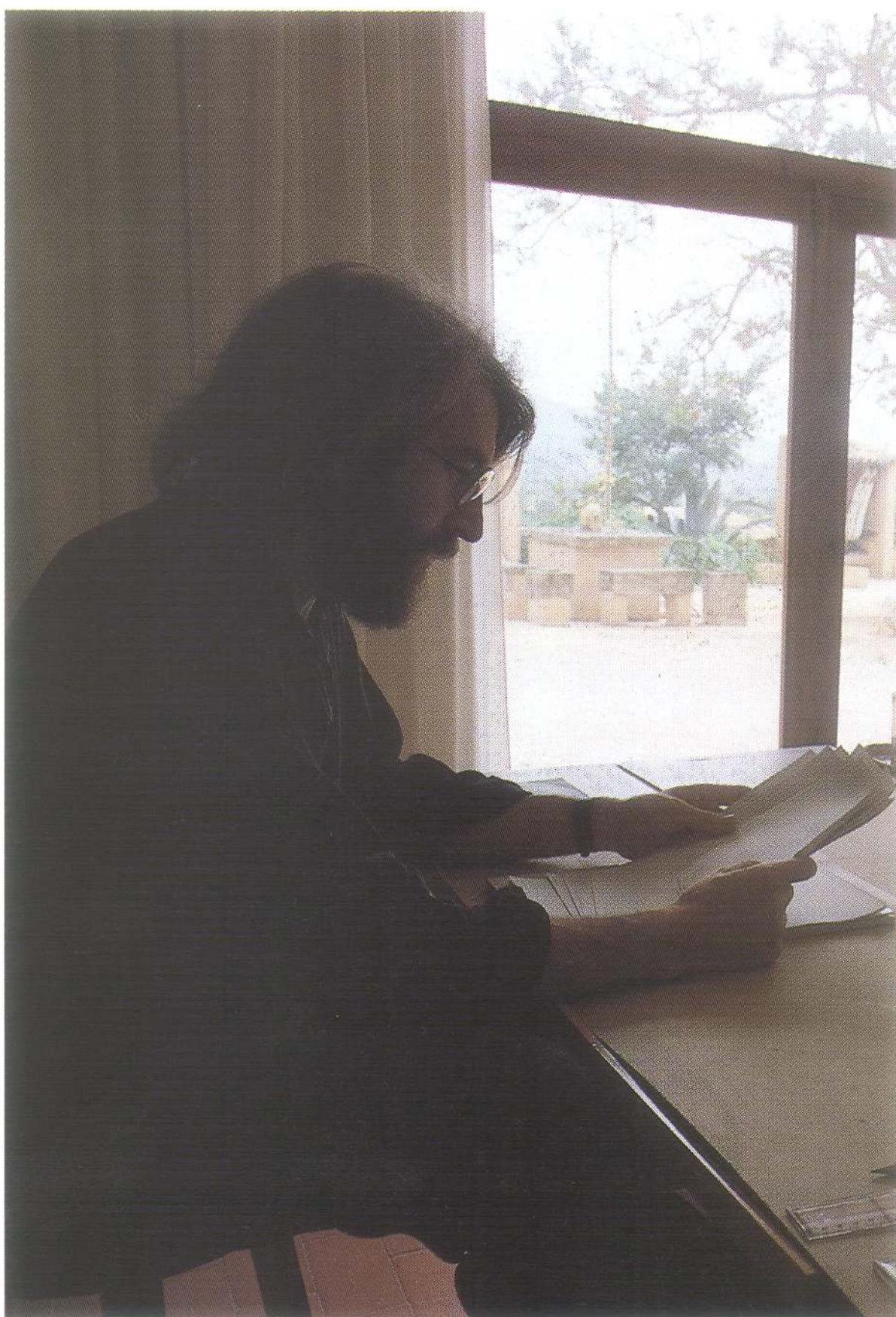
«*Si com l'infant que sap pel carrer seu probable anar....».*

AUSIÀS MARCH

En efecte, Antoni Miró sap caminar bé pel seu carrer, pels carrers del seu Alcoi. Sols es pot estimar de veritat allò que es coneix... i sols es coneix el que ha estat viscut amb intensitat. Antoni Miró ha viscut des de sempre a Alcoi, i si és certa l'affirmació de Jean-Paul Sartre que tot ve de la infantesa, reconeixerem amb ell que el coneixement —i l'amor— del nostre pintor pel seu lloc d'origen es troben en la base d'aqueixes primeres vivències, seguides més tard pel primerenc caminar artístic.

A aqueix Alcoi de carrers costeruts on la cultura islàmica va dibuixar el punt d'arrancada d'una vocació i d'una trajectòria encaminada a seguir la crida de l'art. L'Alcoi de cases apinyades i ponts alts, que bateguen, igual que la seu gent, amb els trons de Sant Jordi al compàs pintoesc de les filades de moros i cristians; l'Alcoi laboriós i industrial dels telers, les papereres i les arts gràfiques, de tan condensada història social; l'Alcoi de vena artística que va nodrir pintors, allí nascuts, com: Sala, Casanova, Gisbert o Cabrerà; l'Alcoi de l'Alcoià, comarca envoltada per les serres de Mariola i la Carrasqueta i solcat per les aigües del Serpis, del Barxell i del Molinar. Aquest Alcoi que aniria forjant en Antoni Miró com més va més una idea més perfecta del seu poble, de la comarca, del país...

A aquest Alcoi es forja la personalitat humana i artística d'Antoni Miró. Ha nascut al si d'una família de treballadors del metall. Son pare és ferrer i sa mare és modista. La precocitat de les seues habilitats en el dibuix és coneguda prompte pel veïnat. El nostre artista incipient, malaltís i silenciós, ajuda son pare en el xicotet taller de reparació de carrosseria, igual que el seu germà Vicent. Quasi sense temps per a jugar, practica d'amagat allò que, amb el pas del temps, es convertirà en una autèntica obsessió: dibuixar.

LA VOCACIÓ

«Arriba a ser el qui ets».

PÍNDARO

Es diria que algú s'ha presentat davant la porta d'Antoni Miró, i crida insistentment, com si anés amb presses. És la vocació, primerenc reclam que veloç arriba pel seduir. El nostre pintor està disposat; sembla que estava esperant aquesta veu imantadora. Amb el tremp que otorga l'esforç diari ha escoltat el manament —que, alhora, és un prec— del poeta grec. Vol arribar a ser aquell qui porta dins, desenvolupar al màxim les seues possibilitats innates. I saber que el millor instrument de què disposa no és un altre que el de l'educació en el treball.

Dibuixa i pinta de *motu proprio*. No assisteix a cap centre artístic docent. Fins haver fet els setze anys no va rebre cap norma o cànon estètic. Amb el dibuix i la pintura coneix Vicent Moya, artista local que li orienta cap a la pràctica de natures mortes, paisatge i retrats. Però no encaixa l'academicisme amb la voluntat d'Antoni Miró. Vol seguir el seu propi impuls, i diu no amb rotunditat a la rutina, per a encarrilar-se per la senda de l'experimentació. Investiga amb nous materials defugint els tradicionals, i intenta connectar així amb la societat industrial del seu temps. El seu propòsit és: un art amb intenció de servei humà i a açò es prepara, decidit.

No es pot entendre l'encés activisme artístic desplegat per Antoni Miró en *Alcoiart* sense prendre com a premissa la tapidesa de la seua vocació. Cinquanta-cinc exposicions en el període 1965-1972, és tota una mostra de promoció artística. Els seus companys de grup, Sento Masià i Miquel Mataix, no li neguen el lideratge en aquesta aventura que ix d'Alcoi i arriba a terres i gents franceses, angleses i italianes. Encara que sense un projecte estètic comú, *Alcoiart*, amb la recerca de la integració artística —no sols pictòrica—, ens ha restat com a testimoni d'una encoratjada tenacitat, d'una apassionada vocació.

GALÀCTICA, 1990 (PINTURA 98x68). COL. R. BARRACHINA, ALCOI

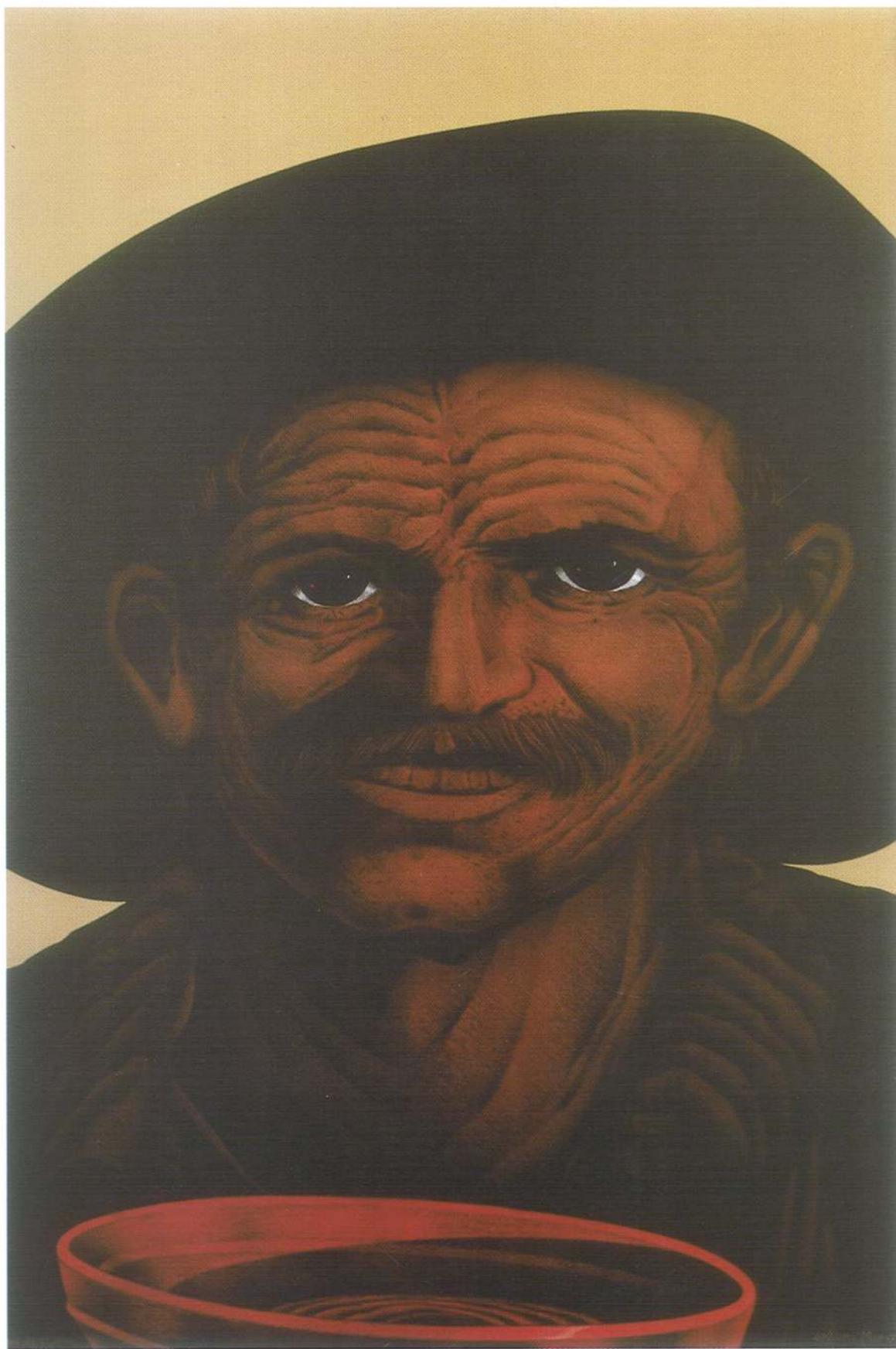
EL COMPROMÍS

«No, la pintura no ha estat feta per a decorar els apartaments. És un instrument de guerra ofensiva i defensiva contra l'emic».

PICASSO

Repassem la circumstància vital d'Antoni Miró fins a quallar en la pujança juvenil: nascut en una família de treballadors, en una ciutat —Alcoi— tan protagonista en tensions històriques, i en un País Valencià, les senyes d'identitat del qual s'havien anat debilitant cada vegada més al llarg de l'obscurantisme franquista. El despertar a la consciència —tant de classe com nacional— aniria igualat amb els primers indicis de la seua poètica plàstica. La seua interpretació de la vida i de la història il.luminava progressivament el sentit de la realitat per a desembocar en una presa de posició davant el món: el compromís.

L'etapa artística d'Antoni Miró, que vincula amb coherent evolució el trànsit de l'expressionisme al neofigurativisme social, se'ns mostra, ja, fortement ideologitzat. I les sèries pictòriques: «La Fam», «Biafra», «Vietnam», «Mort», «Realitats», «L'home», «Amèrica Negra»..., plantegen obertament la preocupació de l'artista per les qüestions socials. Tants i tants problemes latents, des de la injustícia a l'opressió passant per la insolidaritat, ocuparan el centre d'interés del seu missatge artístic. Ens ho ha dit el propi Antoni Miró: «Reflectesc la problemàtica d'avui», i aquesta constatació fa gala simultàniament d'inconformisme i de prometeica aspiració a un món just i lliure. Aquesta és la clau de la poètica mironiana: haver sabut encadenar ètica i estètica mitjançant una comprensió dialèctica de l'art. Ell és conscient que l'època que li ha tocat viure està dominada pel culte a les imatges, tan tes vegades mitificades. Ha de procedir-se, doncs, a configurar propostes plàstiques que tot servint-se d'imatges impactants oferisquen una alternativa humanitzadora. Açò comporta, necessàriament, l'abandó de qualsevol tentació d'un art de la neutralitat, de la frivolitat o de la intranscendència. Pel contrari, amb imatges pletòriques de significat, incòmodes, intranquil.litzadores, busca un art positiu, d'alt potencial informatiu, de veritable eficàcia comunicativa. Aquest és el compromís d'Antoni Miró, després de la presa de consciència de la realitat: la defensa i exaltació dels immusteïbles drets humans.

HOME DE VI, 1990 (PINTURA 98×68)

LA DENÚNCIA

«Pinte precisament allò que no m'agrada».

ANTONI MIRÓ

La temàtica escollida per a —amb aquesta— fer art, també defineix el pintor. És més, assenyala motivacions i intencions que anuncien l'artífex d'aquestes invencions. En Antoni Miró els temes constitueixen un reflex de les seues volences, però vistes del revés. Ell es va decidir a pintar, ja en els seus primerencs començaments, allò que li molestava, desagradava o, àdhuc, repel·lia. Es va decantar per un art de la denúncia, mitjançant la que ha estat denominada «pintura de conscienciació». Més que representar motius beatífics o idí·lics, plàcids i assossegats, es va inclinar pel missatge directe, contundent, cru moltes vegades, convertit en radical al·legació contra les irracionalitats històriques i actuals.

Així, posaria en el seu incisiu punt de vista: els desastres de les guerres; les desencadenades passions origen de la violència; les tares de la misèria, individual i col·lectiva; les aberracions del racisme; els torbaments de l'alienació; la urgència de l'emancipació social; els desequilibris propis de la deshumanització; el maquiavelisme dels qui manipulen; les paranoies i les esquizofrènies dels dictadors; els anhels d'independència, nacional i cultural; la barbàrie del capitalisme agressor; la immoralitat de la colonització imperialista... Unes vegades amb sarcasme i unes altres usant la sàtira, i sempre a manera de reportatge de denúncia, l'art d'Antoni Miró —tan necessari, encara— pretén, mitjançant el xoc, l'alliberament: la catarsi de l'observador de les seues obres. Aquesta finalitat havia estat proclamada, temps arrere, per Georges Braque: «L'art est fait pour inquiéter»; és cert, per a pertorbar, per a clavar el fibló en tanta encoixinada comoditat.

És per açò pel que ja s'ha dit —amb raó— que l'art d'Antoni Miró és polític, insuflat d'alé crític, de significacions revulsives... Però, ¿és que encaixa hi ha moltes coses per agranar i per endreçar? ¿Podrà la hipocresia entelar la llança en què es va haver de convertir el pinzell d'Antoni Miró? ¿No hi ha arguments de pes per a posposar —no sabem fins quan— l'art de la innocència i del candor?

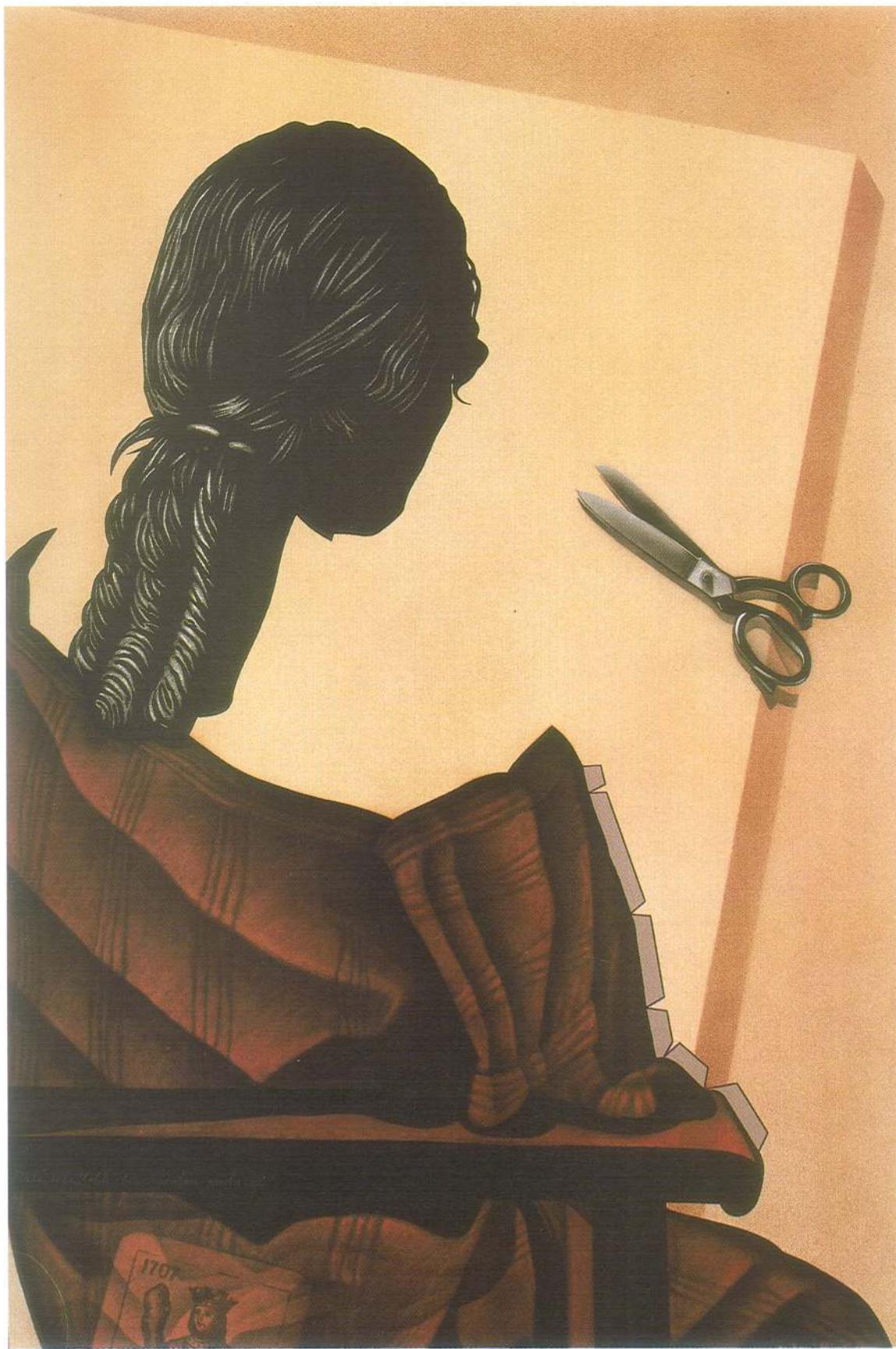

NU A ROJA, 1990 (PINTURA 80x80)

Més que veure, Antoni Miró exercita l'esguard. N'hi ha, doncs, en l'origen de l'acció, una voluntat i una recerca, una constant interrogació. La seu mirada se centra en la vida present, i en les causes originàries de les realitats del nostre avui. Per açò va iniciar el 1980, ara fa exactament una dècada, una aventura plàstica, tan personal com compromesa: dur a terme una relectura de la història de la pintura, triant autors significatius i temàtiques connexes amb la seu intencionalitat artística. Aquesta és la base de «Pinteu pintura»: la revisitació de fites simbòliques del passat artístic sota el prisma de l'ús de nous recursos expressius, sempre amb el propòsit d'estimular la percepció de l'espectador.

Aquesta mirada a l'ahir, per a esclarir l'avui i il.luminar el demà, s'hauria de plasmar de manera no ambigua o indeterminada, sinó amb claredat informativa. D'aquí l'elecció d'una iconografia figurativa, que, atés el seu caràcter crític, ha rebut el clixé de *realisme social*. En aquest sentit, l'obra plàstica s'inscriu en els corrents realistes de la pintura internacional que ha comptat entre altres valencians d'alta qualificació artística, amb Genovés, l'Equip Crònica, l'Equip Realitat i Anzo. Però aquestes concomitànces, sorgides sense dubte al caliu de l'esforç rupturista, d'empremta profundament ideologitzada, en els anys seixanta de l'Espanya franquista, no ens permeten englobar sense matitzacions a tots aquests artistes plàstics en una única poètica. Ans al contrari, cadascun d'ells, amb la seu idiosincràtica interpretació de la realitat, decanten en sengles estils propis.

Aquest és el cas d'Antoni Miró, en manipular intel.ligentment les imatges propagandístiques de la societat tecnològico-industrial, les fa passar pel cedaç formal d'un *pop-art* no americà, o també d'un *optical-art* —o fins i tot *cinetical-art*—, d'elaborada síntesi i economia expressiva. Així sorgeix aqueix *estil mironià*, les claus definitòries del qual poden indagar-se, a banda pintures, dibuixos i gravats, en altres gèneres o procediments —escultura, metal.logràfiques, ceràmica, murals, móbils, etc.— que ofereixen un testimoni irrefutable de la condensació icònica a què ha donat lloc la seu mirada. Una mirada traduïda, ara, en objectes estètics fets també per a la mirada...

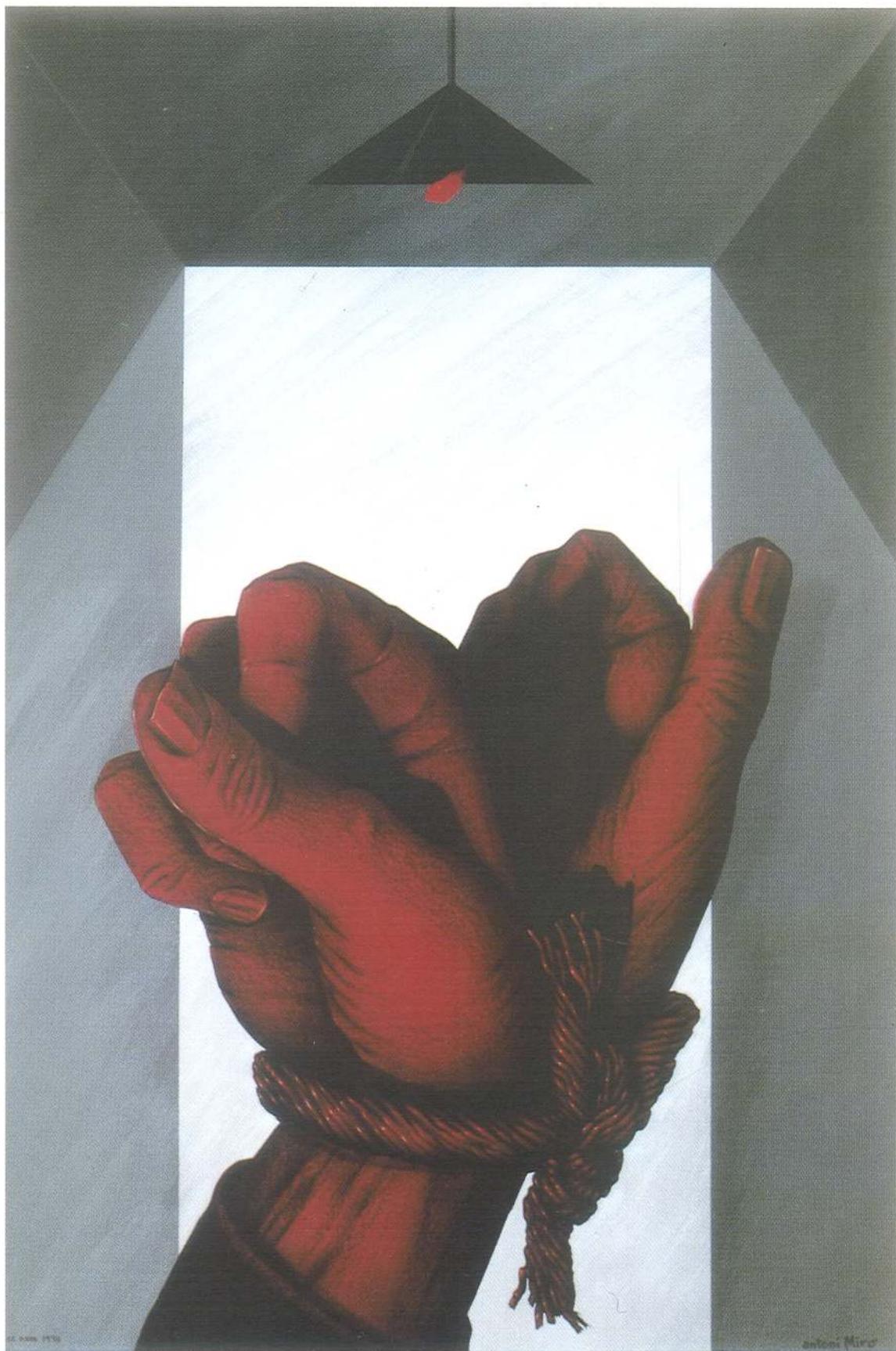
DALÍ RETALLABLE, 1986 (PINTURA 98x68). COL. PARTICULAR.

LA IRONIA

«En totes les bandes, a la fi d'uns segles de subjectivitat triomfal, el que avui ens aguaita és la ironia de l'objecte».

BAUDRILLARD

Entre els anys seixanta i els vuitanta hi ha la mateixa diferència que existeix entre l'*homo politicus* i l'*homo psicologicus*. La substitució de les utopies transformadores per l'autorreplegament intimista de caire hedonista i individualista, dibuixa el perfil d'aquests temps nous que comporten —és clar— altres sensibilitats. Antoni Miró és conscient d'aquests vaivens sociològics i estètics, que són indicadors de pautes culturals diferenciades i diferenciadores, i sembla escoltar la sentència de Hegel: «Allò que s'ha d'expressar és tal contingut en tal situació donada». Sense brusquetat, més encara fent gala de finor, pot esbrinar-se en l'obra una agudesa creixent en clau irònica. Progressivament, les escollides imatges de la història de la pintura o dels *mass media* es canvien en noves imatges pictòriques de major càrrega polisèmica a mesura que amb ingeni, s'ha alçat el llistó de la sagacitat metafòrica o metonímica. La mirada del pintor se'ns torna —ara— tamisada per la mirada còmplice dels personatges pintats. Es tracta, doncs, d'una estratègia diferent que ens continua apel.lant —com és propi en Antoni Miró—, sense perdre gens ni mica en causticitat o mordacitat, i guanyant en sofisticada repristinació. En aqueix joc de mirades es descontextualitza i recontextualitza el llegat seleccionat iconogràfic de la història universal. El recurs a l'al.lusió i a la comparació, mitjançant la cita o la referència, implica una subtilesa de connexions que l'artista ha d'explotar al màxim. Atés que la ironia de l'objecte ens aguaita, usem aquesta arma postmoderna —dirà Antoni Miró— per a filtrar el nostre pensament... Aquest pensament que, traduït en imatges, provocarà així mateix, amb el joc intel.ligent d'altres mirades, nous pensaments i altres imatges...

SENSE NOM, 1990 (PINTURA 98×68)

EL CONTRAST

«Tan bell com l'encontre casual, damunt una taula de dissecció, d'una màquina de cosir i una paraigua».

LAUTRÉAMONT

No, no es tracta de confondre el lector. La coneguda frase que hem situat a manera d'epitafi, no vol apuntar una sintonia estètica del nostre pintor amb les poètiques surrealistes. Sí, en canvi, pretén introduir-nos en aqueix *regne del contrast*, bàsic en la concepció artística de l'obra d'Antoni Miró. Aqueix ordit xoc, reactivador de tanta ensopida visual àdhuc de certa assumida apatia visualitzadora, s'hi troba en la medul.la del rerafons conceptual de «Pinteu pintura». Contraposant a vegades personatges; superposant, en altres ocasions, objectes; o bé aïllant fragments, l'autor d'aquestes invencions plàstiques està propiciant en l'espectador un joc, per la combinatòria, opcional. Les estratègies compositives ideades per Antoni Miró, que afecten tant la morfologia com la sintaxi de la imatge, són variades: unes vegades, en reflectir parts d'una imatge sobre si mateix, està aplicant el «principi de l'espill»; en d'altres, ampliant, reduint o allargant, mitjançant deformacions, objectes o personatges, ens està aportant noves *lectures*, i, a la fi, en acudir a la superposició, al paralel.lisme, al seccionament o a la inclusió, va al darrere d'aqueixos contrasts alteradors de les imatges assumides que en un primer moment van constituir el *leit motiv* central de la composició.

Anem al repertori iconogràfic d'Antoni Miró en «Pinteu pintura» per a confirmar hoja siguen conjectures o bé afirmacions: els artistes seleccionats són noms fonamentals, de rang universal indiscutible (el Bosch, Dürer, Velázquez, Ticià, Goya, Gaudí, Picasso, Bacon, De Chirico, Mondrian, Miró, Dalí, Magritte, Adami, etc.). Així mateix, les obres escollides d'aquests artistes paradigmàtics són famoses perquè són populars, atesa la divulgació multiplicada: *Les menines*, *Els borratxos*, *La farga de Vulcano*, *Innocenci X*, *El comte-duc d'Olivares*, *Carles V a Mülberg*, *Carles III*, *Autorretrat de Goya*, *La Duquessa d'Alba*, *L'obrer de vila ferit*, *La lletera de Burdeus*, *Les senyorettes del carrer d'Avinyó*, *Guernica*, etc. ¡No cal dir que la simultaneïtzació d'iconografies d'autors i estils diversos produiran el ja conegut contrast, estimulador de la retina del qui observa l'obra! Aquest joc d'oposicions, que subratlla diferències i disconformitats, induceix a pautes perceptives i cognoscitives diferents de les habituals. Una nova bellesa emergeix d'aquesta mescladissa, de tan estudiades hibridacions. L'efecte de *shock* està aconseguit i fixada, així, l'atenció de l'anònim *mirador*...

LA LLIBERTAT

«*Es pinta perquè es vol ésser lliure».*

DUCHAMP

Crec no errar si afirme que Antoni Miró pinta per a ser lliure..., i perquè siguem lliures. Gosaria dir que, per a ell, la llibertat és alguna cosa més que la mera espontaneïtat o el conegut marge d'indeterminació. Pel contrari, es tractaria més de la realització d'una necessitat: l'alliberament enfront de quelcom o *per a* alguna cosa..., i no tan sols individual —repetesc— sinó collectiu.

Per açò pinta Antoni —Toni— Miró. No és una simple qüestió de *no coacció* o de *no constrenyiment*, per importants que aquestes siguen. Ell va més enllà. Pensa que l'home *es fa* en llibertat..., i que aquesta possibilitat d'elecció i d'autodeterminació cal eixamplar-la també als pobles. ¿Entendrem millor, ara, el seu nacionalisme militant, en l'àmbit de la cultura catalana, com l'únic camí possible cap a l'internacionalisme?

Antoni Miró —romàntic, pintor, somniador de llibertats fermament assentades en la justícia social—, necessita l'aillament reclamat per Leonardo da Vinci: «*¡Estigues sol i seràs tot teu!*»! I aqueixa distància que li atorga la soledat i la independència requerides per a la creació, l'ha trobada —no podria ser d'una altra manera: prop del seu Alcoi— al mas del Sopalmo. Allí viu i treballa el pintor, suficientment allunyat del món com per a cenyir-se al quefer quotidià de l'experimentació plàstica (ho ha dit Vicent Andrés Estellés: «*Fill meu, tothom que crea està sol*»), i tan a prop a la societat del seu temps i moment històric, com per a poder seguir denunciant i ironitzant. Al mas del Sopalmo, lloc on impera la pulcritud i l'ordre, reflex fidel de la solitària labor d'aquest artista incansable i tenaç; reducte on l'amistat —sempre fruit de la lliure elecció— es cultiva en llargues converses, en detriment de la son; àmbit de la llar, junt a Sofia i l'Ausiàs...

He llegit en *El compromiso en literatura y arte*, de Bertolt Brecht, que «los artistas realistas describen las contradicciones entre los hombres y sus relaciones entre sí y exponen las relaciones en que se desarrollan». Pot ser que, dins de poc, tinga ocasió de tractar personalment amb Toni Miró, al mas del Sopalmo, d'aquestes i altres qüestions. Segur que el trobaré —molt cerebral ell— documentant-se exhaustivament en una nova temàtica, o rematant l'últim del quadres. No té remei. Està entossudit en pintar per a ser lliure..., i —ho torne a repetir una altra vegada— perquè siguem lliures...

Joan Àngel Blasco Carrascosa

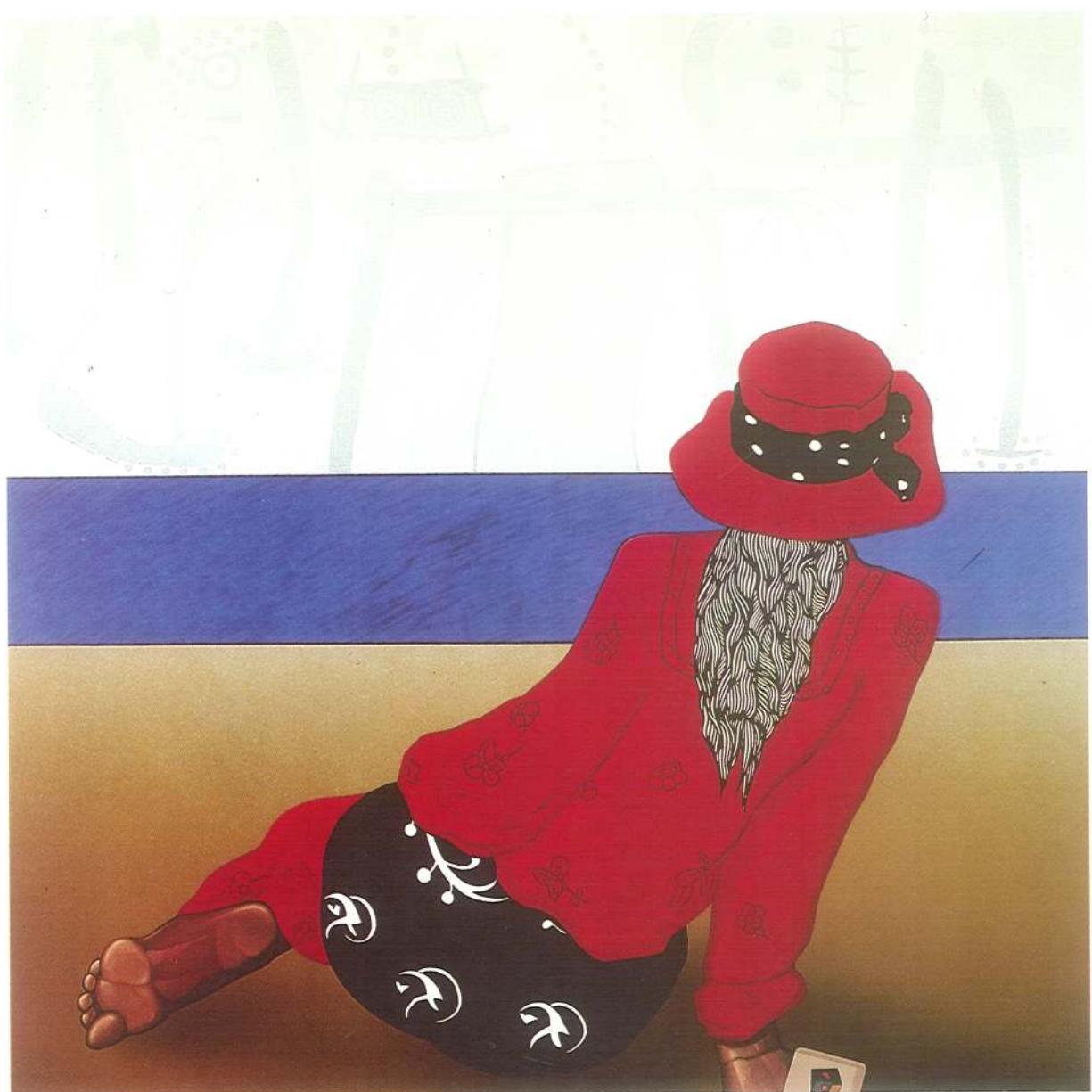
Professor Titular d'Història de l'Art. Membre de l'Associació Internacional de Crítics d'Art

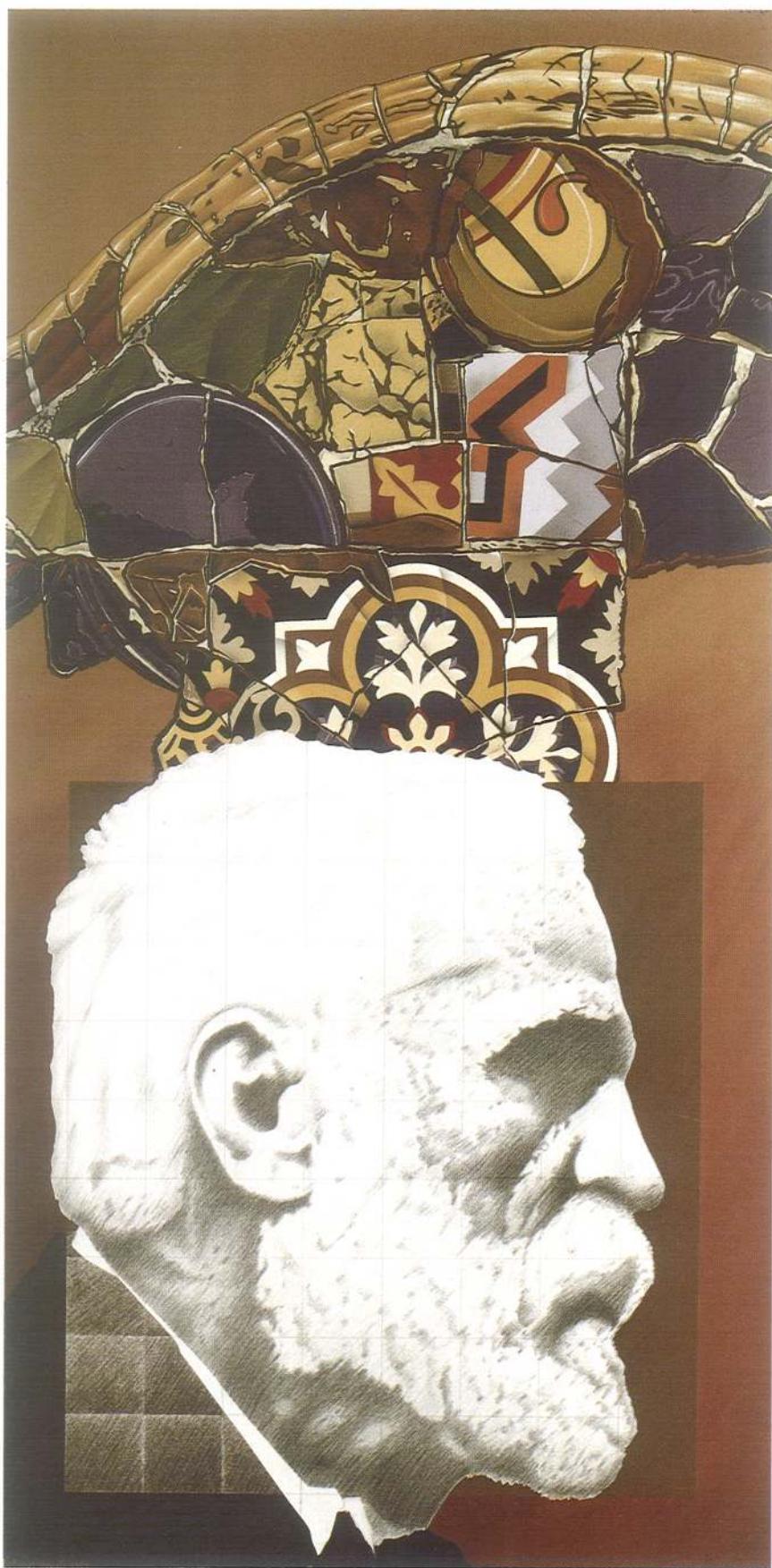
MÓN DE BACON, 1988-89 (PINTURA 200×200). SAN TELMO MUSEOA, DONOSTIA.

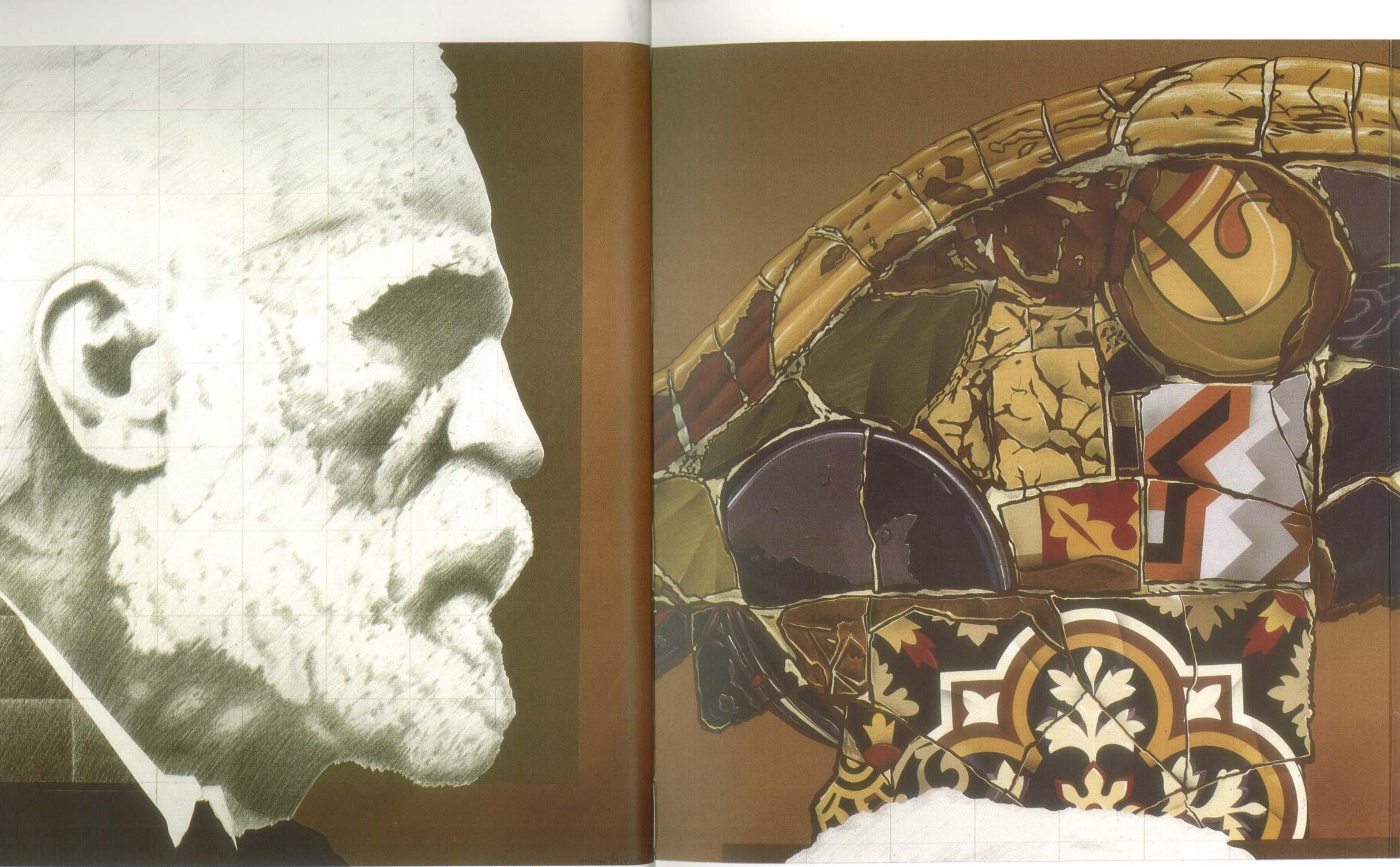
CONTRALLUM, 1990 (PINTURA 100x100). COL. ADAN PEREYRA, ALACANT.

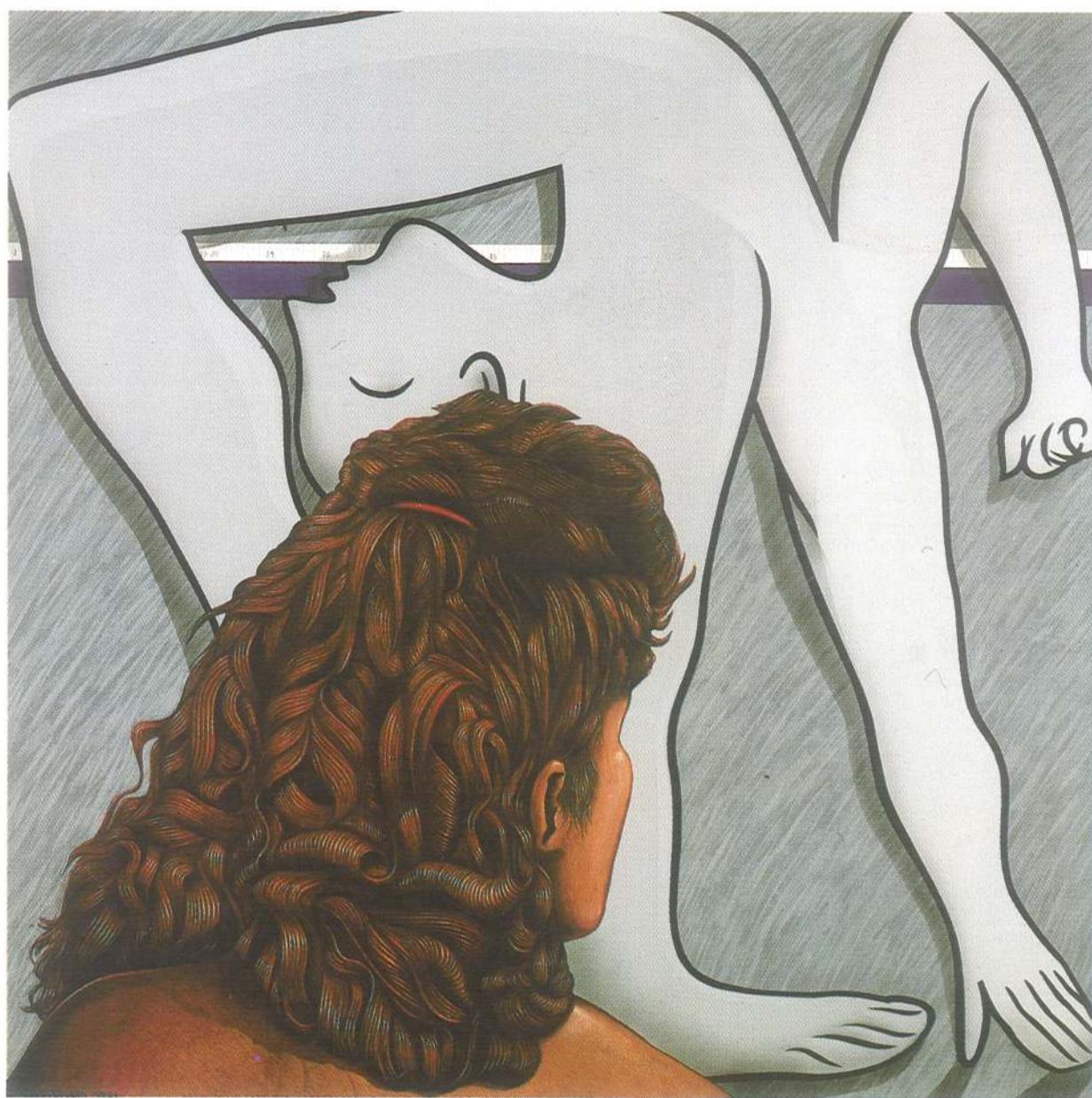

MEDITERRÀNIA, 1988 (PINTURA 200×200). COL. S. BOFILL, BARCELONA.

ESTIMAC GAUDÍ, 1989 (PINTURA, 200×100). COL. PARTICULAR.

GALA-ACROBATA, 1988-89 (PINTURA 100×100)

LA PARELLA, 1990 (PINTURA 80×80)

ARISTIDE ESGUARDANT A GALA, 1988 (PINTURA 200×200, DÍPTIC)

ANTONI MIRÓ: A DECADE OF «PINTEU PINTURA»

«I have a right to be the way I am, even if its only for the fact that I was born that way. And this is the problem, if you're trying to do the same thing».

JOAN FUSTER

It has been said. Antoni Miró has every right in the world to stand up for his singularity. It is a demand upon themselves for those who, like him, are conscious of the need to demand this personalizing differentiation for themselves. The search for the realization of the «ego» is that which has always been the main feature of the behaviour of this plastic artist since 1944, the year in which he came to life with the determined intention of becoming Antoni —or even better «Toni»— Miró. Since then he has been forging a personality of his own conspicuous characteristics, the traits of one who should only be compared with himself. A man who has founded on ethics the basic structure of his life's aspirations; who has firmly maintained faith in certain axiomatic principles; who has already left behind him a plentiful wake of artistic inventions, whilst he continues to be involved, with the daily dedications of an ascetic, in the fashioning of his aesthetic work; who looks inwardly to himself with the same self-demanding attitude with which his critical eye accuses the foolishness of contemporary society; who with a radical non-conformist attitude gives whole-hearted support to involvement and solidarity; who has set himself up, using his art, as a champion of more than a few just causes, amongst which stands out, like a crest, that of liberty... This Antoni Miró, who is obsessed by order and method, who says a lot —«el que tinc que dir el dic amb les meves obres»— (N.T. What I have to say I say with my works of art) - whilst his shyness means he speaks little and listens a lot, has one idea very clear: that of getting through to people - and here we have his strong desire to communicate through his artistic works.

ALCOI

*«If like the child who knows to walk along
its own street...».*

AUSIÀS MARCH

In fact, Antoni Miró knows well how to walk along his own streets, the streets of «his» Alcoi. One can only love that which one truly knows..., and one can only know that which one has experienced with intensity, Antoni Miró has always lived in Alcoi, and if the affirmation of Jean-Paul Sartre that everything originates in childhood is true, we will agree with him that the knowledge —and the love— of our painter for his place of birth are to be found basically in these early experiences, thereafter followed by his early artistic activity.

In this Alcoi of steep streets which trace from the Islamic culture the starting point of a trajectory and a vocation set on the path to follow the call of art. The Alcoi of houses crowded together and high bridges, palpitates, together with its inhabitants, with the «trons» of Saint Jordi, to the picturesque rhythm of the «filae» of «moros» and «cristians»; the laborious industrial Alcoi of the looms, the paper mills and the printing presses, of a very concentrated social history; the Alcoi of artistic vein which nourishes painters born there, such as Sala, Casanova, Gisbert or Canbrera; that Alcoi of the region Alcoià, surrounded by the Sierras of Mariola and Carrasqueta, and divided by the waters of the Serpis, the Barxell and the Molinar, which was to have the effect of forging in Antoni Miró a more and more refined idea of his town, his county, and of his Country...

In this Alcoi the human and artistic personality of Antoni Miró is hatched. He is born into a family of metal workers. His father is a smith and his mother a seamstress. The prematurity of his skills at drawing are soon well known in the neighbourhood. Our incipient artist, sickly and silent, helps his father in the small carriage repair workshop, as does his brother Vincent. With almost no time to play, he practises in hiding what was later to convert itself into an authentic obsession: drawing.

VOCATION

«Manage to be who you are».

PINDARO

It could be said that someone has presented himself at the door of the artistic sensibility of Antoni Miró, and calls insistently, as if with urgency. It is vocation, an early call that arrives speedly to seduce. Our painter is ready; it would seem that he was awaiting this magnetizing voice. With the resoluteness granted by the effort of every day he has heard the order —which, at the same time, is an entreaty— of the Greek poet. He wishes to become that which he bears within, to develop his innate possibilities. And he knows that the best instrument at his disposition is none other than his education through work.

He draws and paints «through his own driving force». He does not attend any centre of artistic education. Until after his sixteenth birthday he does not receive any instruction or regulation in aesthetics. Drawing and painting the gets to know Vicent Moya, a local artist who orientates him towards the practice of still lifes, landscapes and portraits. But academicism does not fit in with the free will of Antoni Miró. He wishes to attain his own impulse, and says an emphatic no to routine in order to take the path of investigation. He investigates with novelty materials shunning traditional ones, trying to connect in this way with contemporary industrial society. His intention is «un art amb intenció de servei humà» (N.T. «An art intended for the service of the human being») and to this end he lends himself, most decidedly.

The inflamed artistic activist displayed by Antoni Miró in Alcoiart cannot be understood without taking as a premise the haste in his vocation. Fifty-five exhibitions in the period 1965-1972, constitute a proud display of artistic promotion. His colleagues of the same group, Sento Masià and Miquel Mataix, do not dispute the leadership with him in this adventure which, spreading away from Alcoi, was to reach lands and peoples of France, England and Italy. Even without there being a common aesthetic project, «Alcoiart», with its seach for artistic integration which is not solely pictorial, this will remain as testimony of an energetic undertaking, of apassionate vocation.

DALÍ, PLA I PERSPECTIVA, 1989 (PINTURA 200×200 DIPTIC)

THE COMPROMISE

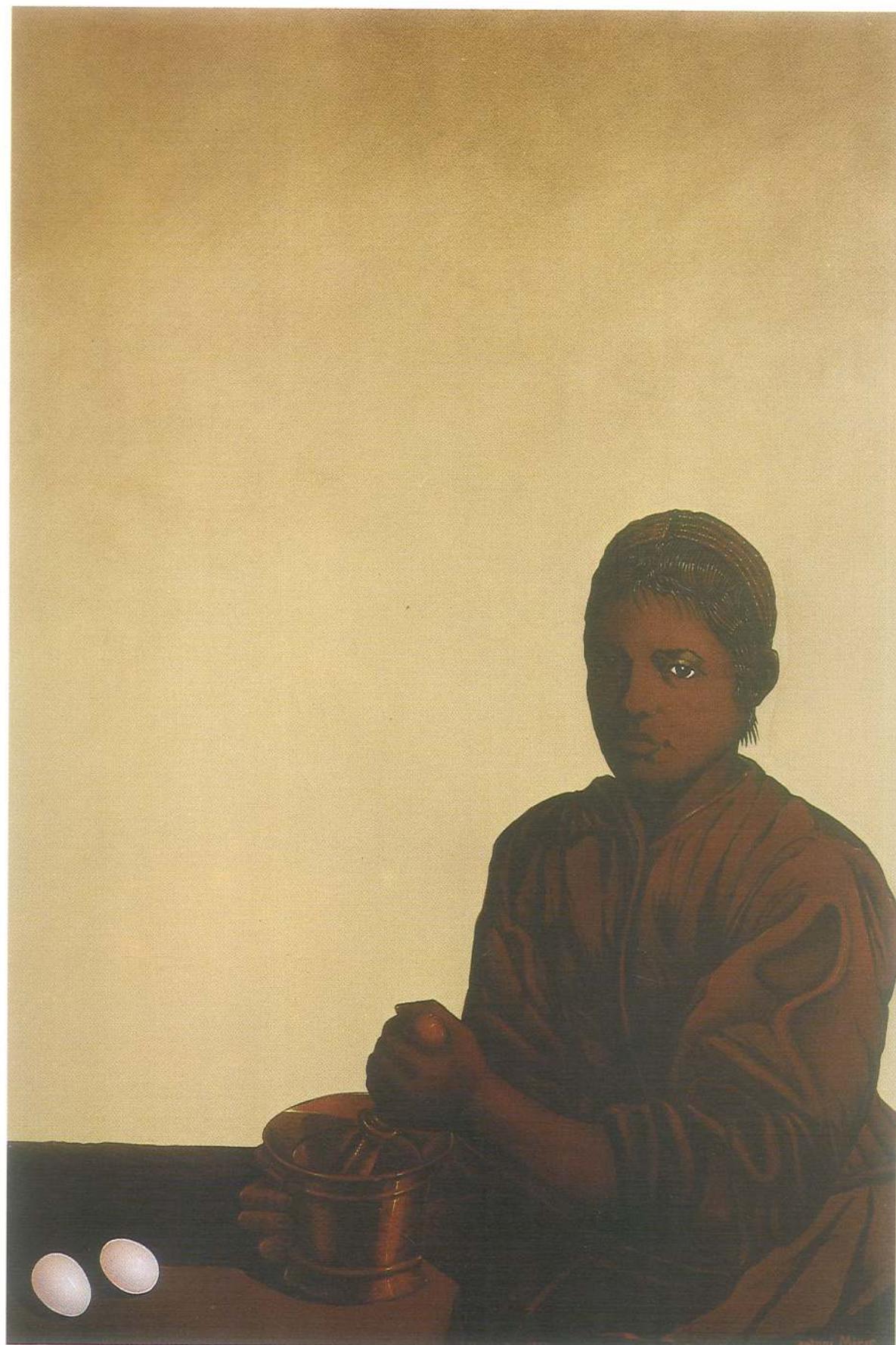
«No, painting was not made to decorate apartments. It is an instrument of an offensive and defensive war against the enemy».

PICASSO

Let us go through the living environment of Antoni Miró until he took on the vigour of youth; born into a family of workers, in a city so full of historical tensions as is Alcoi, and in a País Valencià whose national identity had been progressively weakened throughout the period of obscurantism of Franco. The awakening of conscience - both that of class and the national - was to occur at the same instance together with the first sparks of his plastic poetry. His interpretation of life and history was to progressively illumine his sense of reality leading to his taking a stance with regard to the world: the compromise.

The artistic stage of Antoni Miró which links a coherently evolving transit from Expressionism to «social Neofigurativism» can already be shown to have a strong ideological content, and his series of pictures: «La Fam» (Hunger), «Biafra», «Vietnam», «Mort» (Death), «Realitats» (Realities), «L'home» (Man), «America Negra» (Black America)..., bring to evidence the preoccupation of the artist for social problems. So many latent problems, from injustice through insolidarity to oppression are to occupy the centre of interest of his artistic message. Antoni Miró himself has told us: «I reflect the general problems of these times», and such a statement displays at the same time inconformity and a Prometeio aspiration for a just and free world.

This is the key to the poetics of Miró: knowing how to connect ethics and aesthetics by means of a dialectic comprehension of art. He is ware that the time which has fallen to him in which to live is dominated by the cult to imagery - so often taken to the level of myth. He thus uses the procedure of forming models of plastic art which, using imagery of great impact, offer a humanizing alternative. This means, necessarily, abandoning any temptation whatsoever at an art of a neutral, frivolous or intranscendental nature. On the other hand, with an imagery full of meaning, uncomfortable, disquieting, he attempts a positive art, with a great informative potential, of real communicative efficiency. This is the compromise of Antoni Miró, after his having become conscious of reality: the defence and exultation of human rights.

EL MORTER, 1990 (PINTURA, 98x68)

THE ACCUSATION

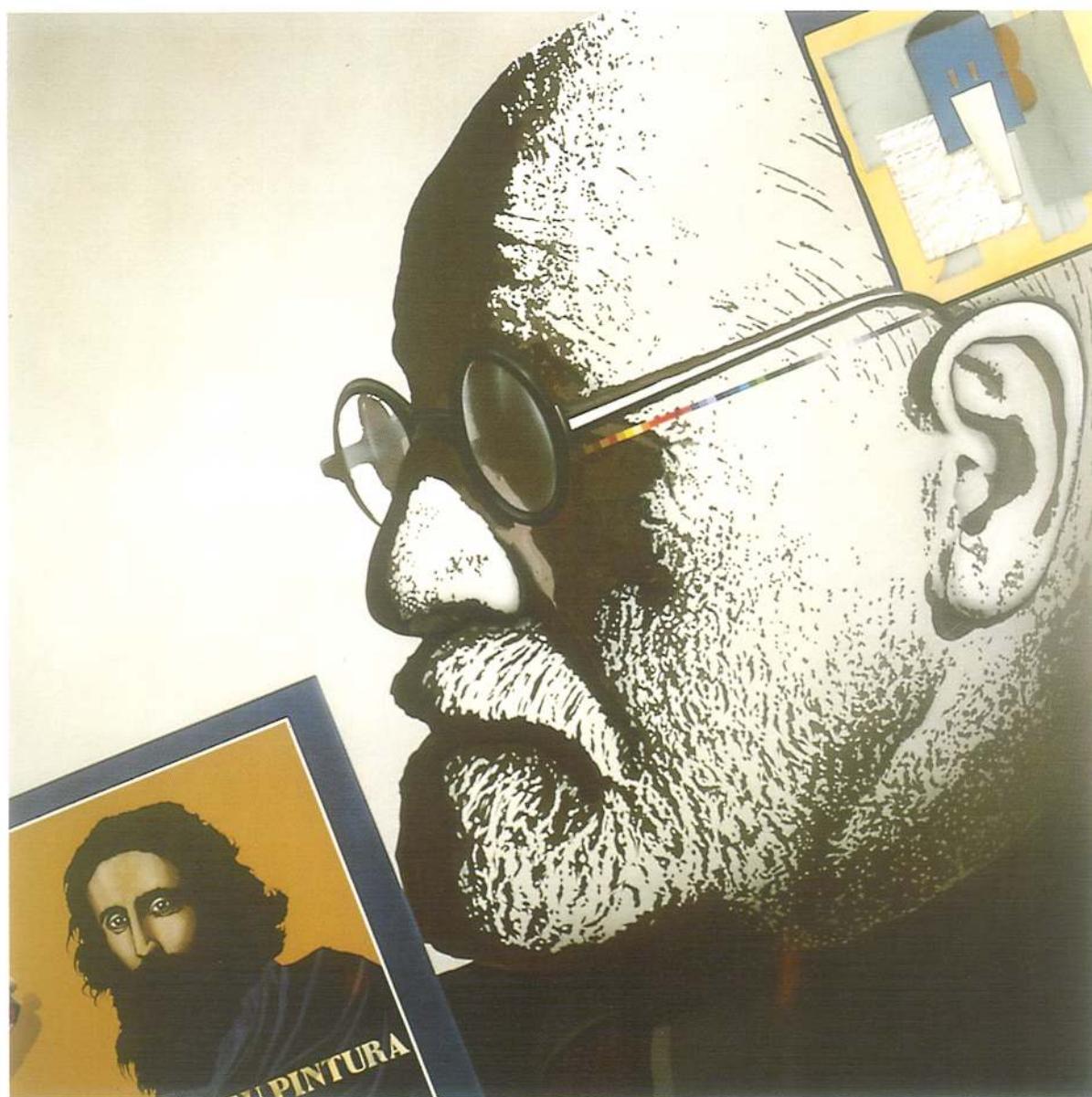
«I paint precisely that which I don't like».

ANTONI MIRÓ

The themes chosen for the making of —and with which to make— art, also define the painter. Moreover, they show the motivation and intentions which tell us of the factotum of these inventions. With Antoni Miró, his themes consist of a reflection of all dear to him, but seen inversely. He himself decided to paint, right back at his beginnings, that which disturbed, disgusted, or even repulsed him. He took a leaning for art which accuses, using that which has been called «conscience-bearing painting». More than merely representing beautifying or idyllic, peaceful or restful subjects, he inclined towards the direct and impressive message, often crude, converted into a radical allegation against historical and present-day irrationalities.

Thus enter into his sharp viewpoint: the desasters of war; the unleashed passions which originate violence; the disgraceful blemishes of poverty, both individual and collective; the aberrations of racism; the upheavals of mental derangement; the urgency of social emancipation; the incipient instability of human alienation; the maquiavelic danger in those who manipulate; the paranoias and schizophrenia of dictators; the longings for cultural and national independence; the barbarity or the capitalist aggressor; the immorality of the colonial imperialist... Sometimes with sarcasm and sometimes using satire, always using the method of an accusing report, the art of Antoni Miró —so necessary, still— attempts, by shocking, to liberate: the catharsis of the observer of his works. This aim was proclaimed, previously, by Georges Braque: «L'art est fait pour inquiéter» (N.T. Art is supposed to disturb); certainly, to disturb, to needle such cosy comfort...

It is for this reason that it has been said —with reason— that the art of Antoni Miró is political art, interwoven with the thread of criticism, bearing shocking meanings of a nasty but salutary nature... But is it the case that there is still so much to sweep clean? Could hypocrisy have blunted the lance in which the paintbrush of Antoni Miró was to be converted? Are there no arguments of weight to postpone —until when we know not— art of innocence and candour?

PSICOANÀLISI DE LA PINTURA, 1988 (PINTURA 200×200)

LOOKING

«The only critical act is my action of seeing».

OLDENBURG

More than «seeing», Antoni Miró exercises «looking». There is then in the basis of his actions, a strong will and a searching, a constant interrogation. His look is centered in present-day life, and in the originating causes of the realities of nowadays. For this reason, exactly a decade ago, in 1980 he started an adventure in plastic arts, as personal as it was involved; bringing about a new reading of the history of painting, choosing authors of significance and themes connected with the intentions of his art. This is the basis of his «Paint-Painting»: Historic milestones of the past of art revisited through the prisma of the use of new resources of expression, always with the aim of stimulation the spectator's perception.

Such a look to the past, in order to make the present clear and to enlighten tomorrow has to be created in a way that is neither ambiguous or indeterminate, but with informative clarity. This is the reason for his choice of a figurative iconography, which, given its critical nature, has been cliched as «social realism». In this sense, his plastic art work is included in the realistic trends of international painting which have had, amongst other Valencians of great artistic merit, such as Genovés, the Equipo Crónica, the Equipo Realidad and Anzo. But such concomitant creation, emanating, no doubt from the heat of Rupturism, of a deeply ideological stamp, in the sixties of the Spain of France, do not permit all these plastic artists to be included in one all-englobing poetry without nuances. The opposite is more the truth, each of them, with their idiosyncratic interpretation of reality, crystallized into very particular styles.

This is the case of Antoni Miró, who, intelligently manipulating the imagery of the industrial-technological society's propaganda, has it passed through the formal sieve of a non-American *Pop-Art*, or also an *Optical-Art* - or even *Cinematic-Art*, elaborately synthesized and economically expressed. Thus is created this «style» of Miró, whose definition, or the keys to such, can be traced not only in his pictures, drawings and etchings, but which, giving birth to other types and processes - sculpture, metalgraphics, pottery, murals, mobiles, etc., give irrefutables evidence of the iconic condensation which his look has given rise to. A look which has now been translated into aesthetic objects, also made for looking at...

MASTER 1987-88

THE MASTER, 1987-88 (PINTURA 98x68)

IRONY

«*Everywhere, after various centuries of triumphal subjectivity, what awaits us these days is the irony of the object*».

BAUDRILLARD

The difference between the sixties and the eighties is the measure of that difference which exists between *homo politicus* and *homo psicologicus*. The substitution of utopias attempting transformation for the intimist self-withdrawal of a hedonist and individualist nature, sketches the profile of these new times which bring with them —obviously— different sensitivities. Antoni Miró is well acquainted with these sociological and aesthetical to's and fro's, which are indicators of differentiated and differentiating cultural patterns, and would appear to accept Hegel's phrase: «What has to be expressed is such contained in a given situation». Moreover, without abruptness, taking pride in finesse, a growing keenness of an ironic note can be noticed in his work. Progressively, his images chosen from the history of painting or from the mass media, are exchanged for new pictorial images of a greater polysemic tone, in keeping with the rate at which, with genius, the bar of the metaphoric or metonymic wisdom is raised. The painter's look is sent back to us —now— passed the sieve of the conniving look of the characters painted. It is then a different strategy that continues to call us —as Antoni Miró often does—, without losing a grain of causticity or mordacity and gaining in sophisticated originality. In this staring game, the selected iconographic legacy of universal history is decontextualized and recontextualized. Recurring to the mentioning and comparing by means of the quotation or reference, implies a subtlety of connections which the artist has to exploit to the maximum. As the irony of the object is observing us, let us use this weapon of Postmodernism —Antoni Miró says— in order to filter our thoughts... This thought which, translated into images, will provoke in itself, with the intelligent staring game of others, new thoughts and other images...

PERSONATGE ESGUARDANT GUERNIKA, 1985 (PINTURA 200×200). MUSEU D'ELX

CONTRAST

*«As beautiful as the casual encounter,
upon a dissecting table, of a sewing-ma-
chine and an umbrella».*

LAUTRÉAMONT

No, it is not an attempt to confuse the reader. The well-known phrase which we have placed as an epigraph, is not attempting to point to an aesthetic wavelength of our painter held in common with the poetry of surrealism. It does, on the other hand, attempt to introduce us into this «realm» of contrast, basic in the artistic conception of the works of Antoni Miró. This contrived shock, a reactivator to so much visual dullness, if not to a certain assumed visual apathy, is to be found in the marrow of the conceptual background of «Paint-Painting». At times juxtaposing personalities, at other times superimposing objects, or alternatively isolating fragments; the author of these plastic inventions gives rise to a game in the spectator, optional in its device. The composed strategies thought up by Antoni Miró, which affect both the morphology and the syntax of the image, are varied; sometimes, with the reflection, they stem from an image based on himself, he is applying the «principle of the mirror»; in others, enlarging, reducing or lengthening, by means of deformations, objects or people, he brings us new «readings»; and, finally, recurring to superimposition, paralellismo, coercion or inclusion, he goes in search of these adopted images which in the first place constituted the central *leitmotiv* of the composition.

We refer to the iconographic repertory of Antoni Miró in «Paint - Painting» in order to confirm either conjectures or affirmations; the artists selected are fundamental names of undisputable universal ranking (Hieronimous Bosch, Dürer, Velázquez, Tiziano, Goya, Gaudí, Picasso, Bacon, De Chirico, Mondrian, Miró, Dalí, Magritte, Adami, etc.). At the same time, the works chosen of these paradigmatic artists are famous due to their popularity, given their multiple circulation: «Las meninas», «Los borrachos», «La fragua de Vulcano», «Inocencio X», «El Conde Duque de Olivares», «Carlos V en Mülberg», «Carlos III», «Autorretrato de Goya», «La Duquesa de Alba», «El albañil herido», «La laitière de Bordeaux», «Les Demoiselles d'Avignon», «Gernica», etc. Who would doubt that the simultaneous reproduction of iconographies of different authors and styles would produce the well-known contraction, stimulating the retina of whoever observes the work! This play of opposites, which underlines differences and disconformities, induces one to perceptive patterns and elements of cognition distinct to the usual. A new beauty emerges from such mixtures, from such studied hybrids. The *shock-effect* is achieved, and thus the attention of the anonymous «onlooker» is gained.

LIBERTY

«One paints because one wants to be free».

DUCHAMP

I do not think I would be saying an untruth if I say that Antoni Miró paints to be free..., and so that we might all be free. I would even dare to state that for him, freedom is more than mere spontaneity or the well-known margin of irresolution. On the contrary, it consists more of the realization of a necessity; liberation «from» something or «to attain» something..., and not just individual —I repeat— but collective.

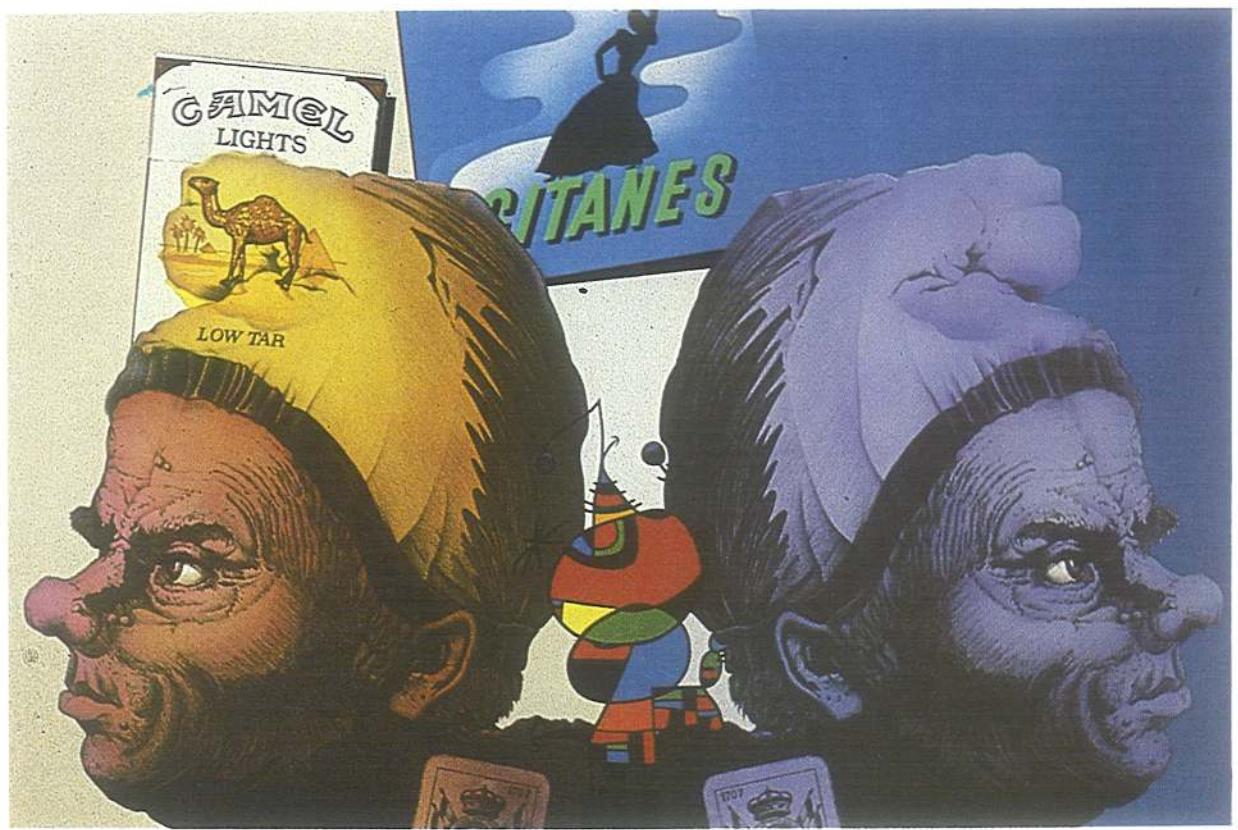
This is why Antoni —«Toni»— Miró paints. It is not a simple question of «no coercion» or «no restriction», even though these are most important. He goes further than that. He believes that Man «forms himself», «within» liberty... and that this possibility of choice and self-determination should be amplified also so the different peoples. Now do we understand better his militant nationalism, within the ambit of Catalan culture, as the only possible way to internationalism?

Antoni Miró —a romantic, a painter, a dreamer of liberties firmly based in social justice— needs the isolation which Leonardo da Vinci demanded: «Be alone and you're all your own!». And this distance which solitude permits and the independence required for creation, he has found —of course! near to «his» Alcoi— at Mas de Sopalmo. There our painter lives and works, sufficiently removed from the noises of this world to be able to bind himself to the daily task of plastic experimentation (as Vicent Andrés Estellés said; «Fill meu, tothom que crea està sol». N.T. My dear son, everyone who creates is alone) and near enough to the society and historical moment of his time to be able to go on accusing and being ironic. In Sopalmo, a place where the neat and tidy are the rule, a faithful reflection of the solitary work of this tireless and steadfast artist; a refuge in which friendship —always the fruit of free choice— is cultivated in long conversations, to the detriment of sleep; the atmosphere of the home, together with Sofia and Ausiàs...

I have read in *The compromise in literature and art*, of Bertholt Brecht, that «realistic artists describe the contradictions between men and their relationships between each other and expose the relationships into which they develop». It may occur that in the not too distant future, you may have the chance to meet «Toni» Miró personally, in Sopalmo, concerning these or other questions. You will probably find him —cerebral as he is— piling exhaustively through documents concerning a new series of themes, or putting the finishing touches to his most recent creation. There's no escaping it. He has dedicated himself to painting in order to be free..., and —allow me to repeat it— in order that we might all be free...

Joan Àngel Blasco Carrascosa

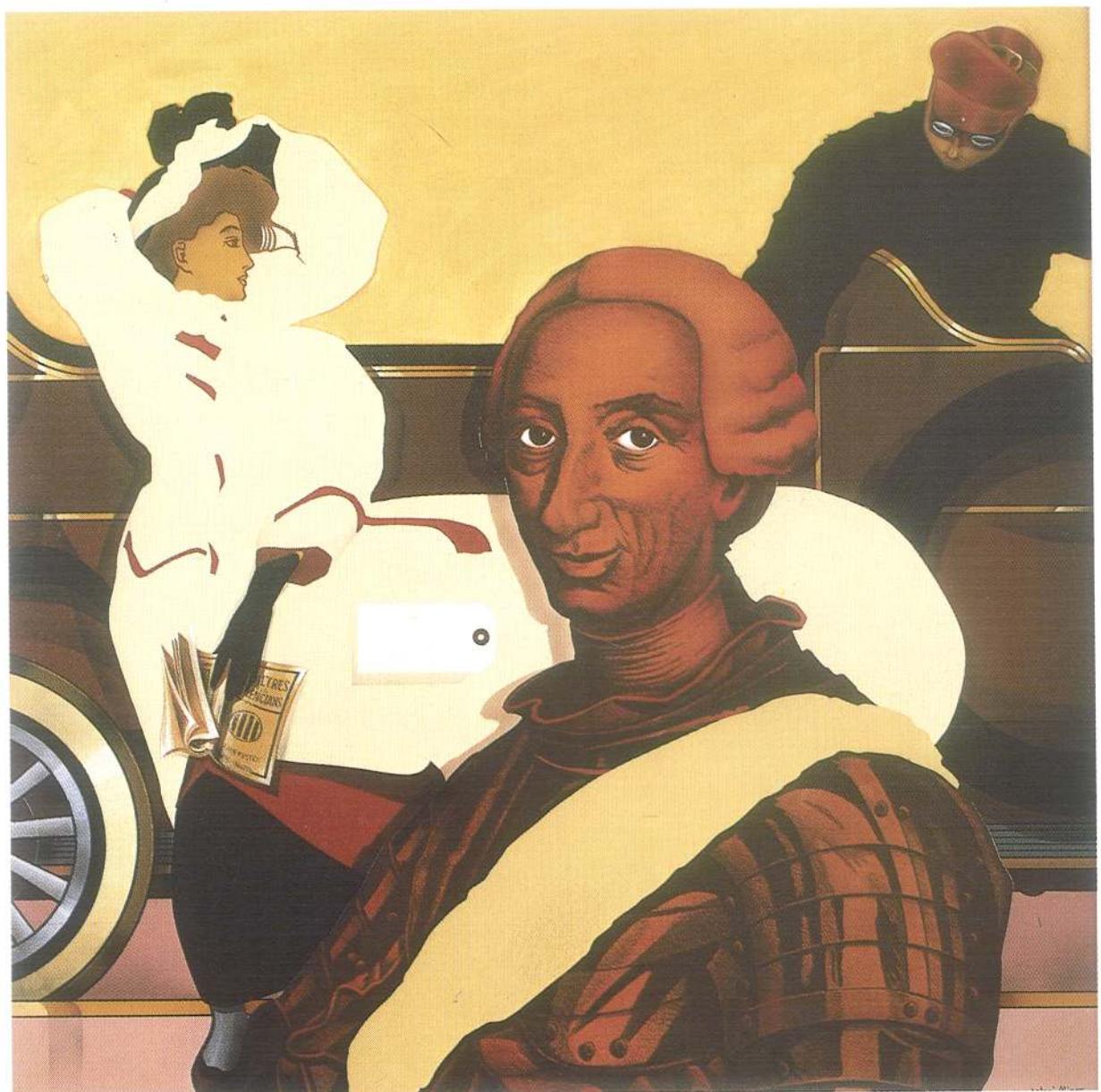
Senior Lecturer in History of Art. Member of the International Association of Arts Critics

DIPTIC DEMOCRÀTIC, 1986-87 (PINTURA 98x136). COL. J.A. CATALÀ, MALLORCA

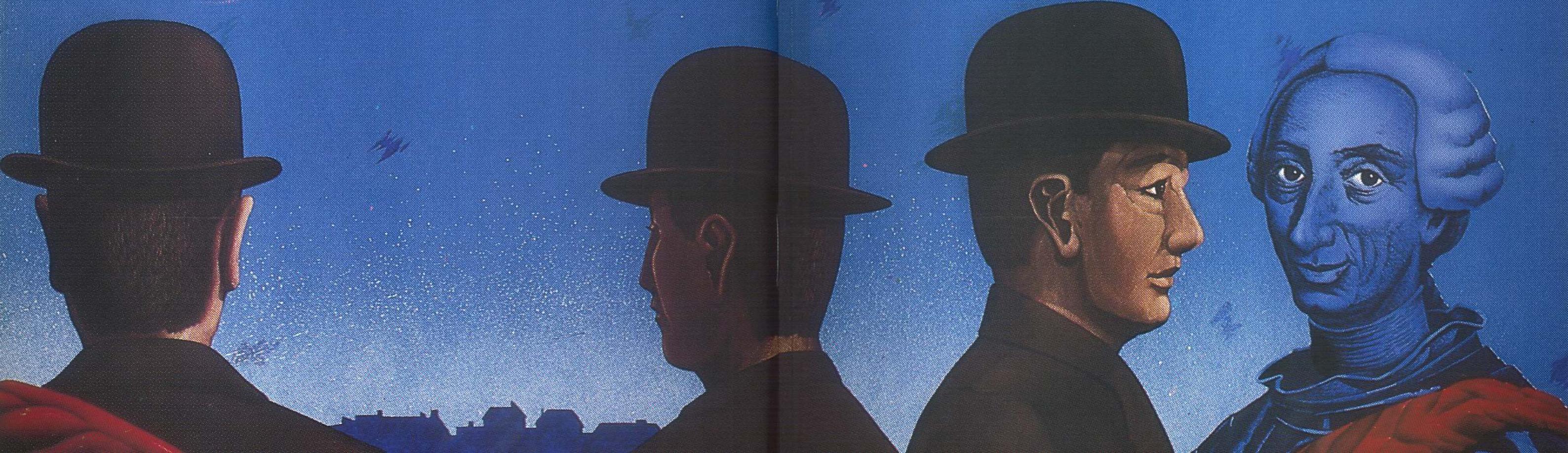
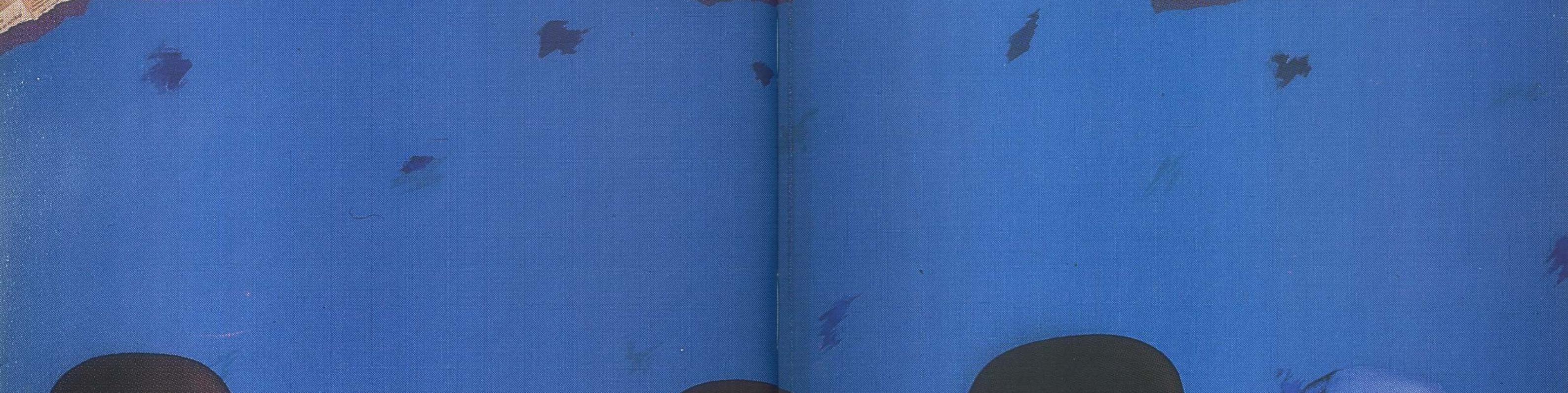
DALIMÓBIL, 1987-90 (PINTURA 98×136)

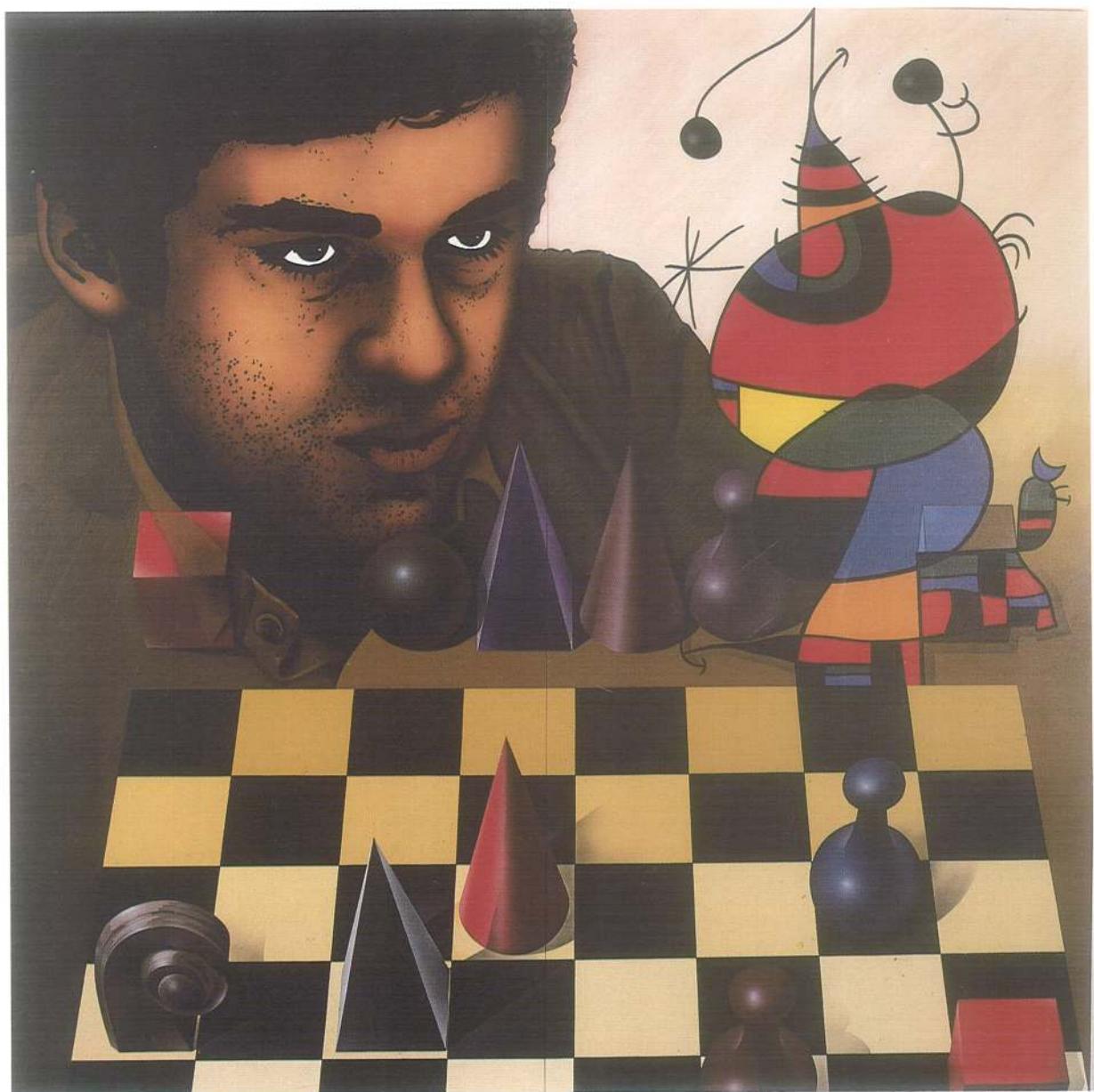

TAXI (NAMOBIL I ALCALDE, 1988-89) (PINTURA 100x100)

EL MISTERI REPUBLICÀ, 1988 (PINTURA 200×200, DÍPTIC), COL. PARTICULAR

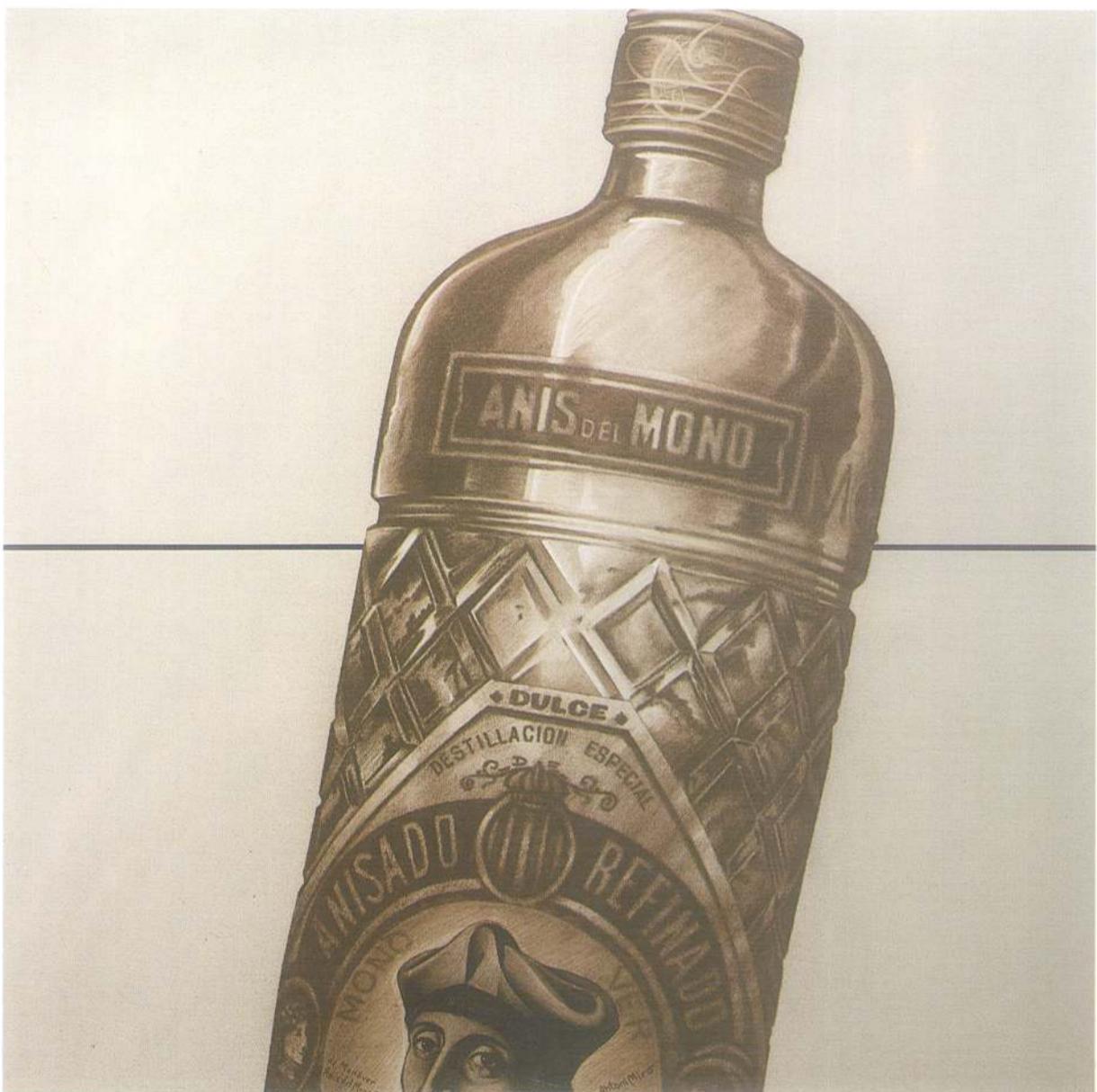

KASPAROV, ESCACS I PERSONATGE, 1988 (PINTURA 200×200, DÍPTIC)

BOSCH, MIRÓ, JAN SANDERS, 1985 (PINTURA 200×200, DÍPTIC)

ANÍS DEL MONO, 1989 (PINTURA-DIBUIX 100×100)

ANTONI MIRÓ: UNA DÉCADA DE «PINTEU PINTURA»

«Tinc dret a ser com sóc, ni que només sigui perquè m'han parit així. I aquest és el problema, si tu tens la mateixa pretensió».

JOAN FUSTER

Ha quedado dicho. Antoni Miró tiene todo el derecho del mundo a reclamar su singularidad. Autoexigencia moral ésta para quienes, como él, son conscientes del deber de demandar para sí mismos esa personalizadora diferenciación. La búsqueda de la realización del «yo» viene presidiendo el comportamiento de este artista plástico desde 1944, año en que nació a la vida con el indómito propósito de llegar a ser Antoni —o mejor «Toni»— Miró. De entonces acá se ha ido forjando una personalidad de acusados rasgos propios, señales que son de quien sólo debiera ser comparado consigo mismo. Un hombre que ha cifrado en la ética el pilar básico de su aspiración vital; que ha mantenido con firmeza la fidelidad a unos principios axiológicos; que ha dejado ya, tras de sí, una copiosa estela de invenciones artísticas, mientras sigue empeñado, con ascética dedicación cotidiana, en la configuración de su obra estética; que se mira hacia adentro con la misma auto-reclamación con que su crítica mirada denuncia los desatinos de la sociedad de su tiempo; que con actitud inconformista radical rompe lanzas en pro del compromiso y la solidaridad; que se ha erigido, a través de su arte, en adalid de no pocas justas causas, entre las que sobresale, cual cimera, la de la libertad... Este Antoni Miró, obseso del orden y el metodismo, que dice mucho —«el que tinc que dir el dic amb les meues obres»— mientras su timidez le lleva a hablar poco y escucharlo todo, tiene bien clara una idea: la de llegar a la gente —he aquí su anhelo de comunicación— a través de su obra artística.

ALCOI

*«Si com l'infant que sap pel carrer seu
prou bé anar...».*

AUSIÀS MARCH

En efecto, Antoni Miró sabe caminar bien por su calle, por sus calles de «su» Alcoi. Sólo se puede amar de verdad aquello que se conoce... y sólo se conoce lo que se ha vivido con intensidad. Antoni Miró ha vivido desde siempre en Alcoi, y si es cierta la afirmación de Jean-Paul Sartre de que todo viene de la infancia, reconoceremos con él que el conocimiento —y el amor— de nuestro pintor por su lugar de origen se hallan en la base de esas primeras vivencias, luego seguidas de su temprana andadura artística.

En ese Alcoi de empinadas calles que trazara la cultura islámica el punto de arranque de una vocación y una trayectoria encaminadas a seguir la llamada del arte. El Alcoi de apiñadas casas y altos puentes, que palpitan, al igual que sus gentes, con los «trons» de Sant Jordi al compás pintoresquista de les «filaes de moros i cristians»; el laborioso Alcoi industrial de los telares, las papeleras y las artes gráficas, de tan condensada historia social; el Alcoi de vena artística que nutriera a pintores, allí nacidos, como Sala, Casanova, Gisbert o Cabrera; el Alcoi de l'Alcoià, cercado por las sierras Mariola y Carrasqueta, y surcado por las aguas del Serpis, del Barxell y del Molinar, que iría forjando en Antoni Miró una cada vez más acendrada idea de su pueblo, de su comarca, de su país...

En este Alcoi se fragua la personalidad humana y artística de Antoni Miró. Ha nacido en el seno de una familia de trabajadores del metal. Su padre es herrero y su madre modista. La precocidad de sus habilidades dibujísticas es pronto conocida por el vecindario. Nuestro incipiente artista, enfermizo y silencioso, ayuda a su padre en el pequeño taller de reparación de carrocerías, al igual que su hermano Vicent. Casi sin tiempo para jugar, practica a escondidas lo que, con el paso del tiempo, se convertirá en una auténtica obsesión: dibujar.

LA VOCACIÓN

«*Llega a ser el que eres.*»

PÍNDARO

Se diría que alguien se ha personado ante la puerta de la sensibilidad artística de Antoni Miró, y llama insistenteamente, como con urgente prisa. Es la vocación, temprano reclamo que llega presuroso por seducir. Nuestro pintor está dispuesto; pareciera que estaba esperando esta voz imantadora. Con el temple que otorga el esfuerzo diario ha escuchado el mandato —que, al tiempo, es un ruego— del poeta griego. Quiere llegar a ser el que lleva dentro, desarrollar al máximo sus innatas posibilidades. Y sabe que el mejor instrumento de que dispone no es otro que su educación en el trabajo.

Dibuja y pinta de *motu proprio*. No asiste a centro docente artístico alguno. Hasta haber cumplido los dieciséis años no ha recibido ninguna normativa o canon estético. Dibujando y pintando conoce a Vicent Moya, artista local que le orienta hacia la práctica de bodegones, paisajes y retratos. Pero no encaja el academicismo con la voluntad de Antoni Miró. Quiere seguir su propio impulso, y dice no con rotundidad a la rutina para encarrilarse por la senda de la experimentación. Investiga con materiales novedosos rehuyendo los tradicionales, intentando conectar así con la sociedad industrial de su tiempo. Su propósito es «un art amb intenció de servei humà» y a ello se apresta, decidido.

No puede entenderse el encendido activismo artístico desplegado por Antoni Miró en «Alcoiart» sin tomar como premisa el apremio de su vocación. Cincuenta y cinco exposiciones en el período 1965-1972, son todo un alarde de promoción artística. Sus compañeros de grupo, Sento Masià y Miquel Mataix, no le regatean el liderazgo en esta aventura que partiendo de Alcoi llegaría a tierras y gentes francesas, inglesas e italianas. Aún sin proyecto estético común, «Alcoiart», con su búsqueda de la integración artística —no sólo pictórica—, nos ha quedado como testimonio de un esforzado empeño, de una apasionada vocación.

UN REI A PARÍS, 1987 (PINTURA 98x68). COL. ARABAKO KUTXA, VITORIA-GASTEIZ

EL COMPROMISO

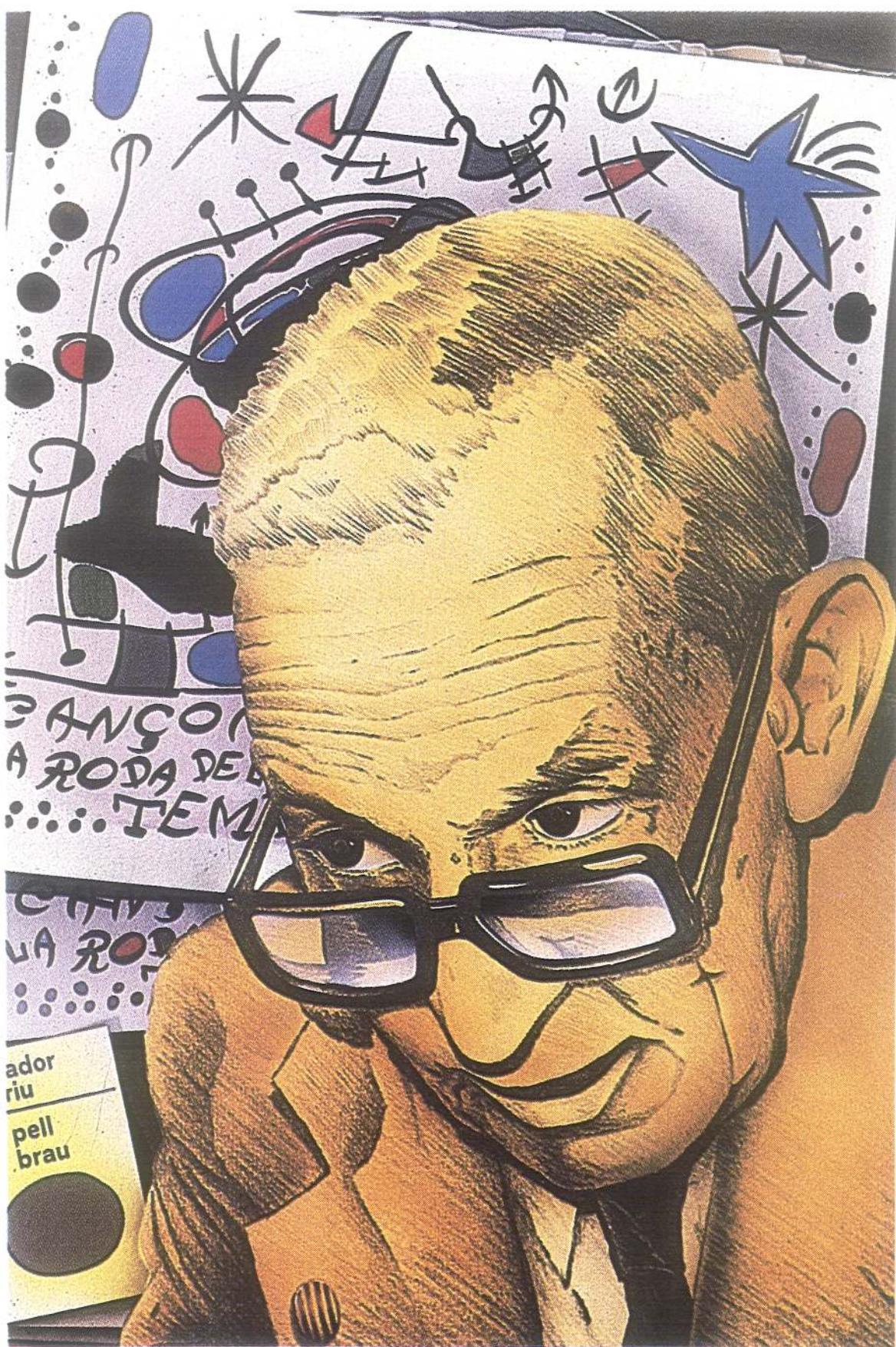
«No, la pintura no ha sido hecha para decorar los apartamentos. Es un instrumento de guerra ofensiva y defensiva contra el enemigo».

PICASSO

Repasemos la circunstancia vital de Antoni Miró hasta cuajar en la juventud: nacido en una familia de trabajadores, en una ciudad —Alcoy— tan protagonista en tensiones históricas, y en un País Valencià cuyas señas de identidad se habían ido debilitando cada vez más a lo largo del oscurantismo franquista. El despertar a la conciencia —tanto de clase como nacional— caminaría parejo con los primeros atisbos de su poética plástica. Su interpretación de la vida y de la historia iluminaba progresivamente su sentido de la realidad para desembocar en una toma de posición ante el mundo: el compromiso.

La etapa artística de Antoni Miró que vincula con coherente evolución el tránsito del expresionismo al neofigurativismo social se nos muestra, ya, fuertemente ideologizada. Y sus series pictóricas: «La Fam», «Biafra», «Vietnam», «Mort», «Realitats», «L'Home», «Amèrica Negra»..., plantean abiertamente la preocupación del artista por las cuestiones sociales. Tantos y tantos problemas latentes, desde la injusticia a la opresión pasando por la insolidaridad, ocuparán el centro de interés de su mensaje artístico. Nos lo ha dicho el propio Antoni Miró: «Reflexe la problemàtica d'avui», y tal constatación alardea simultáneamente de inconformismo y de prometeica aspiración a un mundo justo y libre.

Ésta es la clave de la poética mironiana: haber sabido engarzar ética y estética mediante una comprensión dialéctica del arte. Él es consciente de que la época que le ha tocado vivir está dominada por el culto a las imágenes, mitificadas tantas veces. Debe procederse, pues, a configurar propuestas plásticas que sirviéndose de imágenes impactantes ofrezcan una alternativa humanizadora. Ello conlleva, necesariamente, el abandono de cualquier tentación de un arte de la neutralidad, de la frivolidad o de la intrascendencia. Por el contrario, con imágenes pletóricas de significado, incómodas, tranquilizadoras, busca un arte positivo, de alto potencial informativo, de verdadera eficacia comunicativa. Éste es el compromiso de Antoni Miró, tras su toma de conciencia de la realidad: la defensa y exaltación de los inmarcesibles derechos humanos.

RETRAT D'ESPRIU, 1987 (PINTURA 98x68)

LA DENUNCIA

«Pinte precisament allò que no m'agrada».

ANTONI MIRÓ

La temática escogida para —con ella— hacer arte, también define al pintor. Es más, señala motivaciones e intenciones que anuncian al artífice de tales invenciones. En Antoni Miró sus temas constituyen un reflejo de sus querencias, pero vistas del revés. Él se decidió a pintar, ya en sus más tempranos comienzos, aquello que le molestaba, desagradaba o, incluso, repelía. Se decantó por un arte de la denuncia, mediante la que ha sido denominada «pintura de concienciación». Más que de representar motivos beatíficos o idílicos, apacibles y sosegados, se inclinó por el mensaje directo, contundente, crudo muchas veces, convertido en radical alegato contra las irracionalesidades históricas y actuales.

Así, pondría en su acerado punto de mira: los desastres de las guerras; las desatadas pasiones originarias de la violencia; las lacras de la miseria, individual y colectiva; las aberraciones del racismo; las turbaciones de la alienación; la urgencia de la emancipación social; los desequilibrios propios de la deshumanización; el maquiavelismo de quienes manipulan; las paranoias o esquizofrenias de los dictadores; los anhelos de independencia, cultural y nacional; la barbarie del agresor capitalismo; la inmoralidad de la colonización imperialista... Unas veces con sarcasmo y otras haciendo uso de la sátiра, y siempre a modo de reportaje denunciador, el arte de Antoni Miró —tan necesario, aún— pretende, a través del choque, la liberación: la catarsis del visualizador de sus obras. Esta finalidad había sido proclamada, tiempo atrás, por Georges Braque: «L'art est fait pour inquiéter»; es cierto, para perturbar, para aguijonear tanta acolchada comodidad...

Es por ésto por lo que se ha dicho —con razón— que el de Antoni Miró es un arte político, insuflado de aliento crítico, de significaciones revulsivas... Pero, ¿acaso no hay tanto que barrer y asear todavía? ¿Podrá la hipocresía empañar la lanza en que se tuvo que convertir el pincel de Antoni Miró? ¿No hay argumentos de peso para posponer —no sabemos hasta cuándo— el arte de la inocencia y del candor?

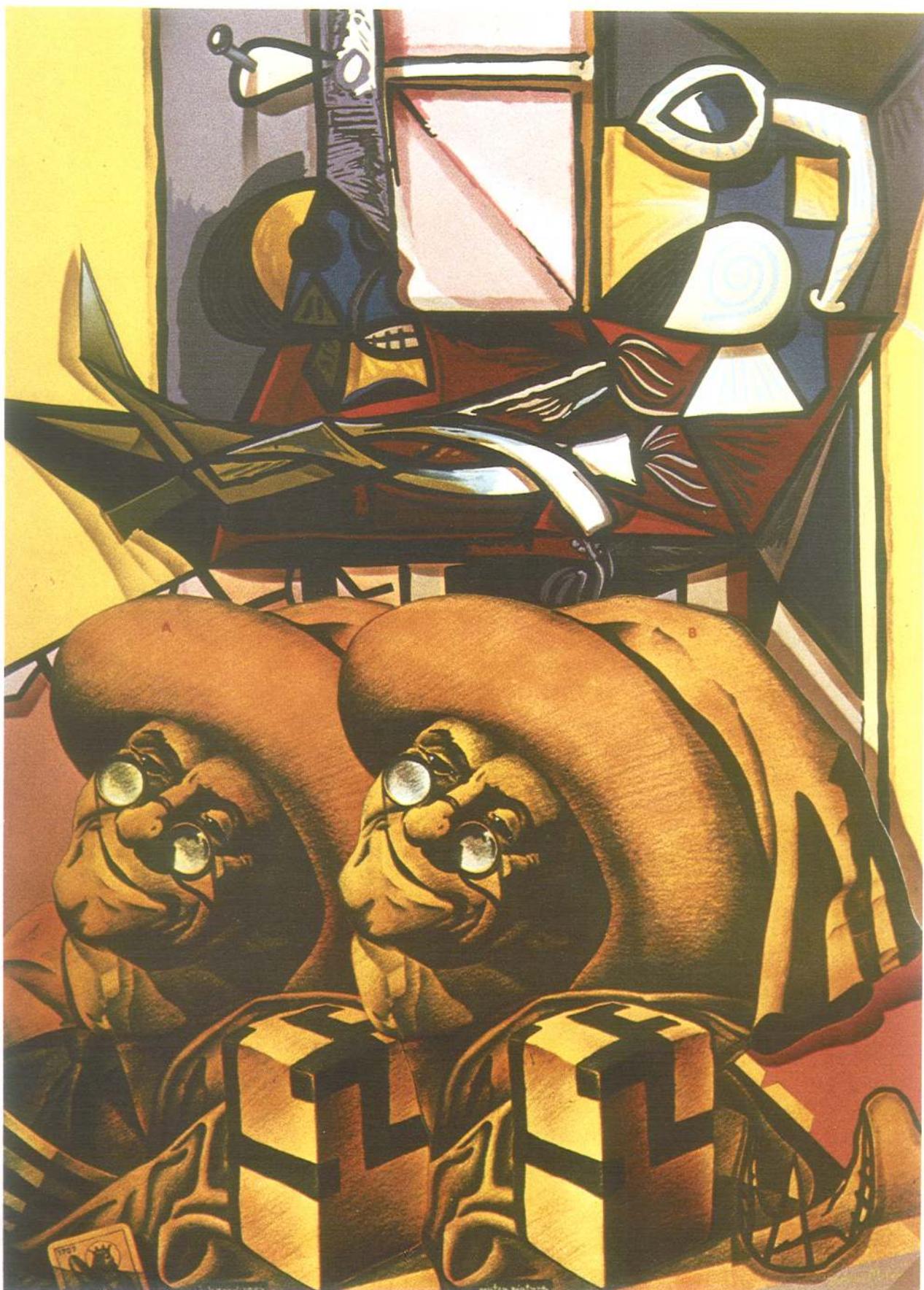

FORNALL DE FICCIONS, 1985-88 (PINTURA 200×200)

Más que el «ver», Antoni Miró ejercita el «mirar». Hay, pues, en el basamento de su acción, una voluntad y una búsqueda, una constante interrogación. Su mirada se centra en la vida presente, y en las causas originarias de las realidades de nuestro hoy. Por eso inició en 1980, hace ahora exactamente una década, una aventura plástica, tan personal como comprometida: llevar a cabo una relectura de la historia de la pintura, escogiendo autores significativos y temáticas conexas con su intencionalidad artística. Ésta es la base de su «Pinteu Pintura»: la revisitación de hitos simbólicos del pasado artístico bajo el prisma de la utilización de nuevos recursos expresivos, siempre con el propósito de estimular la percepción del espectador.

Tal mirada al ayer, para esclarecer el hoy y alumbrar el mañana tendría que plasmarse de modo no ambiguo o indeterminado, sino con claridad informativa. De aquí su elección de una iconografía figurativa, que dado su carácter crítico, ha recibido el cliché de «realismo social». En este sentido, su obra plástica se inscribe en las corrientes realistas de la pintura internacional que han tenido, entre otros valencianos de alta cualificación artística, a Genovés, el Equipo Crónica, el Equipo Realidad y Anzo. Pero tales concomitancias, surgidas sin duda al calor del esfuerzo rupturista, de impronta hondamente ideologizada, en los años sesenta de la España franquista, no permiten englobar sin matizaciones a todos estos artistas plásticos en una única poética. Más bien al contrario, cada uno de ellos, con su idiosincrática interpretación de la realidad, decantan en sendos estilos propios.

Éste es el caso de Antoni Miró, quien manipulando inteligentemente las imágenes propagandísticas de la sociedad industrial-tecnológica, las hace pasar por el tamiz formal de un *Pop-art* no americano, o también de un *Optical-art* —o incluso *Cinetical-art*—, de elaborada síntesis y economía expresiva. Surge así ese «estilo» mironiano, cuyas claves definitorias pueden rastrearse no sólo en sus pinturas, dibujos y grabados, sino que derivándolo a otros géneros o procedimientos —escultura, metalgráficas, cerámica, mural, móvil, etc.—, ofrecen testimonio irrefutable de la condensación icónica a que ha dado lugar su mirada. Una mirada ahora traducida en objetos estéticos hechos también para la mirada...

CIRURGIÀ BESSÓ, 1987 (PINTURA 136×98)

LA IRONÍA

«En todas partes, al cabo de unos siglos de subjetividad triunfal, lo que hoy nos acecha es la ironía del objeto».

BAUDRILLARD

De los sesenta a los ochenta media la misma diferencia que existe entre el *homo politicus* y el *homo psicologicus*. La sustitución de las utopías transformadoras por el autorrepliegue intimista de cariz hedonista e individualista, dibuja el perfil de estos nuevos tiempos que conllevan —claro está— otras sensibilidades. Antoni Miró sabe de estos vaivenes sociológicos y estéticos, que son indicadores de pautas culturales diferenciadas y diferenciadoras, y parece escuchar la sentencia de Hegel: «Lo que debe expresarse es tal contenido en tal situación dada». Sin brusquedad, es más, haciendo alarde de finura, puede rastrearse en su obra una creciente agudeza en clave irónica. Progresivamente, sus escogidas imágenes de la historia de la pintura o de los *mass media*, se trocan en nuevas imágenes pictóricas de mayor carga polisémica a medida que con ingenio, se ha elevado el listón de la sagacidad metafórica o metonímica. La mirada del pintor se nos devuelve —ahora— tamizada por la cómplice mirada de los personajes pintados. Se trata, pues, de una diferente estrategia que nos continúa apelando —como es propio en Antoni Miró—, sin perder un ápice en causticidad o mordacidad, y ganando en sofisticada repristinación. En ese juego de miradas se descontextualiza y recontextualiza el seleccionado legado iconográfico de la historia universal. El recurso a la alusión y a la comparación mediante la cita o la referencia, implica una sutileza de conexiones que el artista debe explotar al máximo. Ya que la ironía del objeto nos acecha, utilicemos este arma postmoderna —dirá Antoni Miró— para filtrar nuestro pensamiento... Este pensamiento que, vertido en imágenes, provocará asimismo, con el juego inteligente de otras miradas, nuevos pensamientos y otras imágenes...

MENIP, 1981-88 (PINTURA-OBJECTE 206×140×140)

EL CONTRASTE

«Tan bello como el encuentro casual, sobre una mesa de disección, de una máquina de coser y un paraguas».

LAUTRÉAMONT

No, no se trata de confundir al lector. La conocida frase que hemos situado a modo de epitafio, no quiere apuntar una sintonía estética de nuestro pintor con las poéticas del surrealismo. Sí, en cambio, pretende introducirnos en ese «reino» del contraste, básico en la concepción artística de la obra de Antoni Miró. Ese urdido choque, reactivador de tanta modorra visual, cuando no de cierta asumida apatía visualizadora, se halla en la médula del trasfondo conceptual de «Pinteu Pintura». Yuxtaponiendo a veces personajes; superponiendo, en otras ocasiones, objetos; o bien aislando fragmentos, el autor de estas invenciones plásticas está propiciando en el espectador un juego, por combinatorio, opcional. Las estrategias compositivas ideadas por Antoni Miró, que afectan tanto a la morfología como a la sintaxis de la imagen, son variadas: unas veces, al reflejar partes de una imagen sobre sí misma, está aplicando el «principio del espejo»; en otras, ampliando, reduciendo o alargando, mediante deformaciones, objetos o personajes, nos está aportando nuevas «lecturas»; y, en fin, recurriendo a la superposición, el paralelismo, el seccionamiento o la inclusión, va a la zaga de esos contrastes alteradores de las asumidas imágenes que en un primer momento constituyeron el *leit motiv* central de la composición.

Acudamos al repertorio iconográfico de Antoni Miró en «Pinteu Pintura» para confirmar bien conjeturas, bien afirmaciones: los artistas seleccionados son nombres fundamentales, de indiscutible rango universal (El Bosco, Durero, Velázquez, Tiziano, Goya, Gaudí, Picasso, Bacon, De Chirico, Mondrian, Miró, Dalí, Magritte, Adami, etc.). Asimismo, las obras escogidas de estos paradigmáticos artistas son famosas por populares, dada su multiplicada divulgación: «Las meninas», «Los borrachos», «La fragua de Vulcano», «Inocencio X», «El Conde-Duque de Olivares», «Carlos V en Mülberg», «Carlos III», «Autorretrato de Goya», «La Duquesa de Alba», «El albañil herido», «La lechera de Burdeos», «Las señoritas de Aviñó», «Guernica», etc. ¡Qué duda cabe que la simultaneización de iconografías de autores y estilos diversos producirán el consabido contraste, estimulador de la retina de quien observa la obra! Este juego de oposiciones, que subraya diferencias y disconformidades, induce a pautas perceptivas y cognoscitivas distintas de lo habitual. Una nueva belleza emerge de tales mezcolanzas, de tan estudiadas hibridaciones. El efecto de *shock* está conseguido, y fijada, así, la atención del anónimo «mirador»...

LA LIBERTAD

«Se pinta porque se quiere ser libre».

DUCHAMP

Creo no incurrir en equivocación si afirmo que Antoni Miró pinta para ser libre..., y para que seamos libres. Me atrevería a sentenciar que, para él, la libertad es algo más que la mera espontaneidad o el consabido margen de indeterminación. Por el contrario, se trataría más de la realización de una necesidad: la liberación «frente a» algo o «para» algo..., y no sólo individual —repito— sino colectiva.

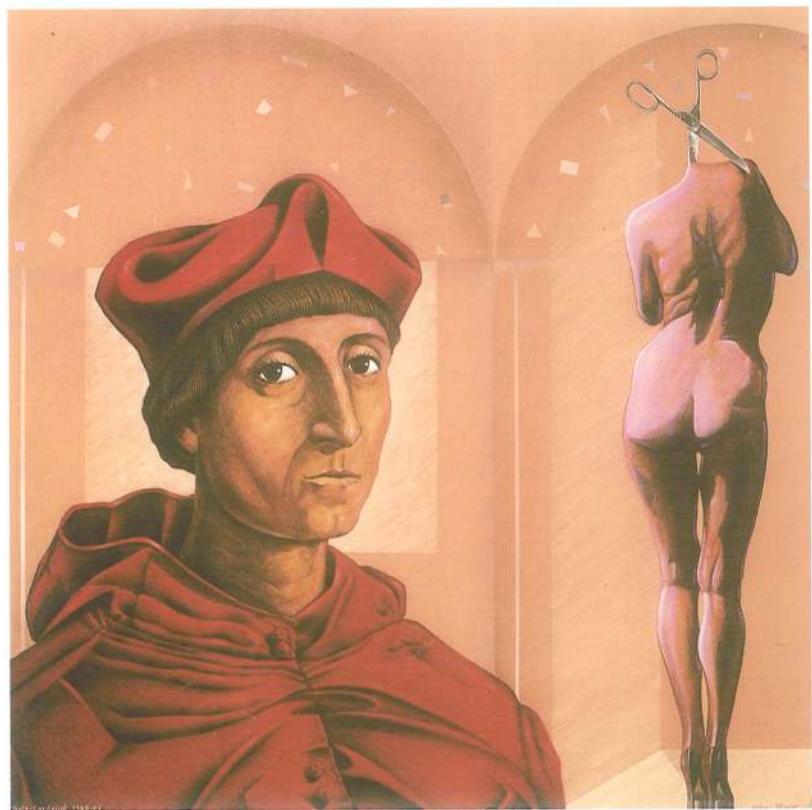
Por eso pinta Antoni —«Toni»— Miró. No es una simple cuestión de «no coacción» o «no constreñimiento», por importantes que éstas sean. El va más allá. Piensa que el hombre «se hace» en la libertad..., y que esta posibilidad de elección y autodeterminación debe ensancharse también a los pueblos. ¿Entenderemos mejor, ahora, su nacionalismo militante, en el ámbito de la cultura catalana, como único camino posible hacia el internacionalismo?

Antoni Miró —romántico, pintor, soñador de libertades firmemente asentadas en la justicia social—, necesita del aislamiento reclamado por Leonardo da Vinci: «¡Estate solo y serás todo tuyo!». Y esa distancia que le otorga la soledad y la independencia requeridas para la creación, la ha encontrado —¡cómo no, cerca de «su» Alcoi— en el Mas de Sopalmo. Allí vive y trabaja nuestro pintor, lo suficientemente alejado del mundanal ruido para ceñirse a la cotidiana tarea de la experimentación plástica (lo ha dicho Vicent Andrés Estellés: «Fill meu, tothom que crea està sol»), y tan próximo a la sociedad de su tiempo y momento históricos, como para poder seguir denunciando e ironizando. En Sopalmo, lugar en que impera lo pulcro y ordenado, reflejo fiel de la solitaria labor de este incansable y tenaz artista; reducto en el que la amistad —siempre fruto de la libre elección— se cultiva en largas conversaciones, en detrimento del sueño; ámbito del hogar, junto a Sofía y Ausiàs...

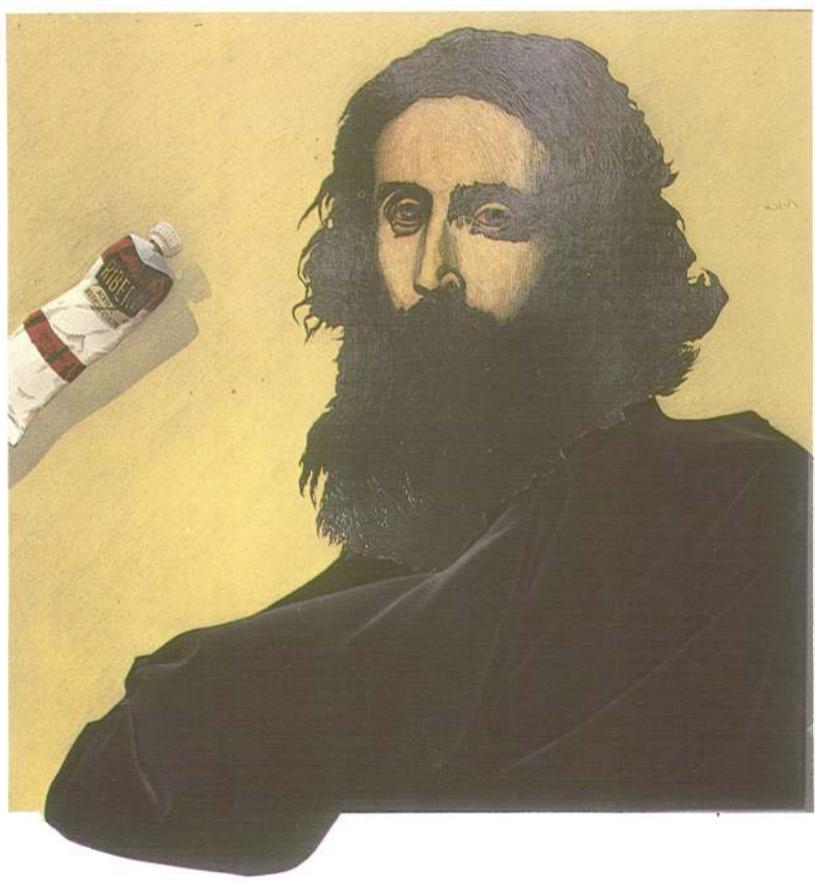
He leído en *El compromiso en literatura y arte*, de Bertolt Brecht, que «los artistas realistas describen las contradicciones entre los hombres y sus relaciones entre sí y exponen las relaciones en que se desarrollan». Puede que, a no tardar, tenga ocasión de tratar personalmente con «Toni» Miró, en Sopalmo, de éstas u otras cuestiones. Seguro que lo encontraré —muy cerebral él— documentándose exhaustivamente en una nueva temática, o rematando el último de sus cuadros. No tiene remedio. Se ha empeñado en pintar para ser libre..., y —lo recalco otra vez— para que seamos libres...

Joan Àngel Blasco Carrascosa

Profesor Titular de Historia del Arte. Miembro de la Asociación Internacional de Críticos de Arte

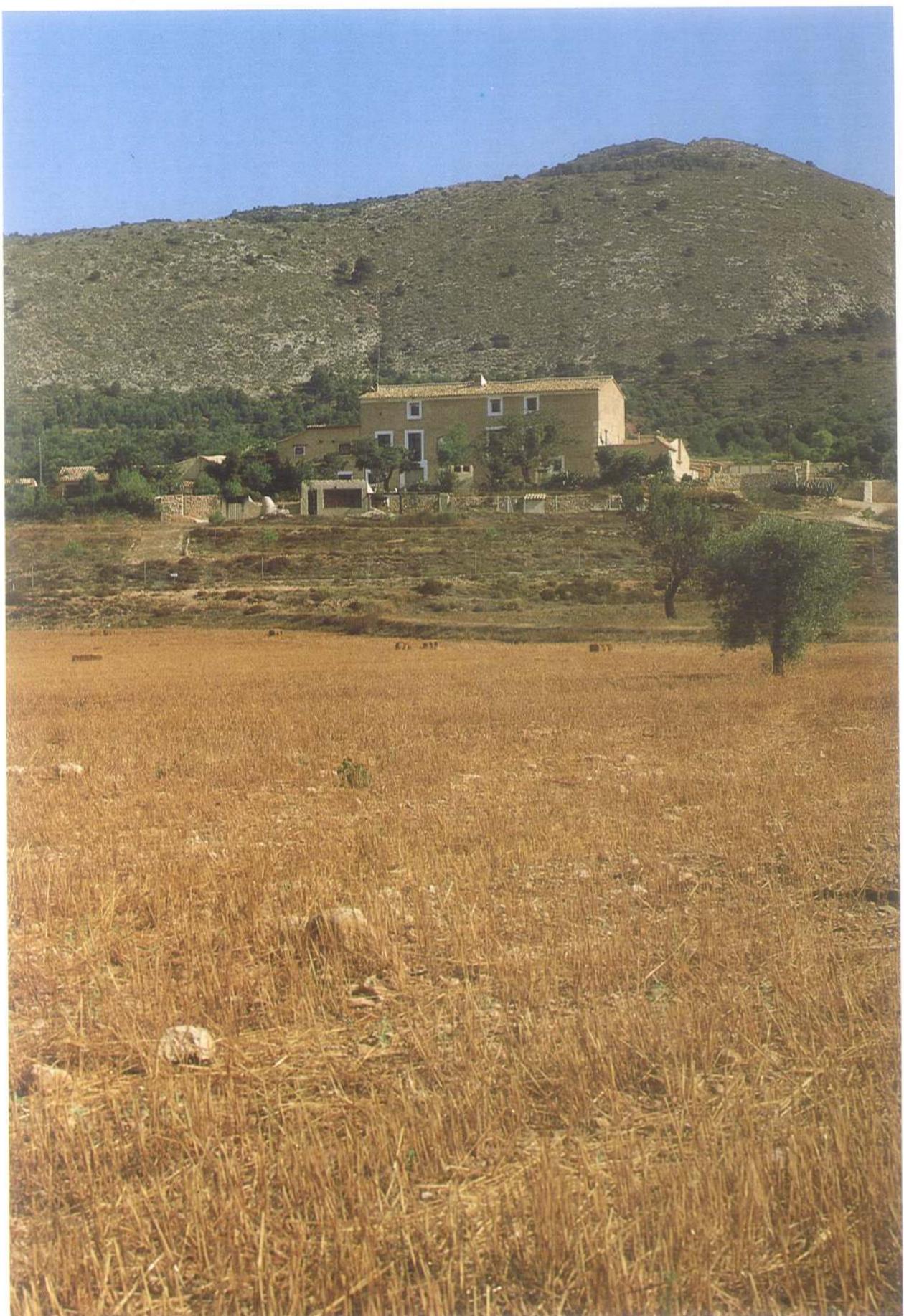
GALA-CARDENAL, 1988-89 (PINTURA 100×100)

SANT PAU FUMATA, 1981-82 (PINTURA 80×80). COL. PARTICULAR

ANTONI MIRÓ né à Alcoi en 1944, habite et travaille au Mas Sopalmo. En 1960 il reçoit le premier prix de peinture de la Commune d'Alcoi. En 1965 il fonde le Grup Alcoiart avec Masià i Mataix et en 1972 le «Gruppo Denunzia» avec Rinaldi, Pacheco, Comencini et de Santi a Brescia. En 1964 il réalise la première de ses séries: «Les Nues». En 1966, «La Fam». En 1967, «Els Bojos». En 1968-69, «Vietnam» et «Mort». En 1970-71, «Realitats» et «L'Home». En 1972, «Amèrica Negra», et en 1973 «L'Home Avui», ensuite «El Dòlar» que comporte d'autres sous-séries telles que «Les Llances», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» et «Xile». Dès 1980, «Pinteu Pintura», que reste en plein procès d'élaboration. Ses œuvres sont représentées dans de nombreuses collections, galeries et musées de partout. En 1969, membre de Verein Berliner Künstler de Berlin. En 1971, Diplôme d'Honneur de la Corner Academy de Londres; membre de l'Istituto y Academia Internacional de Autores de Panamá. En 1972, membre Honoris Causa de Paternoster Corner Academy de Londres et médaille d'or. En 1974, membre actif de la Fondation Maeght de Saint-Paul (France). En 1978, Académicien d'Italie avec médaille d'or. Accademia Italia delle Arti e del Lavoro. En 1979, invité au Convegno Nazionale degli Artisti, Salsomaggiore (Italie). En 1980, mention de l'Académie Culturelle de France, Paris. En 1981, Directeur Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titulaire de la Jeune Peinture - Jeune Expression, Paris. En 1982, Médaille «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Italia). En 1983, membre du «Consell Rector del Centre Municipal de Cultura» à Alcoi. En 1984, dirigea «L'àmbit d'Arts Plàstiques del Congrès d'Estudis», Alcoi. Invité à «Grafik in der DDR», Berlin. En 1985, Monument de la Pau, Ajuntament d'Alcoi. Monument à «Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (R.F.A.). En 1987, il est invité au Symposium Intergrafik 87, pour la Verband Bildender Künstler der DDR, Berlin. En 1988, membre du «Consell Rector Institut de Cultura Gil-Albert», Alacant.

ANTONI MIRÓ nat a Alcoy el 1944, viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 funda el Grup Alcoiart, amb Masià i Mataix, i el 1972 el «Gruppo Denunzia», amb Rinaldi, Pacheco, Comencini i de Santi a Brescia. El 1964 realitza la primera de les seues sèries, «Les Nues». El 1966, «La Fam». El 1967, «Els Bojos». El 1968-69, «Vietnam» i «Mort». El 1970-71, «Realitats» i «L'Home». El 1972, «Amèrica Negra» i el 1973, «L'Home Avui», seguidament «El Dòlar», que comporta altres sub-sèries com «Les Llances», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» i «Xile». Des del 1980, «Pinteu Pintura», que resta en ple procés d'elaboració. Les seues obres estan representades a nombroses col·leccions, galeries i museus de tot arreu. El 1969, membre de Verein Berliner Künstler de Berlín. El 1971, Diploma d'Honor de la Corner Academy de Londres, membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà. El 1972, membre «Honoris Causa» de Paternoster Corner Academy de Londres i medalla d'or. El 1974, membre actiu de la Fundació Maeght de Saint-Paul (França). El 1978, Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». El 1979, invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Itàlia). El 1980, distinció de l'«Academie Culturelle de France», París. El 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, París. El 1982, Medalla «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Itàlia). El 1983, Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, Alcoi. El 1984, dirigeix «L'Àmbit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», Alcoi. Invitat a la «Grafik in der DDR», Berlín. El 1985, Monument de la Pau, Ajuntament d'Alcoi. Monument «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Alemanya). En 1987, invitat al Simposi Intergrafik-87 per la Verband Bildender Künstler der DDR, Berlín. El 1988, Membre del Consell Rector «Institut de Cultura Gil-Albert», Alacant.

ANTONI MIRÓ was born in Alcoi in 1944, he lives and works at his country house «Mas del Sopälmo». In 1960 he was awarded the first prize for painters from Alcoi Town Council. In 1965 he founded Alcoiart Group with Masia and Mataix and in 1972 «Gruppo Denunzia» with Rinaldi, Pacheco, Comencini, and Santi in Brescia. In 1964 he made the first of his series: «Les Nues». In 1966, «La Fam». In 1967, «Els Bojos». In 1968-69, «Vietnam» and «Mort». In 1970-71, «Realitats» and «L'Home». In 1972, «Amèrica Negra», and in 1973, «L'Home Avui», followed by «El Dòlar» that contains other sub-series like: «Les Llances», «La Senyera», «Llibertad d'Expressió» and «Xile». From 1980, «Pinteu Pintura», that is still being elaborated. His works are showed in many collections, Art Galeries and museums all around. In 1969, member of Verein Berliner Kunstler from Berlin. In 1971, Diplôme d'Honneur from Corner Academy in London, member of Instituto y Academia Internacional de Autores de Panamá. In 1972, member Honoris Causa from Paternoster Corner Academy from London and gold medal. In 1974, member activ from Fondation Maeght de Saint-Paul in France. In 1978, Italian Academic with gold medal, Accademia Italia delle Arti e del Lavoro. In 1979, guest in Convegno Nazionale degli Artisti, Salsomaggiore (Italy). In 1980, mention from Academie Culturelle de France, París. In 1981, Director of Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Titular member of Jeune Peinture - Jeune Expression, París. In 1982, Medal «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Italia). In 1983, Member from the «Consell Rector del Centre Municipal de Cultura», Alcoi. In 1984, he directed «L'Àmbit d'Arts Plàstiques del Congrès d'Estudis», Alcoi. And he was a guest in «Grafik in der DDR», Berlin. In 1985, Monument de la Pau (Monument for the peace), Ajuntament d'Alcoi. Monument «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Germany). In 1987, he ist invited to the Symposium Intergrafik-87, by the Verband Bildender Kunstler der DDR, Berlin. In 1988, Member of the «Consell Rector Institut de Cultura Gil-Albert», Alacant.

ANTONI MIRÓ nace en Alcoi el 1944, vive y trabaja en el Mas Sopalmo. En 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. En 1965 funda el Grupo Alcoiart, con Masià y Mataix; en 1972 el «Gruppo Denunzia», con Rinaldi, Pacheco, Comencini y De Santi en Brescia. En 1964 realiza la primera de sus series, «Les Nues». En 1966, «La Fam». En 1967, «Els Bojos». En 1968-69, «Vietnam» y «Mort». El 1970-71, «Realitats» y «L'Home». En 1972, «Amèrica Negra». En 1973, «L'Home Avui» y «El Dòlar», compuesta de subseries como «Les Llances», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» y «Xile». Desde 1980, «Pinteu Pintura», en proceso de realización. Sus obras están representadas en numerosas colecciones, galerías y museos. En 1969, miembro de Verein Berliner Kunstler de Berlín. En 1971, Diploma de Honor de la Corner Academy de Londres, miembro del Instituto y Academia Internacional de Autores de Panamá. En 1972, miembro «Honoris Causa» de «Paternoster Corner Academy» de Londres y medalla de oro. En 1974, miembro activo de la Fundación «Maeght» de Saint-Paul (Francia). En 1978, Académico de Italia con medalla de oro, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». En 1979, invitado al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Italia). En 1980, distinción de L'Academie Culturelle de France, París. En 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Miembro titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, París. En 1982, Medalla «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Italia). En 1983, Miembro del Consejo Rector del Centro Municipal de Cultura, Alcoi. En 1984 dirige «L'Àmbit d'Arts Plàstiques del Congrès d'Estudis», Alcoi. Invitado a la «Grafik in der D.D.R.», Berlín. En 1985, «Monument de la Pau», Ayuntamiento de Alcoi. Monumento «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Alemania). En 1987, invitado al Symposium Intergrafik-87 por la Verband Bildender Kunstler der DDR, Berlín. En 1988, Miembro de la Junta Rectora «Institut de Cultura Gil-Albert», Alacant.

**EXPOSITIONS INDIVIDUELLES / EXPOSICIONS INDIVIDUALS
INDIVIDUAL EXPOSITIONS / EXPOSICIONES INDIVIDUALES**

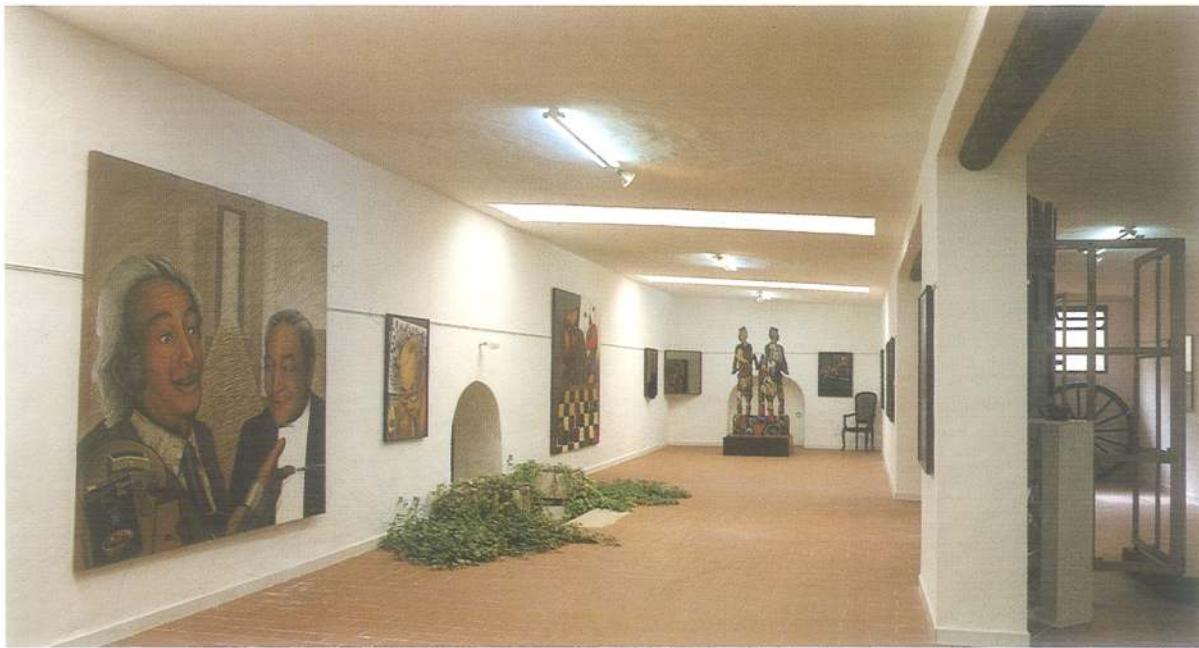
1965. Sala CEA (Alcoiart-1), gener, ALCOI.— Sala CEA, juny, ALCOI.— Salons Els Àngels, juliol, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost, POLOP.— Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.— Montmartre, setembre-octubre, PARIS (França).— Casa Múrcia-Albacete, VALÈNCIA.
1966. Cercle Industrial, maig, ALCOI.— Elia Galeria, juny, DÉNIA.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.
1967. Sala Premsa, març-abril, VALÈNCIA.— Casa Municipal de Cultura, juliol, ALCOI.— Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.— Sala FAIC, octubre, GANDIA.— Caixa d'Estalvis SE., novembre, MÚRCIA.— Sala IT, novembre, TARRAGONA.— Sala CAP, novembre, ALACANT.— Museu Municipal, desembre, MATARÓ.— Galeria Àgora, desembre, BARCELONA.
1968. Galeria d'Art, 6 Presències, abril-maig, ALCOI.— Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.— Galeria Niu d'Art, juliol, LA VILA JOIOSA.— Sala Rotonda, «Art del poble per al poble», V Congrés LF, agost, ALCOI.— Woodstock Gallery, novembre-desembre, LONDRES (Anglaterra).
1969. Galeria Polop, juliol, POLOP.— Shepherd House, agost, CHADDERTON (Anglaterra).— Galeria Elia, setembre, DÉNIA.— Central Hotel, setembre, DOVER (Anglaterra).— Mostra simultània: UNESCO, Casa de Cultura, Reconquista, desembre, ALCOI.
1970. Galeria CAP, febrer, ALACANT.— Caixa d'Estalvis NSD, març, ELX.— Galeria CAP, abril, XIXONA.— Galeria Polop, Estiu, POLOP.— Galeria Darhim, juliol, BENIDORM.— Hotel Azor, agost, BENICÀSSIM.— Galeria Porcar, setembre, CASTELLÓ.
1971. Sala CASE, març, MÚRCIA.— Club Pueblo, març-abril, MADRID.— Sala CASE, juliol, ALBUFERETA.— Sala CASE, juliol, BENIDORM.— Galeria 3, agost, ALTEA.— Discoteca Mussol, desembre, ALCOI.
1972. Galeria Novart, abril, MADRID.— Galleria della Francesca, maig, FORLI (Itàlia).— «Amèrica Negra», mostra i espectacle, Novart, maig, MADRID.— Galleria Bogarelli, maig-juny (Alcoiart-55), CASTIGLIONE (Itàlia).— BH Corner Gallery «Five Man Exhibition», LONDRES (Anglaterra).— Galeria Alcoiart, desembre, ALTEA.
1973. Galerie Multiples, febrer, MARSELLA (França).— Galeria Aritza, abril, BILBAO.— Sala Besaya, maig, SANTANDER.— Art Alacant, novembre-desembre, ALACANT.— Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, desembre, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, desembre-gener, ALTEA.
1974. Sala Provincia, març, LLEÓ.— Galleria Lo Spazio, març-abril, BRESCIA (Itàlia).— Palau Provincial, novembre, MÀLAGA.
1975. Galeria Aritza, maig-juny, BILBAO.— Galeria Trazos-2, juny-juliol, SANTANDER.— Galeria Alcoiarts, agost, ALTEA.— Grafikkabinett, setembre, HAGEN (Alemanya).— Galeria Cànem, octubre, CASTELLÓ.
1976. Spanish-American Cultural, febrer-març, NEW BRITAIN, Connecticut (USA).— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, març, SUECA.— Altos (permanent), ALACANT.— Crida Galeria, desembre-gener, ALCOI.
1977. Sala Gaudí, març-abril, BARCELONA.— Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, setembre, MONÒVER.— Galeria La Fona, novembre-desembre, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, desembre, ALTEA.
1978. Fabrik K 14, graphic-retrospektive, gener-febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).— Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, maig, SEVILLA.— Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Consells Populars de C.C., maig, MURO.— Galeria Montgó, juliol, DÉNIA.
1979. Saletta Esposizione Rinascita, octubre, BRESCIA (Itàlia).— Galeria Alcoiarts, Estiu, ALTEA.— Sala Cau d'Art, desembre-gener, ELX.
1980. Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, «Les Llances», març, ALCOI.— Sala Canigó, març-abril, ALCOI.— Biblioteca di Carfenedolo, Mostra gràfica, març, CARFENEDOLO (Itàlia).— Galeria 11, abril-maig, ALACANT.— La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, juny-juliol, LA VILA JOIOSA.— Galeria La Fona, juliol, OLIVA.— Galeria Alcoiarts, agost-setembre, ALTEA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntaments, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), setembre, LA NUCIA.

1981. Galeria Àmbito, Amics de la Cultura del País Valencià, desembre, MADRID.
1982. Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, maig-juny, HANNOVER (Alemanya).— Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).— Museo Etnogràfico Tiranese, agost, TIRANO (Itàlia).
1983. Centre Municipal de Cultura, «El Cartell», juny, ALCOI.— Giardini di Via dei Mille, Cile, juliol, BRESCIA (Italia).— Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congresos, Hotel Melià-Castilla, juliol, MADRID.— Festival de l'Unità, Cile, juliol, BERGAMO (Itàlia).— Circolo Culturale di Brescia, Cile, agost, BRESCIA (Italia).— Sala de Cristal, Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile, X Anys», setembre, VALÈNCIA.— Saló d'Actes, «El Cartell», Ajuntament, setembre, LA VALL DE GALLINERA.— Centre Social i Cultural, «El Cartell», setembre, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Sala Morquera, «El Cartell», Exm. Ajuntament, octubre, CREVILLENTE.— Sala del Casino, «El Cartell, Xile, Freud», octubre, XIXONA.— Presso la S.L. Malzanini del PCI, Cile, 1973-83, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1984. Sala CAAM, «El Cartell», Ajuntament, gener, MURO.— Sala Caixa Rural, «El Cartell», Ajuntament, febrer, VILA-REAL.— Palau de Congresos, «Freud», abril, BARCELONA.— Zentrum am Buck, «Zu Ehren Salvador Espriu», novembre-desembre, WINTERTHUR (Suïssa).
1985. Congres Centrum Hamburg, «Freud tot Freud», IPAC, juliol-agost, HAMBURG (Alemanya).— L'Arte a Stampa, Raffinatezza Antica i Moderna, octubre, BRESCIA (Itàlia).
1986. Art Expo Montreal, «Hommage à Pablo Serrano», «Pinteu Pintura», agost, MONTREAL (Canadà).— Galeria Cànem, «Pinteu Pintura», novembre-desembre, CASTELLÓ.— Moorkens Art Gallery, «Hommage a Salvador Espriu», Nouvelles Perspectives, desembre-gener, BRUXELLES (Bèlgica).
1987. Wang Belgium Art Gallery «Hommage a Eusebi Sempere», «Pinteu Pintura», organise par le CEICA, febrer-abril, BRUSSEL (Bèlgica).— Sala UNESCO, «El Cartell», gener-febrer, ALCOI.— Escola de Batoi, gravats «Pinteu Pintura», maig-juny, ALCOI.— Simultània Sales Esplà i Major de CAIXALACANT, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALACANT.— Centre Cultural Sant Josep (Ajuntament d'Elx i CEPA), «Pinteu Pintura», desembre-gener, ELX.
1988. Centre Cultural de la Vila d'Ibi, Ajuntament d'Ibi i CEPA, «Pinteu Pintura», febrer-març, IBI.— Museu de l'Almodí (Ajuntament de Xàtiva i Conselleria de Cultura), «Pinteu Pintura», maig-juny, XÀTIVA.— Kleineren Galerie, Graphische Austellung, Verband Bildener Kunstler der DDR, maig, EISLEBEN (DDR).— Centre Municipal de Cultura, «Pinteu Pintura», octubre-novembre, ALCOI.— Sala CAIXALACANT, «Pinteu Pintura - Dibuix», octubre-novembre, ALCOI.— Mercat d'Abasts, mostra «El Cartell», festa «Nuevo Rumbo», novembre, VALÈNCIA.— Kulturhausgalerie, Graphik Retrospektive, tardor, SCHWARZHEIDE (DDR).
1989. Ajuntament d'Alcoi, Expo. Cartell, abril, ALCOI.— Liceu Renouvier, Universitat Catalana d'Estiu, agost, PRADA (Catalunya).— San Telmo Museoa, «Diàlegs-Pinteu Pintura, 1980-89», setembre-octubre, San Sebastián-DONOSTIA.— Col.legi de Metges, «Homenatge a Freud», Societat de Psicoanàlisi, setembre-octubre, BARCELONA.— Sala San Prudencio, Arabako Kutxa i Museu de BB.AA., «Pinteu Pintura», novembre-desembre, Vitoria-GASTEIZ.
1990. Centre Ciutat de Kiev, retrospectiva org. BCECBIT, gener, KIEV (Ucraïna-URSS).— H. Kar-nac, «Homage S. Freud», hivern, LONDON (Anglaterra).— Ukrainian Muzeum Art, febrer, IVANO-FRANKOVSK (Ucraïna-URSS).— Ciutat Lviv, retrospectiva gràfica, abril, LVIV (Ucraïna-URSS).— La Bottega delle Stampe, Omaggio a Freud i Pinteu Pintura, abril-maig, BRESCIA (Italia).— Moldavian Society Cultural, retrospectiva gràfica, juny, KISHINEV (RSS de Moldàvia).— Casa de Campo «Nuevo Rumbo», gravats i cartells, juny, MADRID.— Cellier des Moines «Une decade de Pinteu Pintura», org. Mirofret France i Mairie St. Gilles, juliol-agost, SAINT-GILLES (França).— Universitat Catalana d'Estiu, Sala El Pessebre, org. Ajuntament de Prada i Mirofret France, agost, PRADA (Catalunya Nord).

PRIX / PREMIS / AWARDS / PREMIOS

1960. VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1r. Premi, Excm. Ajuntament d'ALCOI.
1961. XVIII Exposició d'Art, 3r. Premi, ALACANT.
1962. Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.— Certamen de Pintura, 1r. Premi, ALACANT.— Menció Honorifica al Certamen d'Art, ALACANT.
1963. VIII Exposició de Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.— Selecció certàmens a MADRID.
1964. VI Certamen d'Art, 2n. Premi, ALACANT.
1965. V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.— VII Saló de Març, Museu Hist., VALÈNCIA.
1966. Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
1967. I Bienal de Pintura, Exm. Ajuntament, ALCOI.— VIII Saló de Març, VALÈNCIA.— VII Saló de Tardor, 2n. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
1968. IX Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Exposició Pintors Espanyols, CIEZA.
1969. II Bienal Internacional de Pintura, ALCOI.— X Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.— I Certamen Diputació Provincial «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obra, ALACANT.— VIII Premi de Dibuix «Joan Miró», Palau de la Virreina, BARCELONA.— The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).— VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.
1970. XI Salón de Març, VALÈNCIA.— IX Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Certamen Arts Plàstiques «Castell de Santa Bàrbara», adquisició d'obres Museu, ALACANT.— XXVII Exposició de Pintura, SOGORB.— Finalista Premi «Tina», BENIDORM.— VII Saló Nacional de Pintura, MÚRCIA.
1971. III Bienal Internacional de Pintura, adquisició d'obra, fons del Museu, ALCOI.— I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.— XII Saló de Març, VALÈNCIA.— III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— X Premi de Dibuix «Joan Miró», Col. d'Arquitectes, BARCELONA.— Galeria Adrià, BARCELONA.— PAA Cultural, GIRONA.— B.H. Corner Gallery, Saló International d'Hivern, Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).
1972. XI Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, Medalla d'Or i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Itàlia).— Mostra Premis, SICILIA (Itàlia).— Deixa de participar a certamen.
1973. No participa a certàmens de tipus competitiu.
1974. Vtz. International Print Biennale, CRACÒVIA (Polònia).— I Saló de Primavera, Medalla de Plata, VALÈNCIA.— I Certamen Internacional de Pintura, MALLORCA.— Ibiza Gràfic-74, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— IV Bienale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).— XIII Premi Internacional de Dibuix «Joan Miró», BARCELONA.— I Bienal Nacional de Pintura, OSCA.— IV Saló de Tardor, 1.ª Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.— Premi de Pintura «Fundació Güell», BARCELONA.— Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILÀ (Itàlia).— Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorifica, VALÈNCIA.
1975. Ora e sempre resistenza. Circolo di Via De Amicis, MILÀ (Itàlia).— II Certamen Internacional, MALLORCA.— Premis Sèrie, MADRID.— II Certamen Nacional de Pintura, TEROL.— V Bienal Internacional de l'Esport, 1.ª Medalla, VALÈNCIA.— II Premi de Dibuix «Sant Jordi», BAR-

CELONA.— XIV Premi Internacional «Joan Miró», BARCELONA.— Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENE (Iugoslàvia).— I Bienal de Pintura Contemporània, BARCELONA.— V Saló de Tardor de Pintura, 1r. Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.— III Bienal Provincial de León, LLEÓ.— Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.

- 1976. VI Miedzynarodowe Biennale Grafikiraków, CRACÒVIA (Polònia).— Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició d'obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.— Ibizagrafic-76, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canàries).— I Certamen de Pintura, PEGO.— II Bienal d'Art, PONTEVEDRA.— I Bienal Nacional d'Art, Medalla Conmemorativa, OVIEDO.
- 1977. Premio Nazionale di Pittura, Centro de Arte Elba, 1r. Trofeu Elba, PALERMO (Itàlia).— Mostra Palacio de Manzanares el Real, MADRID.
- 1978. VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Itàlia).— 7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACÒVIA (Polònia).
- 1979. Grafik Biennale Heidelberg, HEILDELBERG (Alemanya).
- 1980. VIII Miedzynarodowe Biennale Grafikiraków, CRACÒVIA (Polònia).
- 1982. Prima Biennale di Pittura e Grafica, Ente Siciliano Arte e Cultura, SIRACUSA (Itàlia).— La X Bienal d'Eivissa, Ibizagrafic-82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.— Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderno, Premi de Gravat «Universitat d'Urbinai, Sassoferato, ANCONA (Itàlia).— Salon d'Automne 82, Palais des Congres, Medalla de Plata, MARSELLA (França).— Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORÈNCIA (Itàlia).— Prima Biennale Internazionale, Ente Siciliano Arte e Cultura, Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Itàlia).
- 1983. Salon International d'Automne, AIX-EN-PROVENCE (França).— XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Salon International d'Avignon, Chapelle Saint Benezet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França).— Salon International d'Evian, EVIAN (França).— XXXIII Rassegna Pittura, Grafica «Piccola Europa», Sassoferato, ANCONA (Itàlia).— Primo Premio Internazionale «Gagliardo», ALESSANDRIA (Itàlia).— Premio Internazionale di Modena, Placa i Diploma, MÒDENA (Itàlia).
- 1984. Intergrafik-84, Internationale Triennale Engagierter, Grafik in der DDR, BERLÍN (Alemanya).— Kinema-84, Audiovisual «Els Bojos-66», premiat, ALCOI.
- 1985. Medalla I Miedzynarodowe Triennale Sztuki «Przeciw Wojnie», Panstwowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia).— Medalla Aurea Oro i Diploma Premio «Città di Roma», ROMA (Itàlia).— 35 Salon de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).
- 1987. Intergrafik-87, Verband Bildender Künstler der DDR, BERLÍN (Alemanya).
- 1988. Medalla II Miedzynarodowe Triennale Sztuki Przeciw Wojnie Majdanek-88, LUBLIN (Polònia).— XVI Premio Internazionali di Grafica, Medaglia Amici del Pomero, RHO, MILÀ (Itàlia).— Biennale Internationale de l'Estampe, Palau dels Reis de Mallorca, PERPINYÀ (França).— 38 Rassegna Grafica, Salvi Piccola Europa, SASSOFERRATO (Itàlia).
- 1989. XVII Premio Internazionale Grafica del Pomero, Diploma Segnalato, RHO-MILANO (Itàlia).— Diploma I Biennale Impreza Ivano-Frankivsk, IVANO-FRANKIVSK (Ukraina-URSS).
- 1990. Diploma Premio Internazionale del Pomero, RHO-MILANO (Itàlia).

EXPOSITIONS COLLECTIVES / EXPOSICIONS COLLECTIVES COLLECTIVE EXPOSITIONS / EXPOSICIONES COLECTIVAS

1963. Selecció de premis de tot l'Estat, mostra col.lectiva, MADRID.
1967. Palau de la Batlia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALÈNCIA.
1968. Jove Pintura, UNESCO, ALACANT.— Jove Pintura, Penya Il.licitana, ELX.— Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.— Alicart-1, Casa Azorín, DÉNIA.— Alicart-2, Penya Il.licitana, ELX.— Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
1969. Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.— Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.— III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.— Verein Berliner Künstler, Grafik-Plastik, BERLÍN (Alemanya).— Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
1970. Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.— Verein Berliner Künstler, BERLÍN (Alemanya).— Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTE (França).— Exposició Art Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.— Exposició d'Estiu, V.B.K., BERLÍN (Alemanya).— I Exposició Col.lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.— Col.lectiva Cercle Belles Arts, VALÈNCIA.— En Art 1, Sala Art i Paper, ELX.— Mostra Nadal V.B.K., BERLÍN (Alemanya).
1971. Exposició Art a Valbonne, VALBONNE (França).— 2 Col. Sala Puntal, SANTANDER.— Exposició de Poemes Il.lustrats, Tur Social, ALACANT.— Exposició Col. Escola Nàutica, PORTUGALETE.— Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.— XX Exposició Nacional, MONÒVER.— I Exposició d'Art, VILLENA.— Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES (Anglaterra).— Femina-71, Verein Berliner Künstler, BERLÍN (Alemanya).— Exposició a Picasso, UNESCO, ALACANT.
1972. Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.— Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILÀ (Itàlia).— Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.— Sala Reale delle Cariatidi, «Amnistia, que trata de Spagna», MILÀ (Itàlia).— XXI Exposició Nacional, MONÒVER.— Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.— I Exposició Nacional, VILLENA.— Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.— Exposició Col.lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.— Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLÍN (Alemanya).— Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.— Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.— Sala Laurana, Teatro Sperimentale, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO (Itàlia).
1973. Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.— Art-Altea, Exposició Inaugural, ALTEA.— Libreria Internazionale, «Grafica Politica Spagnola», MILÀ (Itàlia).— Verein Berliner Künstler, BERLÍN (Alemanya).— Aritz-2, LAREDO.— Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.— En Art-2, Hort del Cura, ELX.— II Mostra Nacional de VILLENA.— XXII Exposició Nacional «Centenari Azorín». Adquisició obra Museu, MONÒVER.— II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.— XXIII Rassegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Itàlia).— Exposició III Aniversari Galeria Novart, MADRID.— Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cilena, Studio Brescia, BRESCIA (Itàlia).— Sala UNESCO, Exposició Inaugural, ALCOI.— Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.— Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.— Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia).— Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia).— Sala Comunale, ANGIARI (Verona).— Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO (Itàlia).— Artisti d'Avanguardia, BRESCIA (Itàlia).
1974. Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.— Homenatge a Òscar Espà, Club Urbis, MADRID.— Procés a la Violència, Sala Tahor, LES PALMES DE GRAN CANÀRIA.— Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suècia).— Noi i el Cile, Centro Cívico, Comune di Milano, MILÀ (Itàlia).— Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Itàlia).— XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONÒVER.— Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILÀ (Itàlia).— Cercle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.— Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.— Procés a la Violència, Galeria Set i Mig, ALACANT.— Mostra Realitat-2, Galerias Península, Machado y Osma, MADRID.— Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia).— Sala Comunale, CASALEONE-VERONA (Itàlia).— Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE-VERONA (Itàlia).— Libreria Feltrinelli, BOLOGNA (Itàlia).— Mostre della Resistenza all'A.A.B., BRESCIA (Itàlia).— Mostra per Spagna Libera, MILÀ (Itàlia).

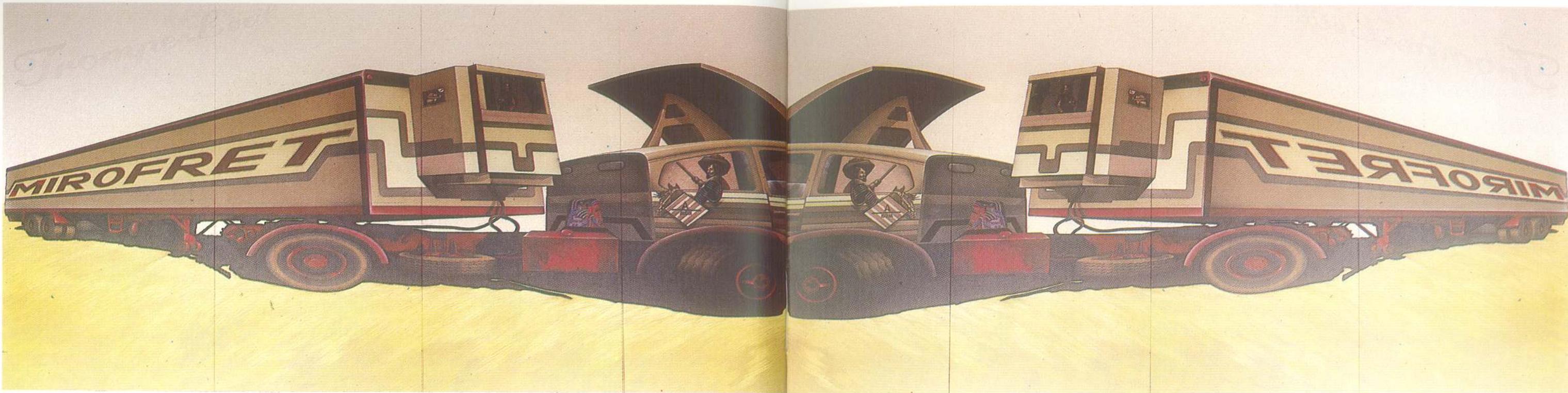

LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250×850). MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE SEVILLA (FOTO).

1975. Galeria Aviñón, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.— Galeria de Arte Málaga, Exposició de Gràfica Contemporània, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.— Grup Teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.— Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.— Errealitate-Hiru, Galeria Aritza, BILBAO.— Exposició rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.— Associació de Veïns Aluche, org. APSA i AIAP, Madrid.— Galeria Punto, VALÈNCIA.— Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.— Galeria Montgó, Artistes Valencians, DÉNIA.— Exposició d'Art, Palau Municipal, VILLENA.— XXIV Exposició Nacional, MONÓVER.— Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.— Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.— La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Itàlia).— Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MÀLAGA.— Exposició Subhasta, Cap Negret, ALTEA.— Contribució a la ceràmica, Galeria Alfaijar, MADRID.— Aportació a la Ceràmica, Galeria Trazos-2, SANTANDER.— Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.— Ora e sempre Resistenza, MILÀ (Itàlia).— Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORÍ (Itàlia).— Galleria lo Spazio, BRESCIA (Itàlia).— 26.ª Mostra d'Arte Contemporanea «Consciencia e ribellione», TORRE PELLICE (Itàlia).— Museo Nacional de Arte Moderno, L'HAVANA (Cuba).— La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BRESCIA (Itàlia).— Mostra per la Spagna Libera, BOLONYA (Itàlia).— Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA (Itàlia).— Centro Internazionale d'Arte, BARI (Itàlia).— Sale Comunali, TRAVAGLIATO (Itàlia).— Salone delle Terme, BOARIO TERME (Itàlia).— Scuoli Comunali, CEVO (Itàlia).— Circolo Gramsci, CEDEGOLO (Itàlia).— Sale Comunali, DARFO (Itàlia).— Circolo ARCI, RODENGOSAIANO (Itàlia).— Sale Comunali, MALONNO (Itàlia).— Biblioteca Comunali, MANERBIO (Itàlia).— Sale Comunali, REZZATO (Itàlia).
1976. Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.— Trazos-2, Exposició Col.lectiva Permanències, disset artistes, SANTANDER.— Fons d'Art, Fundació «Joan Miró», BARCELONA.— Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui), PAÏSOS CATALANS.— Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries Temps, Val i 30 i Punto, VALÈNCIA.— Mostra itinerant, «Els altres 75 anys», PAÍS VALENCIA.— Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de l'Estat Espanyol.— Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.— Galeria 11, col.lectiva inaugural, ALACANT.— Art Lanuza, col.lectiva inaugural, ALTEA.— Art Lanuza, col.lectiva, POLOP.— 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.— Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.— Exposició de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.— Homenatge a Rafael Alberti, Galerias Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.— Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Ágora, MADRID.— Galeria Aritza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.— Selecció d'obres gràfiques, mostra col.lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.— Galleria d'Arte «Settanta», GALLARATE.— Sale Comunali, MALCESINE (Itàlia).— Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA (Itàlia).— Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Itàlia).

1977. «Wo Unterdrückung Herrsch, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLÒNIA (Alemanya).— Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.— XIV Saló de Març (d'artistes premiats), Galeria d'Art Ribera, VALÈNCIA.— Homenatge a Hernàndez, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).— Université Tours, TOURS (França).— Galeria Crida, ALCOI.— Galeria Aritz, BILBAO.— Art Valencià d'Avantguarda, BENIDORM.— Galeria 11, ALACANT.— Trazos-2, SANTANDER.— Col.lectiva d'Estiu, Galeria 11, ALACANT.— Festa Popular, ALTEA.— Club Amics UNESCO, ALCOI.— Amics del Sahara, ALACANT.— Festa del PC, MADRID.— Museu Internacional «Allende», Mercado Lanuza, SARAGOSSA.— Homenatge a Picasso, MÀLAGA.— Set aspectes de la situació de l'home, ELX.— Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.— Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.— Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Itàlia).— Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALÉ.
1978. Realisme Social, Galería Punto, VALÈNCIA.— Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.— Sala de la CAP, ALACANT.— Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.— Cap Negret, ALTEA.— Casa Municipal de Cultura, ALCOI.— Casa de Colón, Museu International «Allende», LAS PALMAS.— Castillo de la Luz, LANZAROTE.— Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.— La Ciudadela, PAMPLONA.— Museu International «Allende», GRANADA.— Museu International «Allende», EIVISSA.— Museu International «Allende», MÀLAGA.— Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, VALLS.— Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.— Galeria La Fona, OLIVA.— La Premsa, Galeries Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MÚRCIA.— Ateneu de Dénia, DÉNIA.— Pro Club UNESCO, Sala CAAM, ALACANT.— Sala Lau, VILLENA.— Exposició Homenatge Abat Escarré, MANRESA.— Museu Provincial Textil, Homenatge Abat Escarré, TERRASSA.— Miniatures, La Fona, OLIVA.— Permanències, Galeria 11, ALACANT.— Panorama-78, Museo de Arte Contemporáneo, MADRID.— Palau Municipal, VILLENA.— Fidelitat a un poble, Homenatge Abat Escarré, SABADEL.— Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.— Caixa d'Estalvis, SAGUNT.— Ajuntament, MONÓVER.— Torreó Bernat, BENICÀSSIM.— Ajuntament Vell, JATOVA.— Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.— Ateneu Cultural, CARLET.— Cercle Setabense, XÀTIVA.— Ajuntament, SILLA.— Sala d'Art, VALL D'UXÓ.— Aula de Cultura, ALCÚDIA DE CRESPINS.— Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.— Aula de Cultura, BENIGÀNIM.— Caixa d'Estalvis, XÀBIA.— Museu Municipal, MONTCADA.— Barri Torrefiel, VALÈNCIA.— Museu Històric, Museu de la Resistència «Salvador Allende», VALÈNCIA.— Sala Spectrum, Exposició Antiimperialista, SARAGOSA.— Festes de Sant Joan, ALTEA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Sala d'Art Canigó, ALCOI.
1979. Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Itàlia).— Projecte Secanos, LORCA.— Museu Popular d'Art Contemporani, VALÈNCIA.— Art Gràfic Valencià, Sala Canigó, ALCOI.— Setmana Cultural del País Valencià, PARÍS (França).— Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.— Fira de l'Art, ELX.— Palau Municipal, VILLENA.— Exposició Antiimperialista, VALÈNCIA.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.— Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.— Cau d'Art, ELX.— Homenatge a Machado, CULLERA.— Sala Goya, Exposició Antiimperialista, SARAGOSSA.— Club UNESCO, Exposició Antiimperialista, MADRID.— Palau Virreina, Exposició Antiimperialista, BARCELONA.— Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Miniatures, La Fona, OLIVA.— Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.— Europaïsche Grafik, Biennale Heidelberg, NEW YORK (USA).— 57 Artistes i un País, itinerant l'eixam, Sala Ajuntament, VALÈNCIA.
1980. II Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSSOMAGGIORE (Itàlia).— Amnesty International, Sala Parpalló, VALÈNCIA.— Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, IEA, ALACANT.— Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TABERNES.— Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.— Avantguarda Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.— Art Seriat, Festes d'Agost, ELX.— Exposició Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'EN SARRIÀ.— Exposició Antiimperialista a La Corrala, MADRID.— AA.VV., IRUN.— AA.VV., TEROL.— Facultat d'Econòmiques, MADRID.— AA.VV., Peñuelas, MADRID.— Ajuntament, GAVÀ.— Escola d'Estiu «Rosa Sensat», Universitat de Bellaterra, BARCELONA.— Ajuntament, SANTA COLOMA DE GRAMANET.— AA.VV. ESPLUGUES.— Col.lectiu Artistes SANT ANDREU.— Institut

- Jovellanos, GIJÓN.— Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.— Casa de Cultura, CORNELLÀ DE LLOBREGAT.— Sala de Belles Artes, SABADEL.— Cooperativa, SABADEL.— AA.VV., HOSPITALET.— Segona Mostra, Palau Virreina, BARCELONA.— Ajuntament, S.M.ª BARBENA.— Sant Jordi, BARCELONA.— Ajuntament de Parla, MADRID.— Un segle de Cultura Catalana, Palau Velàzquez, Ministeri de Cultura, MADRID.— Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.— 1.ª Mostra de Pintures, Barri Torrefiel, Casa del Poble, VALÈNCIA.— Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.— Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONÒVER.— Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.— 150 Artisti per i Lavoratori Fiat, Palazzo, Las-cari, TORÍ (Itàlia).— Galeria de Arte al Dia, Trajectòries-80, PARÍS (França).
1981. Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).— Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.— Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.— Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLÍN (Irlanda).— Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNÍC (Alemanya).— Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.— Premiere Convergence Jeune Expression, Hall Internacional, Parc Floral, PARÍS (França).— Collectiva d'Art, Galeria Montgó, DÉNIA.— Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.— Amnesty International, MADRID.— Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries-80, VIENA (Austria).— La Fira, Homenatge a Picasso, MONÒVER.— «Mostra Art-Paper», ALCOI.— Sala CAP, Ajuntament, MURO.— Ajuntament, ALGEMESÍ.— Ajuntament, ONTINYENT.— Ajuntament, PICANYA.— Ajuntament, SANTA POLA.— Palau Comtal, COCENTAINA.— Museu d'Art, ELX.— Ajuntament, AIGÜES.— Ajuntament, SAX.— Ajuntament, SEDAVÍ.— Ajuntament, BETXÍ.— Setmana Cultural del País Valencià, Ajuntament, ALACANT.— Ajuntament, RIBARROJA.— Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.— Ajuntament, MASSANAS-SA.— Sala de la CAP, MUTXAMEL.— Sala de la CAP, SANT JOAN.— Ajuntament, PUÇOL.— Ajuntament, BENIGÀNIM.— Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NAPOLS (Itàlia).
1982. Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENES (Grècia).— Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).— Arteder-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.— Alcoi en defensa de la cultura, La Caixa, ALCOI.— Centre Cultural «Atarkük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).— 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).— Fons d'Art de l'IEA, La Caixa, ALCOI.— La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.— Dibuixos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.— «Mostra Art-Paper» a Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.— Ajuntament, ROCAFORT.— Sala de la CAP, PEDREGUER.— Sala de la CAP, BENIDORM.— Sala de la CAP, ALTEA.— Ajuntament, MONÒVER.— Sala INESCOP, ELDA.— Palau Municipal, GANDIA.— Centre Cultural Castellut, CASTALLA.— Sala Ajuntament, VILLENA.— «Bhirasri Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Thailandia).— Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEÙL (Corea del Sur).— University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canadà).— Expocultura, Palau de Congresos, BARCELONA.— Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).— Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NOVA DELHI (India).— Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia).— Jeune Peinture - Jeune Expression, PARÍS (França).— Perché non esponiamo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via dei Mille, MAIRANO (Itàlia).— 20 Pittori per la Pace, Perche non esponiamo colombe, Festa de l'Unitá, BRESCIA (Itàlia).— Ibzagrafic-82, col.lectiva Bienal d'Eivissa, EIVISSA.— Mostra Plàstica de l'IEA, Aula de Cultura de la CAAM, ALACANT.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Mediterrània - Centre Visual d'Art, quatre pintors, ALACANT.
1983. Universitat de Nova York, «Art Català Contemporani», NOVA YORK (USA).— Capella de l'Antic Hospital, La Bienal d'Eivissa, BARCELONA.— Mostra col.lectiva Ibzagrafic-82, MADRID.— Mostra collettiva, Galleria d'Arte «La Viscontea», RHO, MILÀ (Itàlia).— Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cultura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (USA).— Per il Lavoratori della Fabbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Itàlia).— Maison des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA.— Fira Internacional de Bilbao, «Arteder-83», BILBAO.— Instituto Storico della Resistenza, Mostra collettiva, AOSTA (Itàlia).— Jornades Artístiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA.— Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT.— Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unitá, ROMA (Itàlia).— Salon International d'Arles, Palais des Congrés, Salle Van-Gogh, ARLES (França).— Proposta per un Manifesto per la Pace, Festival Nazionale del PCI, REGGIO EMILIA (Itàlia).— Sala Municipal, Art d'Avui al País Valencià, ONDA.— Setmanes Catalanes a Karlsruhe, KARLSRUHE (Alemanya).— El Túnel, Sala Experimental, VILLENA.— Kataluniar Pintura Gaur, Museu Municipal de Sant Telmo, SANT SEBASTIÀ.— Ajuntament de Tossa, La Cadira, Formes Visuals, TOSSA.

TROMPE POEIL, 1981-86 (PINTURA, 200x400, QUATRETA). COL. VICENT MIRÓ, ALCOI

1984. Galeria Subex, La Cadira, Formes Visuals, BARCELONA.— Acadèmia de Belles Arts, La Cadira, SABADEV.— Sales del Banc de Bilbao, La Cadira, VILA NOVA I LA GELTRÚ.— Sala Gòtica de la Cúria Reial, La Cadira, BESALÚ.— Collettiva Internazionale di Grafica, Galleria Viscontea, RHO, MILÀ (Itàlia).— Los Lavaderos, Sala Municipal, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Col.legi d'Arquitectes, Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Círculo de BB.AA., Homenatge a Westherdhal, TENERIFE.— Mostra col.lectiva inaugural, Llar del Pensionista, MONÒVER.— La Cadira, TERRASSA.— La Cadira, OLOT.— La Cadira, GRANOLLERS.— Sala de la CAAM, Trajectòria, Galeria 11, ELX.— 25 d'Abril a La Vila Joiosa, col.lectiva de pintura, LA VILA JOIOSA.— Castell de la Bisbal, La Cadira, LA BISBAL.— Casa de Cultura, Tomàs de Lorenzana, La Cadira, GIRONA.— Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, La Cadira, LLEIDA.— 44 Pintors Alacantins, Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Exposició Internacional d'Arts Plàstiques, Palau de Congresos, ciica, BARCELONA.— Galeria «El Coleccionista», a Joan Fuster, MADRID.— Art Valencià-84, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Homenatge a Westerthal, Castillo de San José, LANZAROTE.— Casa-Museo Colón, Homenatge a Westerthal, LAS PALMAS.— Galeria Vegueta i Casas Consistoriales, Homenatge a Westerthal, LAS PALMAS.— Interarte-84, Fira de Mostres, Diputació d'Alacant, VALENCIA.— Mostra Museu Allende, Ajuntament, PETRER.— Mostra Museu Allende, Casa de Cultura, ELDA.— Mostra Museu Allende, Museu d'Art Contemporani, ELX.— Mostra Museu Allende, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Galeria Estudi, Obra Gràfica 1, Exposició Inaugural, VILA-REAL.— Galeria Zona Lliure, inaugural, SILLA.— Facultat de Filosofia i Lletres, Homenatge a Sanchis Guarner, VALENCIA.
1985. Mostra Museu Allende, Centre Cultural «Vila d'Ibi», IBI.— Mostra Museu Allende, LA VILA JOIOSA.— Sala Lleida, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, LLEIDA.— Sala Tarragona, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.— Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, MANRESA.— Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Casa de Cultura, IBI.— Homenatge a Sempere, Palau de l'Ajuntament, ONIL.— Homenatge a Sempere, Societat Cultural del Campet, CAMP DE MIRRA.— T. Shirt-Art Contemporani S. Camisetas, Sala Parpalló, VALENCIA.— Art a València, Promocións Culturals del País Valencià, Sala Ajuntament, QUART DE POLET.— Art a València, Sala Ajuntament, PAI-

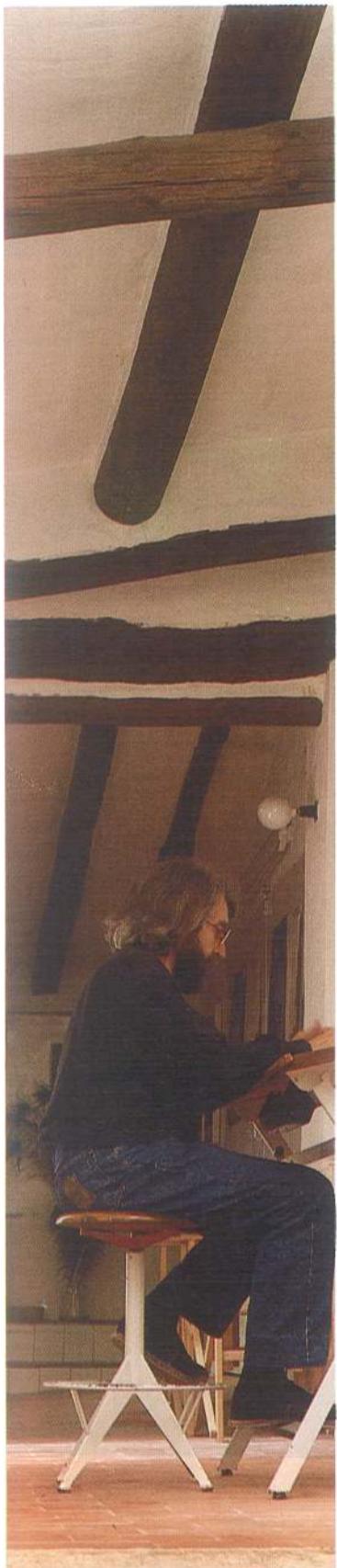
- PORTA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, BENEIXAMA.— Homenatge a Sempre, Casa de Cultura, CASTALLA.— Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, XIXONA.— Homenatge a Sempere, Sala Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant i Ajuntament, MURO.— Peintres du Pays Valencien, Bibliothèque Municipale de Cisteron, 10 pintors, CISTERON (França).— Art a València, del 1960 al 1980, Sala Ajuntament, BENIDORM.— Grans Obres de Petit Format, Galeria Cànem, CASTELLÓ.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, Stand Promocións Culturals del País Valencià, Fira de Mostres, VALENCIA.
1986. Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Plàstica Valenciana Contemporània, La Llotja, Promocións Culturals del País Valencià i Ajuntament, VALENCIA.— Sala Noble del Palau de la Diputació, Plàstica Valenciana Contemporània, Promocións Culturals del País Valencià, CASTELLÓ.— Llibreria Dàvila, Capsa de Somnis, VALENCIA.— Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Capsa de Somnis, MONÒVER.— Casa de Cultura, Capsa de Somnis, TAVERNES DE VALLDIGNA.— Exposició Col.lectiva d'Arts Plàstiques, Casa d'Alcoi, Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.— Llibreria Cavallers de Neu, Capsa de Somnis, VALENCIA.— Centro Cultural de la Villa de Madrid, «68 Plàstics Valencians», Promocións Culturals del País Valencià, MADRID.— Sala Mona, Exposició Col.lectiva, DÉNIA.— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, QUART DE POLET.— Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, VALENCIA.— «Por la liberación», Exposició Internacional Itinerant d'Art, Sala CAIXALACANT, ALACANT.— Art a València, Centre Social i Recreatiu, XÀBIA.— Plàstica Valenciana Contemporània, Sala Tinglado 4-1 del Port, ALACANT.
1987. Museu Etnogràfic Municipal, Pintors Valencians, MONTCADA.— «Por la liberación», Sala Ajuntament, LAUSANA (Suïssa).— Pintors Valencians Contemporanis, Casa de Cultura, TORRENT.— Sala Severo, «Por la liberación», PERUGGIA (Itàlia).— Sala Bosco, «Por la liberación», TERNI (Itàlia).— Art a València, Casa de Cultura, MISLATA.— Expo Itinerant AMULP, Hotel de Ville, LYLLÉ (França).— Überse Museum «AMULP», BREMEN (Alemanya).— Stads-teartern Galleri, «Por la liberación», HELSINborg (Suècia).— Trenta quatre pintors, Casa de Cultura, BENICÀSSIM.— Art a València, Casa de Cultura, CANALS.— Art Valencià-87, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.— Sala Vivers, «Por la liberación», VALENCIA.— Ex-

- position d'Art Contemporain, Palais du Cinquantenaire, Autoworld, BRUXELLES (Bèlgica).— Art Valencià, 1960-80, MONTCADA.— Art a València, BELLREGUARD.— Lausmuseum, «Por la liberación», KRISTIANSTAD (Suècia).— El Retrat a Catalunya, Château Royal, COLLIURE (França).— Art a València, ALMUSAFES.— Art-Sud, Sala CEPA, ALMORADÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, CREVILLENTE.— Art a València, TAVERNES DE VALLDIGNA.— «Por la liberación», Casa de Cultura, SANT CUGAT.— Kulturcentrum, «Por la liberación», RONNEBY (Suècia).— Art-Sud, Itinerant, Sala CEPA, ASPE.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT VICENT.— Art-Sud, Sala CEPA, ELDA.— Sala Sodertull, «AMULP», MALMO (Suècia).— Museu Arqueològic, «Por la liberación», LLEIDA.— Art-Sud, Sala CEPA, BANYERES.— Art-Sud, Sala CEPA, MURO.— Art-Sud, Sala CEPA, ALCOI.— Centre Cultural de la Villa, «Homenaje a las víctimas del franquismo», MADRID.— «Per la Cultura Popular», Museu de Terrisseria, Casino d'Alacant, ALACANT.
1988. Centro Cultural del Conde-Duque i Calcografia Nacional, «La Estampa Contemporánea en España», MADRID.— Art-Sud, Sala CEPA, XIXONA.— Art-Sud, Sala CEPA, SANT JOAN.— Art-Sud, Sala CEPA, BENIDORM.— Mostra de Pintura Internacional, L'Ateneu Centre Municipal, RUBÍ.— Art-Sud, Sala CEPA, ALTEA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEDREGUER.— Art-Sud, Sala CEPA, DÉNIA.— Exposicien d'Afichas dau País Valencian, Château Arnoux, AIX-EN-PROVENCE (França).— Interarte, Stand Dávila, VALÈNCIA.— Centro Cultural São Paulo, Mostra Internacional, SÃO PAULO (Brasil).— Art-Sud, Sala CEPA, XÀBIA.— Art-Sud, Sala CEPA, PEGO.— La Llotja, «Homenatge a les víctimes del franquisme», VALÈNCIA.— Afichas dau País Valencian, ARLES (França).— Expo-Cartells Valencians, Mont-Jòia, PARÍS (França).— Homenatge a García Lorca, Art Postal, Galeria Laguada, GRANADA.— Mail-Art, Escola d'Arts Aplicades, EIVISSA.— Grafica per il Cile, Archivio Storico, BRESCIA (Itàlia).— Grafica per il Cile, Mostra Itinerant a França, Bèlgica i Alemanya.— San Telmo Museoa, Expo Omenaldia Frankismoaren Biktimei, DONOSTIA (Guipùzcoa).— Centre Municipal de Cultura, Art Comarques del Sud, ALCOI.— Sala Mutua Il.licitana, «Artistes per un món sense fam», ELX.— Galeria Dàvila, Art-Sud gràfica, VALÈNCIA.— Expo. 20 anys PSAN, Casa de l'Ardiaca, BARCELONA.— Sala Òscar Esplà de CAIXALACANT, Art-Sud, ALACANT.
1989. Maestri delle'Arte Gráfica Italiana, Galleria la Viscontea, RHO-MILANO (Itàlia).— Projet Face-Bibliotèque Ecole Polyvalente Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canadà).— Expo. Associazione di Solidarietà Pergolese, PERGOLA (Itàlia).— Mostra Itineranti di Grafica Seriale, Circolo Culturale, Camera del Lavoro, BRESCIA (Itàlia).— Centro Cívico de Alcorcón, Mail-Art, MADRID.— GOG-Cidao Mail-Art, Xunta de Galicia, PONTEVEDRA.— Expo. International Art-Postal, Homenaje a García Lorca, Churriana de la Vega, Granada.— Comune di Roncadelle, Centro Sociale, Mostra Itinerante Grafica, RONCADELLE (Italia).— GOG-CIDAO Mail-Art, SANTIAGO DE COMPOSTELA.— Banco di Napoli, Mostra Itinerante di Grafica, BRESCIA (Itàlia).— Sala Ayuntamiento de Logroño, Escuela de Artes Aplicadas, Mail-Art, LOGROÑO (La Rioja).— Festa del Vino, Associazione di Solidarietà, PERGOLA (Itàlia).— Homenaje a las víctimas del franquismo, SEVILLA.— Interarte-89, Stand Dàvila, VALÈNCIA.
1990. Palau dels Reis de Mallorca, Fons d'Art de Xarxa Cultural, PERPINYÀ (Catalunya Nord).— Gráfica Internazionale, Galleria d'Arte La Viscontea, RHO-MILANO (Itàlia).— Arte embottellado, Municipi de Mieres, TURON (Asturies).— Il Chiodo Fisso, Mail-Art, VERONA (Itàlia).— Tutta Pergola-90, Festa delle Associazione, PERGOLA (Itàlia).— Electrographic Exhibition, Art-Tal, PORTO (Portugal).— Artistes del Nostre Temps, Fons d'Art, ALACANT.— Subasta Solidaritat, VBK, BERLIN (DDR).

COLLECTIONS INTERNATIONELS / COL·LECCIONS INTERNACIONALS INTERNATIONAL COLLECTIONS / COLECCIONES INTERNACIONALES

Goodman Gallery, ILLINOIS (USA)
 Jean Baxton, LONDON (GB)
 Woodstock Gallery, LONDON (GB)
 Brian Leeslye, LONDON (GB)
 Philip Thomas, GRASSCROFT (GB)
 Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB)
 Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB)
 Universal Art, ONTARIO (Canadá)
 Herve Pouzet des Isles, MARSEILLE (França)
 Galerie Miroir, MONTPELLIER (França)
 Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Itàlia)
 Roberto Bogarelli, CASSTIGLIONE (Itàlia)
 G.P. Turner, DOVER-KENT (GB)
 Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB)
 E. Griffiths, GRASSCROFT (GB)
 Peter Burke, LONDON (GB)
 Ketil Brenna Lund, FEDRWSTAD (Noruega)
 B.H. Corner Gallery, LONDON (GB)
 Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Itàlia)
 Modern Art Gallery, ANTWERPEN (Bèlgica)
 Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA)
 Academia Internacional d'Autors, ANDORRA
 Casa Nostra de Suissa, WINTERTHUR (CH)
 Visual Art Center, NAPOLI (Itàlia)
 Stina Berger, HELSINKI (Finlàndia)
 Shepherd House, CHADDERTON (GB)
 Bruce R. Taylor, FLOKESTONE (GB)
 William Stephen Berry, OXFORD (GB)
 Claudia Romeu, CANNES (França)
 Klaus Brenkle, KÖLN (Alemanya)
 Joachim Ortiz, BERLIN (Alemanya)
 M. Thorner, DOVER-KENT (GB)
 Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Itàlia)
 V. Berliner Künstler, BERLIN (Alemanya)
 Galerie Multiples, MARSEILLE (França)
 Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Itàlia)
 Birgita Von Euler, UPPSWALA (Suècia)
 Mona Brenna, DOVER-KENT (GB)
 Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB)
 M. Avlanier, MONTGERON (França)
 Marlyse Schmid, NIJMEGEN (Holanda)
 David Sampson, LONDON (GB)
 Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRECHT-ANTW (Bèlgica)
 Aimé Proost, ANTWERPEN (Bèlgica)
 Bruno Rinaldi, BRESCIA (Itàlia)
 Carlo Paini, BRESCIA (Itàlia)
 Sari Oltra-Biri, LONDON (GB)
 Poone Dick, DOVERT-KENT (GB)
 Annette Longreen, BIRBERÖD (Dinamarca)
 Lilian Gethic, MANCHESTER (GB)
 Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB)
 Juli Labernia, MONTPELLIER (França)
 Wolf D. Grahlmann, HAMBURG (Alemanya)
 Gian Piero Valentini, CALCINATO (Itàlia)
 Julian Pacheco, CALCINATO (Itàlia)
 Claudio Zilioli, BRESCIA (Itàlia)
 Tonino Mengarelli, ANCONA (Itàlia)
 Giorgio Gradara, ANCONA (Itàlia)
 Ruth Miller, LONDON (GB)
 Philip Mc. Intyre, ARLINGTON (USA)
 Manfred Winands, HAMBURG (Alemanya)
 Marian Sneider, MIAMI-FLORIDA (USA)
 Peter Schuster, VIENNA (Austria)
 Floriano de Santi, BRESCIA (Itàlia)
 Maestri Remo, CALCINATO (Itàlia)
 Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Bèlgica)
 Miguel Herberg, ROMA (Itàlia)
 Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Itàlia)
 Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA)
 Jochen Lorenz, HAGEN (Alemanya)
 Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemanya)
 Rene Henry, GRANDUAUX (Suissa)
 Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlàndia)
 Klaus Wilde, STUTTGART (Alemanya)
 Joeelyn S. Malkin, MARYLAND (USA)
 Anna Resuik, PARÍS (França)
 Frank Orford, LONDON (GB)
 Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina)
 Olli Seppala, HELSINKI (Finlàndia)
 K.H. Mathes, HINDENBURG (Alemanya)
 Doris Steffen, KAISERSESCHE (Alemanya)
 Mare Renbins, NEW YORK (USA)

González Enloe, MÉXICO (Mèxic)
 J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda)
 Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina)
 Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (França)
 J. Levinkind, DUBLÍN (Irlanda)
 Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Bèlgica)
 Svengard, KUNGALU (Suècia)
 Manolita d'Abiol, LA CIOTAT (França)
 Bo Larsson, NACKA (Suècia)
 Sala Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina)
 Karen Brecht, HEILDELBERG (Alemanya)
 Rosen Renee, SEHOTEN (Bèlgica)
 Pedro Luces, LISBOA (Portugal)
 Ina Kapp, FRANKFURT (Alemanya)
 Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina)
 Bernhard Munk, FREIBURG (Alemanya)
 Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemanya)
 David Heilbrunn, ONTARIO (Canadá)
 Britta Kinlström, LULEA (Suècia)
 Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega)
 Jean Paul Blot, PARÍS (França)
 Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Bèlgica)
 A.G.L. Tuns, ROTTERDAM (Holanda)
 Jens Hagen, KÖLN (Alemanya)
 Angel Garma, BUENOS AIRES (Argentina)
 Galleria della Francesca, FORLÌ (Itàlia)
 Biblioteca di Carfenedolo, CARFENEDOLO (Itàlia)
 Paul Polzin, ESSEN (Alemanya)
 Martha Maldonado, BOGOTÁ (Colombia)
 Ubrich Spörl, MÜNSTER (Alemanya)
 Esther Aznar, CARACAS (Veneçuela)
 Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemanya)
 Dr. Ehebald, HAMBURG (Alemanya)
 Dolores Torres, CARACAS (Veneçuela)
 Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina)
 Peter Cranzler, HEILDELBERG (Alemanya)
 Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemanya)
 Erik Strandholm, VANTAA
 J. Wallingna, EELDE (Holanda)
 Henri Verburgh, UTRECHT (Holanda)
 Willem Weerdestegijn, DORDRECHT (Holanda)
 Joel Zac, STUTTGART (Alemanya)
 Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canada)
 Dr. Appy, STUTTGART (Alemanya)
 Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA)
 M.E. Arjomandi, GOTTINGEN (Alemanya)
 C.P.J.M. Melkelbach, AMSTERDAM (Holanda)
 Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemanya)
 Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Itàlia)
 Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Itàlia)
 Sala Comunale, ANGIARI (Itàlia)
 Libreria Feltrinelli, PARMA (Itàlia)
 Sallone della Cooperativa, PEDEMONT (Itàlia)
 Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Itàlia)
 Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Itàlia)
 North American Cultural Society, NEW YORK (USA)
 V. Schoroër, HAMBURG (Alemanya)
 Pischel Fav. BOCHUM (Alemanya)
 Esa Ros, HELSINKI (Finlàndia)
 Palacio Espasa, CHENE-BOUGERIES-GE (Suïssa)
 Andrée Alteens, BRUXELLES (Bèlgica)
 Leena Lotti, HELSINKI (Finlàndia)
 Denie Ferdy, LIERDE (Bèlgica)
 B. Wichrowski, OVERATH (Alemanya)
 Schollaert, WOLUWE (Bèlgica)
 Jens Hundrieser, CLADHECH (Alemanya)
 Moortemans, BRUXELLES (Bèlgica)
 Dendarieta, LIEGE (Bèlgica)
 Associazione di Solidarietà, PERGONA (Itàlia)
 Alexandre Butsenko, KIEV (Ucraina)
 Bcebit, KIEV (Ucraina)
 Roberto Cargnini, PERGOLA (Itàlia)
 Rossana Ceretti, BRESCIA (Itàlia)
 Hôtel de Ville, SAINT-GILLES (França)
 Anna Pia C. Temperini, PERGOLA (Itàlia)
 Ecole Hyacinthe-Delorme, MONTREAL (Canadá)
 Bottega delle Stampe, BRESCIA (Itàlia)
 Silvana Sabettuce, PERGOLA (Itàlia)
 Aurelia Galletti, BRESCIA (Itàlia)
 H. Karnac, LONDON (GB)
 Moldavian Cultural, Kishinev (RSS-Moldàvia)
 Yevguen Corpachov, KIEV (Ucraina)

MUSÉES / MUSEUS / MUSEUMS / MUSEOS

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA
Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO
Museu Municipal de Mataró, MATARÓ
Museum Oldham, LANCSHIRE (Anglaterra)
North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra)
Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, VILAFAMÉS (Castelló)
Museu Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT
Collections NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra)
Comune di Parigi, MILÀ (Itàlia)
Museu de Pintura «Azorín», MONÒVER
Museo de Arte Contemporáneo de León, LLEÓ
Comune di Pesaro, PESARO (Itàlia)
Musei d'Arte Moderna di Sassoferato, SASSOFERRATO (Itàlia)
Museo de Arte (Palacio Provincial), MÀLAGA
Museu d'Art Contemporani d'Eivissa, EIVISSA
Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI
Museo de Arte Moderno del Altoaragón, HUESCA
Musée d'Art a Lódz, LODZ (Polònia)
Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba)
Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA
Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia)
Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia)
Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE
National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia)
Museu Internacional de la Resistència «Salvador Allende» (Itinerant)
Museu Internacional Escarré, CATALUNYA NORD
Fundació «Joan Miró», Fons d'Art, «Avui», BARCELONA
Museu d'Art Contemporani d'Elx, ELX
Museu d'Art Contemporani dels Països Catalans, BANYOLES
Museu de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE
Collezione Università d'Urbino, URBINO (Itàlia)
Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Itàlia)
Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Itàlia)
Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT
International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra)
Museu Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUÈS
Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLÍN (Alemanya)
Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya)
Museu de Sargadelos, LUGO
Sigmun Freud Museum, VIENA (Austria)
Museu de Dibuix del Altoaragón, SABINÁNIGO
Verband Bildender Künstler der, BERLÍN (Alemanya)
Col.lecció Gràfica del Museu de Belles Arts, VALÈNCIA
Musée Ariana d'Art et d'Histoire, GINEBRA (Suïssa)
Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya)
Herzog August Bibliothek, WOLFENBÜTTEL (Alemanya)
Museu de l'Obra Gràfica del Reial Monestir, EL PUIG
Museu de la Festa, Casa de Sant Jordi, ALCOI
San Telmo Museoa, San Sebastián-DONOSTIA
Panstowowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia)
Ukrainian Museum Art, IVÀNO-FRANKIVSK (Ucrània-URSS)

Música: XAVIER DÀRIAS / Video: CAPA-UNIVERSITAT D'ALACANT

XXII UNIVERSITAT CATALANA D'ESTIU

ANTONI MIRÓ / PINTEU PINTURA
10-25 agost 1990, PRADA (Conflent)

AMB EL SUPPORT D'ÒMNIUM CULTURAL, OBRA CULTURAL BALEAR,
ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIA, SOCIETAT ANDORRANA
DE CIENCIES, FEDERACIÓ D'ENTITATS DE LA CATALUNYA DEL NORD,
AMICS DE L'U.C.E. A LA CATALUNYA DEL NORD, I DE LES
UNIVERSITATS AUTÒNOMA DE BARCELONA, BARCELONA,
ILLES BALEARS, PERPINYÀ, POLITÈCNICA DE CATALUNYA I VALÈNCIA.

AJUNTAMENT DE LA VILA DE PRADA
